

mg DOE . com

အမရပူရ ပထမမြို့တည် နန်းတည် မင်းလက်ထက်

ကဝိဝံသာဘိဝေ မဟာဓမ္မရာဇဂူ
ဘွဲ့ တံဆိပ်တော်ရ

ဒုတိယမဲထီးဆရာတော်

ပြင်ရှင်အပ်သော

မာလာလင်္ကာ ဝတ္ထုတော်ကြီး

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

mg DOE . com

mgyc.com

mgyc.com

taya0030
4000.00 Ks

Win Myint Oo
2011

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is illegible due to fading and bleed-through.

မာတိကာ

- နိဒါန်း	က
ပထမတွဲ	
၁။ အလောင်းတော်နတ်သား နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားစဉ် ဗုဒ္ဓကောလာဟလဖြစ်ခြင်း	၄
၂။ ကောလာဟလသုံးပါးကိုပြခြင်း	၄
၃။ အလောင်းတော်နတ်သားကို နတ်အများတို့က ဘုရားဖြစ်ရန်တောင်းပန်ခြင်း	၅
၄။ ငါးပါးသောကြည့်ခြင်းကိုပြခြင်း	၆
၅။ ဘုရားလောင်း၏မယ်တော် အိပ်မက်မြင်မက်တော် မူကြောင်းကိုပြခြင်း	၉
၆။ မယ်တော်အိပ်မက်ကို ပုဏ္ဏားတို့အား ခေါ်၍ ဖတ်စေခြင်း	၉
၇။ ဘုရားလောင်းပဋိသန္ဓေနေအံ့သော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့ကိုပြခြင်း	၁၀
၈။ လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတော၌ အလောင်းတော်ဖွားမြင်ခြင်း	၁၂
၉။ အလောင်းတော်သည် သုံးဘဝ၌ ဖွားစကပင် စကားပြောသည်ကိုပြခြင်း	၁၅
၁၀။ ဖွားဖက်တော်ခုနစ်ပါးကိုပြခြင်း	၁၆
၁၁။ ကာလဒေဝီလရသေ့၏ ဆံကျပ်၌ ဘုရားလောင်း တည်ရပ်တော်မူခြင်း	၁၆
၁၂။ မောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သူ နာလကသတို့သား အကြောင်းကိုပြခြင်း	၁၈

၁၃။ အလောင်းတော်ကို တစ်ရာ့ရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့အား လက္ခဏာတော်ကို ဖတ်စေခြင်း	၁၉
၁၄။ အလောင်းတော်ကို အမည်မှည့်တော်မူခြင်း	၂၀
၁၅။ မယ်တော် တုသိတာနတ်ပြည်၌ဖြစ်သည်ကိုပြခြင်း	၂၁
၁၆။ ပဉ္စဝဂ္ဂီသီးယောက်တို့ကို ပြခြင်း	၂၁
၁၇။ နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မမြင်ရအောင်အစောင့်အရှောက်ထားခြင်း	၂၂
၁၈။ အလောင်းတော်ကို ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဓန မင်းကြီး နှစ်ကြိမ်မြောက်ရှိခိုးခြင်း	၂၂
၁၉။ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးသောလေးအတတ်တို့ကို အလောင်း တော်ပြခြင်း	၂၄
၂၀။ နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို နတ်တို့လှည့်ပတ်၍ပြခြင်း	၂၅
၂၁။ သုဒ္ဓေါဓနမင်းကြီးသည် မြေးတော်ကိုအမည်မှည့်ခြင်း	၂၆
၂၂။ ကိသာဂေါတမိ ချီးမွမ်းခြင်း	၂၆
၂၃။ အလောင်းတော်သည် ရဟန်းအဖြစ်၌ စိတ်ညွတ်တော်မူခြင်း	၃၀
၂၄။ အလောင်းတော်သည် တောထွက်တော်မူခြင်း	၃၁
၂၅။ ဗာရ်နတ်သည် အလောင်းတော်ကို တားမြစ်ခြင်း	၃၃
၂၆။ အလောင်းတော်သည် အနော်မာမြစ်သို့ရောက်ခြင်း	၃၄
၂၇။ အလောင်းတော်သည် ရဟန်းအဖြစ်ကို ယူတော်မူ၍ ဆန္ဒအမတ်ကို ပြန်လွှတ်ခြင်း	၃၅
၂၈။ ကဏ္ဍကမြင်းသေသည်ကို ပြခြင်း	၃၆
၂၉။ အလောင်းတော်သည် ဥရုဝေလတော၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးပြန်ခြင်း	၃၇
၃၀။ အလောင်းတော်သည် ဒုက္ကရဝရိယာ ကျင့်တော်မူခြင်း	၄၀
၃၁။ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့သည် အလောင်းတော်ကိုစွန့်ပစ်၍ မိဂဒီရန်တောသို့ဝင်ခြင်း	၄၁
၃၂။ သုဇာတာဇိယနာနို့ဆွမ်းချက်ပုံကို အကျယ်ပြခြင်း	၄၂
၃၃။ အလောင်းတော်မြင်မက်သော အိပ်မက်ကြီး သီးပါးကိုပြခြင်း	၄၄
၃၄။ အလောင်းတော်သည် သုဇာတာဇိယနာနို့ဆွမ်းကို ခံတော်မူခြင်း	၄၄

၂၅။ ဘုရားလောင်းသည် နေရဇ္ဇရာမြစ်နား၌ ဃနာနို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူခြင်း	၄၆
၂၆။ အလောင်းတော်သည် မိဋ္ဌာန်တော်မူ၍ ရွှေခွက်ကို နေရဇ္ဇရာမြစ်၌မျှောခြင်း	၄၆
၂၇။ သောတ္တိယလှူအပ်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကိုယူ၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့တက်တော်မူခြင်း	၄၇
၂၈။ မာရ်နတ်သည်ဘုရားအလောင်းကို စစ်ထိုးရာ နေမဝင်မိမာရ်စစ်ကိုအောင်မြင်ခြင်း	၄၉
၂၉။ အလောင်းတော်သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရခြင်း	၅၅

ဒုတိယတွဲ

၄၀။ အဘိဓမ္မာမုနစ်ကျမ်းကို သုံးသပ်တော်မူ၍ ရောင်ခြည်တော်ထွန်းလင်းလာခြင်း	၆၀
၄၁။ မာရ်နတ်သည်အရေးအကြောင်းကိုမြေ၌ ရေးသားသည်ကိုပြခြင်း	၆၄
၄၂။ မာရ်မင်း၏ သံဝီးသုံးယောက်တို့သည် ဘုရားသခင်ကို ဖြားယောင်းသည်ကိုပြခြင်း	၆၆
၄၃။ ဘုရားသခင်သည် မုစလိန္ဒာအိုင် ကျည်းပင်ရင်း၌ ခုနစ်ရက်စံတော်မူသည်ကိုပြခြင်း	၆၉
၄၄။ တပုဿ၊ ဘလ္လိကကုန်သည်ညီနောင်တို့အား ဆံတော် ဓာတ်တော်ကို သနားတော်မူခြင်း	၇၀
၄၅။ သဟပ္ပတိဗြဟ္မာမင်းတောင်းပန်၍ တရားဟောအံ့ ဟု ခွင့်ပြုခြင်း	၇၃
၄၆။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂယာသီသအကြား၌ ဥပက တက္ကတွန်းနှင့်တွေ့ခြင်း	၇၄
၄၇။ မိဂဒါဝုန်တော၌ ပဉ္စဝဂ္ဂိရဟန်းတို့ကို ဓမ္မစကြာ တရားဟောတော်မူခြင်း	၇၆
၄၈။ သူဌေးသား ယသရဟန်းအဖြစ်ကိုရခြင်း	၇၉
၄၉။ ဝိမလ၊ သုဗာဟု၊ ပုဏ္ဏမိ၊ ဂဝပ္ပတိ သူဌေးသားတို့ ရဟန်းဖြစ်သည်ကိုပြခြင်း	၈၄

၅၀။ လောကဝယ်ခြောက်ကျိပ် တစ်ယောက်သော ရဟန္တာတို့ကိုပြခြင်း	၈၅
၅၁။ ဘုရားသခင်သည် သေနနိရုံးသို့ ကပ်တော်မူခြင်း	၈၆
၅၂။ မာရ်နတ်သည် ဘုရားသခင်ကို ငါ၏နိုင်ငံမှမလွတ်ဟုလျှောက်ခြင်း	၈၆
၅၃။ ဘုရားသခင်သည် ရဟန်းပဉ္စင်းရှင်အဖြစ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း	၈၇
၅၄။ ဘုရားသခင်သည် မင်းသားသုံးကျိပ်တို့ကို တရားဟောတော်မူခြင်း	၈၉
၅၅။ ဘုရားသခင်သည် ဥရုဝေလတော၌ ရသေ့ညီနောင် သုံးယောက်တို့ကို ချွတ်တော်မူခြင်း	၉၀
၅၆။ ဂယာသီသသို့ ကြွတော်မူ၍ အာဒိတ္တပရိယာယ သုတ်ကို ဟောတော်မူခြင်း	၁၀၀

တတိယတွဲ

၅၇။ ဘုရားသခင်သည် လူအပေါင်းတို့ယုံမှားပျောက်ရန် ဥရုဝေလကဿပနှင့် မေးမြေခြင်း	၁၀၈
၅၈။ သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားရှေ့မှ သွား၍ ရွတ်အပ်သော သီချင်းကိုပြခြင်း	၁၁၄
၅၉။ ရဟန်းတို့အား အာရပ်ကို အလှူခံစိမ့်သောငှာ ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း	၁၁၆
၆၀။ ဥပတိဿ၊ ကောလိတတို့အမြိုက်တရားကိုရှာရန် ကတိကဝတ်ကိုထားကြခြင်း	၁၁၇
၆၁။ ရှင်သာရိပုတ္တရာအလောင်းပရိဗိုလ်သည် အရှင်အဿဇိနှင့်တွေ့၍ သောတာပန်ဖြစ်ခြင်း	၁၁၇
၆၂။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ရဟန္တာဖြစ်ကြသည်ကိုပြခြင်း	၁၂၁
၆၃။ မဂတိုင်းသားတို့သည် ဘုရားသခင်ကို ကဲ့ရဲ့ကြသည်ကိုပြခြင်း	၁၂၂
၆၄။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ဘုရားပင့်ရန် စေလွှတ်လိုက်သောအမတ်တို့ရဟန္တာဖြစ်ကြခြင်း	၁၂၄
၆၅။ ကာဠုဒ္ဓါယိမထေရ်လျှောက်၍ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ဘုရားကြွတော်မူခြင်း	၁၂၆
၆၆။ နိဂြောဓာရုံဥယျာဉ်၌ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား တန်ခိုးပြာဋိဟာကိုပြခြင်း	၁၂၈
၆၇။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန္တာနှစ်သောင်းခြံရံ၍ ဆွမ်းခံကြွတော်မူသည်ကိုပြခြင်း	၁၃၀

၆၈။	ယသောဓရာဗိပုရားသည် ဘုရားခြေတော်ကို ဦးတိုက်၍ငိုယိုရိုခိုးသည်ကိုပြခြင်း	၁၃၂
၆၉။	နန္ဒမင်းသားကို ရဟန်းပြုခြင်း	၁၃၃
၇၀။	ရာဟုလာမင်းသားကို ရှင်ပြုခြင်း	၁၃၄
၇၁။	မိဘတို့ခွင့်မပြုသော သားကို ရှင်ရဟန်းမပြုရန် ပညတ်တော်မူခြင်း	၁၃၅
၇၂။	သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး အနာဂါမ်ဖြစ်ခြင်း	၁၃၇
၇၃။	အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ကို လှူဒါန်းခြင်း	၁၃၇
၇၄။	သာလဝတီသတို့သမီးကို ပြည့်တန်ဆာအရာ၌ ထားခြင်း	၁၄၀
၇၅။	ဇီဝကဆေးဆရာ၏အပြစ်အပျက်ကို ပြခြင်း	၁၄၁
၇၆။	မြတ်စွာဘုရား၏အိသတတ်ဝေဒနာကို ဇီဝကကုသခြင်းအကြောင်း	၁၅၆
၇၇။	ဘုရားသခင်သည် သောဏသူဌေးသား၏ဆွမ်းကို ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား အတန်ငယ်ပေးတော်မူခြင်း	၁၅၈
၇၈။	ဇီဝကသည် အိယကာတို့လှူသောသင်္ကန်းကို ရဟန်းတို့အား ခွင့်ပြုရန် တောင်းပန်ခြင်း	၁၅၉
၇၉။	မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား တန်ခိုးမပြုရန် ပညတ်ခြင်း	၁၆၁
၈၀။	မြတ်စွာဘုရားသည် သင်္ကံဿနဂိုရ်ပြည်၌ ယမကပြာဋိဟာကိုပြတော်မူခြင်း	၁၆၄
၈၁။	မြတ်စွာဘုရားသည် မယ်တော်နတ်သားကို အမျိုးထားလျက် အဘိဓမ္မာတရားကို ဟောခြင်း	၁၇၆
၈၂။	တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ သင်္ကံဿနဂိုရ်ပြည်သို့ ဆင်းသက်တော်မူခြင်း	၁၈၄
၈၃။	သေက္ခ၊ အသေက္ခပုဂ္ဂိုလ်တို့၏တရားကို ရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဘုရားသခင်မေးတော်မူခြင်း	၁၈၆

စတုတ္ထတွဲ

၈၄။	မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဝါဆိုဝဠ်ကိုပြခြင်း	၁၉၂
-----	--------------------------------------	-----

၈၅။ အဇာတသတ်မင်းသည် ဝဇီမင်းတို့အား စစ်ထိုးလိုခြင်းအကြောင်း	၁၉၃
၈၆။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား အပရိဟာနိယသုတ်ကို ဟောတော်မူခြင်း	၂၀၁
၈၇။ မြတ်စွာဘုရားသည် အဗ္ဗလဋ္ဌိကအရပ်နှင့် နာဠန္ဒအရပ်သို့ ကြွတော်မူခြင်း	၂၀၅
၈၈။ ပါရုလိရွာသားတို့အား သီလပျက်ခြင်း၏အပြစ် ငါးပါးကို ဟောခြင်း	၂၀၇
၈၉။ သီလနှင့် ပြည့်စုံသောသူတို့၏ အကျိုးငါးပါးကို ဟောတော်မူခြင်း	၂၁၀
၉၀။ ပါရုလိမြို့တည်ခြင်းကို ပြခြင်း	၂၁၃
၉၁။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောဋီကရွာနှင့် နာတိက အရပ်သို့ ကြွတော်မူခြင်း	၂၁၇
၉၂။ အဗ္ဗပါလိကာ ပြည့်တန်ဆာမ၏ ဥယျာဉ်၌ တရားကိုဟောတော်မူခြင်း	၂၁၈
၉၃။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝရွာသို့ ကြွတော်မူခြင်း	၂၂၂
၉၄။ မြတ်စွာဘုရားအား ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကပ်ရောက်ခြင်း	၂၂၂
၉၅။ အရှင်အာနန္ဒအားများစွာသော ဒေသနာကို ဟောတော်မူခြင်း	၂၂၃
၉၆။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်ကိုပြခြင်း	၂၂၅
၉၇။ ရေဝတီနတ်သမီး၏အပြစ်အပျက်ကိုပြခြင်း	၂၃၂
၉၈။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ညီတော်ရှင်စုန္ဒအကြောင်း	၂၃၄
၉၉။ အရှင်မောဂ္ဂလာန် ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူခြင်း	၂၃၆
၁၀၀။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူမည့်အကြောင်းကို အရိပ်အမြွက်ကို ဟောတော်မူခြင်း	၂၃၆
၁၀၁။ ဗာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန် ခွင့်တောင်းခြင်း	၂၃၈
၁၀၂။ ရှင်အာနန္ဒအား မြေလှုပ်ခြင်းရှစ်ပါးကို ဟောတော်မူခြင်း	၂၄၀
၁၀၃။ ဝေသာလီပြည်ကို အဆုံးစွန်ကြည့်တော်မူခြင်း	၂၄၄

၁၀၄။ မဟာပဒေသလေးပါးကို ဟောတော်မူခြင်း	၂၄၅
၁၀၅။ စုန္ဒရွှေပန်းထိမ်သည်၏သားပြွမ်းဆွမ်းကို ခံတော်မူခြင်း	၂၄၅
၁၀၆။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝမ်းသွေးသွန်တော်မူခြင်း	၂၄၇
၁၀၇။ မလ္လာမင်းသားပက္ကသဏ် ပုဆိုးစုံကို ခံတော်မူခြင်း	၂၄၈
၁၀၈။ မလ္လာမင်းသား ပက္ကသလှူသော ပုဆိုးစုံကို ဝတ်ရုံတော်မူခြင်း	၂၅၂

ပဉ္စမတွဲ

၁၀၉။ စုန္ဒအား နှလုံးမသာယာခြင်း မဖြစ်စေရန် အရှင်အာနန္ဒာအား ဟောတော်မူခြင်း	၂၅၆
၁၁၀။ ဝလာနရမည်သော နတ်တို့၏အကြောင်း	၂၆၃
၁၁၁။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော်သက္ကာရပြုခြင်းကို အထူးဟောတော်မူခြင်း	၂၆၄
၁၁၂။ အရှင်ဥပဝါဏ မထေရ်အကြောင်း	၂၆၆
၁၁၃။ နတ်တို့ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းနှင့် စတ္တာရိမာနိ အစရှိသော ဒေသနာကို ဟောတော်မူခြင်း	၂၆၉
၁၁၄။ မာတုဂါမတို့အား ကျင့်ရာသည်ကို ဟောတော်မူခြင်း	၂၇၀
၁၁၅။ အလောင်းတော်ကို သင်္ဂြိုဟ်ရန် ဥပဒေသထားခြင်း	၂၇၁
၁၁၆။ အရှင်အာနန္ဒာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်း	၂၇၄
၁၁၇။ အရှင်အာနန္ဒာ၏အံ့ဖွယ်လေးပါးကိုပြခြင်း	၂၇၆
၁၁၈။ အရှင်အာနန္ဒာအား စကြာဝတေးမင်းနှင့်တူသော ဥပမာကို ဟောတော်မူခြင်း	၂၇၈
၁၁၉။ မဟာသုဒဿနသုတ်ကို ဟောတော်မူခြင်း	၂၈၀
၁၂၀။ ပထမယာမ်၌ မလ္လာမင်းတို့ဘုရားသခင်ကို ရိုသီးခြင်း	၂၈၁
၁၂၁။ သုဘဒ္ဒပရိပိုင်၏ အကြောင်းကိုပြခြင်း	၂၈၃
၁၂၂။ မြတ်စွာဘုရားသည် အဆုံးစွန်တရားဟော ဟောတော်မူခြင်း	၂၈၈
၁၂၃။ မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခြင်း	၂၉၀

၁၂၄။ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသောအခါ သဟဗ္ဗတိဗြဟ္မာမင်း	
m g y စသည်တို့ရွတ်သောဂါထာတို့ကိုပြခြင်း	၂၉၁
၁၂၅။ မြတ်စွာဘုရား၏အလောင်းတော်ကို	
မီးပူဇော်ရာဌာနသို့ဆောင်ခြင်း	၂၉၄
၁၂၆။ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်အစုံသည် အရှင်	
မဟာကဿပ၏ ဦးထိပ်၌တည်ခြင်း	၂၉၈
၁၂၇။ ဧေါဏပုဏ္ဏားသည် ဓာတ်တော်တို့ကို ခုနစ်ပြည်	
ထောင်မင်းတို့အားဝေခြင်း	၃၀၈
၁၂၈။ အဇာတသတ်မင်းသည် ဓာတ်တော်တို့ကို	
ယန္တရားစက်ဖြင့် ဝှက်ထားခြင်း	၃၁၅
၁၂၉။ အသောကမင်းသည် ဓာတ်တော်တို့ကို ဇမ္ဗူဒိပ်	
ကျွန်း၌ အပြန်အနွဲ့တည်ထားခြင်း	၃၁၉
၁၃၀။ နိဂုံး	၃၂၃

နောက်ဆက်တွဲ

၁။ ပါရမီ ၁၀ ပါး၊ အပြား ၃၀	၃၂၅
၂။ စွန့်ခြင်းကြီး ၅ ပါး	၃၂၆
၃။ စရိယ ၃ ပါး	၃၂၆
၄။ နိယတဗျာဒိတ်မခံမီ ဘုရားအလောင်းတော်တို့	
ပါရမီပြည့်ရာကာလအပိုင်းအခြား	၃၂၇
၅။ နိယတဗျာဒိတ်ခံပြီးသည့်နောက် ဘုရားအလောင်း	
တော်တို့ပါရမီပြည့်ရာကာလအပိုင်းအခြား	၃၂၇
၆။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက	
အလောင်းတို့ နိယတဗျာဒိတ်ရပြီးနောက်	
ပါရမီပြည့်ရာကာလအပိုင်းအခြား	၃၂၈
၇။ ဘုရားအလောင်းတော်တို့ နိယတဗျာဒိတ်	
ခံထိုက်ရန်ပြည့်စုံအပ်သော အင်္ဂါ ၈ ပါး	၃၂၈
၈။ နိယတဗျာဒိတ်ခံထိုက်ရန် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအလောင်းတို့	
ပြည့်စုံရာသော အင်္ဂါ ၅ ပါး	၃၂၉
၉။ နိယတဗျာဒိတ်ခံထိုက်ရန် အဂ္ဂသာဝက၊	
မဟာသာဝကလောင်းတို့ ပြည့်စုံရာသော အင်္ဂါ ၂ ပါး	၃၃၀

၁၀။ ဗျာဒိတ်ရပြီးသော ဘုရားအလောင်းတို့မရောက်အပ်သော အရပ် ၁၈ ပါး	၃၃၀
၁၁။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝကတို့ခြားနားပုံ	၃၃၁
၁၂။ အသိတိမဟာသာဝကတို့၏ အမည်နှင့် ဧတဒဂ်ရသော ဂုဏ်ထူးများ	၃၃၂
၁၃။ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသော ဘုရားရှင်တို့၏ ဝေမတ္တအကြောင်း	၃၃၅
၁၄။ ဘုရားရှင်တို့ ဓမ္မတာအပြားသုံးဆယ်	၃၃၇
၁၅။ ဘုရားရှင်တို့ မစွန့်အပ်သော အရပ် ၄ ပါးအကြောင်း	၃၃၉
၁၆။ ၃၂ ပါးသော လက္ခဏာတော်ကြီးအကြောင်း	၃၃၉
၁၇။ လက္ခဏာတော်ငယ် ၈၀ အကြောင်း	၃၄၁
၁၈။ ၁၀၈ ကွက်စက်လက္ခဏာတော်အကြောင်း	၃၄၅
၁၉။ ရောင်ခြည်တော် ၆ သွယ်	၃၄၆
၂၀။ မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်လုံးတော်အဆင်း ၅ ပါး	၃၄၇
၂၁။ မြတ်စွာဘုရား၏ အသံတော်အံ့ဖွယ် ၈ ပါး	၃၄၈
၂၂။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော် ၁၀ ပါး	၃၄၈
၂၃။ မြတ်စွာဘုရား၏ အားတော် ၁၀ ပါး	၃၄၉
၂၄။ ဝိဇ္ဇာ ၃ ပါး	၃၄၉
၂၅။ ဝိဇ္ဇာ ၈ ပါး	၃၅၀
၂၆။ စရဏ ၁၅ ပါး	၃၅၀
၂၇။ ဆအသာဓာရဏဉာဏ်တော် ၆ ပါး	၃၅၁
၂၈။ ဘုရားသည်သာလျှင် သိနိုင်ခြင်း ၃ ပါး	၃၅၁
၂၉။ ဘုရားဂုဏ်တော် ၉ ပါး	၃၅၁
၃၀။ ဘုန်းတော် ၆ ပါး	၃၅၂
၃၁။ အစိန္တေယျဝတ္ထုအလိုအားဖြင့် အံ့ဖွယ် ၁၈ ပါး	၃၅၃
၃၂။ ဗုဒ္ဓကိစ္စ ၅ ပါး	၃၅၅

mgyc.com

mgyc.com

နိဒါန်း

သစ္စာလေးပါးအမှန်တရားတို့၌ ၃ ပါးသော အပြန်၊ ၁၂ တန်သော အခြင်းအရာများသည် ယထာဘူတ ကျနမှန်ကန်ဉာဏ်အမြင်သန့်ရှင်းစွာမရှိသေးစဉ် အခါက “ငါသည် ကိလေသာကုန်ခန်း၍ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ် တော်ကြီးကို ထိုးထွင်းသိတတ်ဘုရားမြတ်ဖြစ်ပြီ” ဟု မည်သူ့ကိုမျှ ဝန်ခံစကား မိန့်ကြားတော်မမူခဲ့ဖူးချေ။ သစ္စာ ၄ ပါး အမှန်တရားတို့၌ ၃ ပါးသောအပြန်၊ ၁၂ တန်သော အခြင်းအရာများသည် ယထာဘူတ ကျနမှန်ကန် ဉာဏ်အမြင် သန့်ရှင်းစွာ ရှိလာသောအခါ ကျမှသာ “ငါသည် ကိလေသာကုန်ခန်း၍ အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကြီးကို ထိုးထွင်းသိတတ် ဘုရားမြတ်ဖြစ်ပြီ” ဟု ပဉ္စဝဂ္ဂီသည်တင့်ဆန်း ရဟန်းတော်ငါးဦးအပါ ဗြဟ္မာ၊ နတ်၊ လူ သုံးဘုံသူတို့ အား ဓမ္မစကြာတရား ဟောကြားပြီးဆုံး နိဂုံးကမ္မတ် အပြီးသတ်သောအခါ “ယာဝကီဝဉ္စမေ” အစရှိသည်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင် ဝန်ခံစကား မိန့်ကြားတော်မူခဲ့လေသည်။

ယင်းသို့ ကိလေသာကုန်ခန်း၍ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရရှိကာ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို သိတော်မူသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အရှင် ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏အကြောင်းအရာနှင့်တကွ ပါရမီတော်၊ ဘုန်းတော် အစဉ်ကို တန်ဆာဆင်၍ ပြဆိုသောကျမ်းကို မာလာလင်္ကာရဟု ခေါ်ဆိုလေသည်။ မာလာလင်္ကာရ၌ မာလာ-သဒ္ဒါသည် အစဉ်ဟူသော အနက်ကိုဟော၍ အလင်္ကာရ -သဒ္ဒါသည် တန်ဆာဆင်ခြင်းဟူသောအနက်ကိုဟောကြောင်း ကျမ်းဦးဂါထာ အနက်တွင် ပြဆိုထားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ အကြောင်းအရာကိုပြဆိုသော ရှေးကျမ်းဟောင်းများမှာ မူလဗုဒ္ဓဝင် ကျမ်း၊ တထာဂတဥဒါနဒီပနီကျမ်း၊ မာလာလင်္ကာရကျမ်းဟု ကျမ်းကြီး ၃ ကျမ်းရှိ

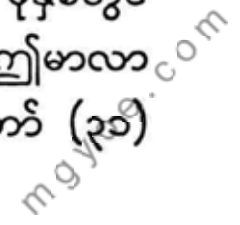
ခဲ့ရာ မူလဗုဒ္ဓဝင် ကျမ်းမှာ အကျဉ်း အလိုရှိသူတို့အဖို့ဖြစ်၍ တထာဂတဥဒါန ဒီပနီကျမ်းမှာ အကျယ်အလိုရှိသူတို့အဖို့ ဖြစ်ပြီး မာလာလင်္ကာရကျမ်းမှာ မကျဉ်း မကျယ် အလိုရှိသူတို့အဖို့ဖြစ်သည်ဟု ဆိုအပ်သည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် ဇိနတ္ထ ပကာသနီကျမ်းမှာ တထာဂတဥဒါနဒီပနီကျမ်းကို အကျဉ်းချုံးထားသော ကျမ်းဖြစ် သည်။ ဤမာလာလင်္ကာရ ကျမ်းမှာ တထာဂတဥဒါနဒီပနီ၌ မပါမရှိ ကြွင်းကျန် လစ်လပ်သည့်အရာများကို ဖြည့်စွက်လျက် ပြဆိုထားသော အစုံအလင်ဗုဒ္ဓဝင် ကျမ်းမြတ်တစ်ဆူဖြစ်ပေသည်။

ဤမာလာလင်္ကာရကျမ်းကို ပြုစုစီရင်တော်မူသော ဒုတိယမဲထီးဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ပုဂံမြို့ကျေး-ပုပ္ဖါးမြို့တောင် လယ်ယားရွာ ဇာတိဖြစ်၍ သက္ကရာဇ် (၁၁၀၉) ခု၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၅ ရက် တနင်္လာနေ့တွင် ဖွားမြင်တော်မူသည်။ လူမည်မောင်တုတ်ခဲဟုတွင်သည်။ အသက်စေ့တွင် ရဟန်းပြုတော်မူသည်။ ရဟန်း ဘွဲ့မည်မှာ ရှင်ကဝိဖြစ်သည်။ (သာသနာပိုင်မန်လည်ဆရာတော် ရှင်ဂုဏမဇ္ဈိသာ ဧ၏ တပည့်ရင်းဖြစ်သည်။)

ရဟန်းဒါယကာမှာ ရွှေပြည်ဝန်လက်ဝဲဝင်းမှူး မောင်တောဖြစ်သည်။ အမရ ပူရရွှေမြို့တော်အရှေ့တောင်ယွန်း မဲထီးတိုက်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူပြီးနောက် ရတနာပူရစတုတ္ထနန်းတည်မင်းတရားကြီးလက်ထက်တွင် မြဝတီမင်းကြီး ဦးစ ကိုးကွယ်၍ အင်းဝရွှေမြို့တော်ကြီးတွင် အရှေ့တောင်ထောင့်တောင်ပလူကုန်း၌ မြဝတီ မင်းကြီး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည့် လေးထပ်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးတော်မူ သည်။ (ပထမ မဲထီးဆရာတော် ဦးပရမမှာ မြဝတီမင်းကြီး၏ ဆရာရင်းဖြစ်လေ သည်။)

ဒုတိယမဲထီးဆရာတော်ရရှိတော်မူသည့် ဘွဲ့တံဆိပ်တော်မှာ “ကဝိန္ဒာဘိသီ ရိသဒ္ဓမ္မဓဇ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု” ဖြစ်သည်။ မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုစသည်တို့ကို ရေးသားတော်မူခဲ့သည်။ ဆရာတော်သည် သက်တော် (၈၇)၊ ဝါတော် (၆၇)၊ သက္ကရာဇ် (၁၁၉၆) ခုနှစ်တွင် ယင်းလေးထပ် ကျောင်းကြီး၌ပင် ပျံလွန်တော်မူ သည်ဟု မင်းလှသီရိသီဟသူ ပြုစုသည့် ဆရာတော်စဉ်မှတ်တမ်းတွင် ဆိုလေသည်။

မာလာလင်္ကာရကျမ်းနိဂုံးတွင်မူ အမရပူရမြို့တော်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူ သော “ကဝိဝံသာဘိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇဂုရု” ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ မထေရ်မြတ်ပြုစု စီရင်အပ်သော မာလာလင်္ကာရကျမ်းသည် သာသနာသက္ကရာဇ် (၂၃၄၂) ခုနှစ်တွင် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်၏ဟု ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤမာလာ လင်္ကာရကျမ်းသည် (၁၁၆၀) ပြည့်နှစ်သက်တော် (၅၁) နှစ်၊ ဝါတော် (၃၁) ဝါအရတွင် ပြီးဆုံးကြောင်းသိရှိရပေသည်။

ပိဋကတ်တော်သမိုင်း၌ကား မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုမှာ ရတနာပူရစတုတ္ထမြို့ တည် နန်းတည်မင်းလက်ထက် မဲထီးဆရာတော်စီရင်သည်။ အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟ အဋ္ဌကထာ နိဿယမှာ မဲထီးရွာဇာတိ “ကဝိဓမ္မဟာဓမ္မ ရာဇာဓိ ရာဇဂုရု” မဲထီး ဆရာတော်စီရင်သည်။ တိကနိပါတ် အဋ္ဌကထာနိဿယမှာ သက္ကရာဇ် (၁၁၄၄) ခုနှစ် အမရပူရမြို့တည် နန်းတည် “သီရိပဝရဝိဇယာနန္ဒယသ တြိဘဝနာဒိတျာ ဓိပတိ ပဏ္ဍိတ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇာ” တံဆိပ်နာမံခံသော အောင်မြေလောက စေတီ ဒါယကာမင်းလက်ထက် “မုနိနန္ဒာဘိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇဂုရု” မဲထီးဆရာတော် စီရင်သည်ဟု ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ထိုပိဋကတ်တော်သမိုင်းလာ အဆို ကို ထောက်လျှင် ရှင်ပရမဟူသောဘွဲ့မည်နှင့် နံတူမုနိနန္ဒာဘိဓဇဟူသော တံဆိပ် မည်တို့ကို ပထမမဲထီးဆရာတော်၏အမည်ဟုလည်းကောင်း၊ ရှင်ကဝိဟူသောဘွဲ့ မည်နှင့် နံတူ ကဝိနန္ဒာဘိဓဇ၊ ကဝိဝံသာဘိဓဇ၊ ကဝိဓမ္မဟူသော တံဆိပ်မည်တို့ကို ဒုတိယမဲထီးဆရာတော်၏ အမည်ဟုလည်းကောင်း ခွဲခြားမှတ်သားသင့်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆရပေသည်။

ဤမာလာလင်္ကာရကျမ်းကို (၁၉၀၉) ခုနှစ်က ရန်ကုန်မြို့ ဟံသာဝတီပုံနှိပ် တိုက်တွင် ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်၍ မန္တလေးမြို့ ဟံသာဝတီ ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခဲ့ပေသည်။ ယခု တတိယအကြိမ်တွင်မူ မန္တလေးမြို့ ခင်မကန်ပါဠိတက္ကသိုလ်ကျောက်ဆောက်ကျောင်း အရှင်ဝါသဝ “သာသနဓဇသီရိ ပဝရဓမ္မာစရိယ” ထံမှ (၁၂၁၆) ခုနှစ်ရေး မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုတော်ကြီး ပေမူ တစ်ဆူကိုပေးပို့ရရှိသဖြင့် အထူးကျေးဇူးဥပကာရတင်ရှိရပေသည်။ ထိုပေမူသည် လက်ရေးလက်သားကောင်း၍ ပုဒ်ပါဠိအက္ခရာမှန်ကန်ပြီး အကျအပေါက်မရှိ ပြည့်စုံလှသောကြောင့် ထိုပေမူကိုပဓာနထား၍ စာအုပ်မူများဖြင့် တိုက်ဆိုင်ကာ စာအုပ်မူများ၌ မပါမရှိ ကြွင်းကျန်သည့်အရာများကို စာကိုယ်အတွင်း လက်သည်း ကွင်းဖြင့် ဖော်ပြလျက်ပေမူနှင့်မတူသော စာအုပ်ပါမူကွဲများကို မျဉ်းအောက်တွင် ဂဏန်းအမှတ်ဖြင့် ဖော်ပြပြီး ဆရာဦးခင်စိုး (သာသနဓဇသီရိပဝရဓမ္မာစရိယ) နှင့် ဆရာဦးသိန်းဟန်၊ ဦးရွှေဖူး၊ ဦးပု၊ ဦးဟန်ထွန်း၊ ဦးတင်နွယ်၊ ဦးမြတ်မော်၊ ဟံသာဝတီပါဠိဆရာများအဖွဲ့က ကောင်းစွာတည်းဖြတ်သုတ်သင် ပြင်ဆင်ကာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေအပ်သည်ဖြစ်ပါကြောင်း။

ဟံသာဝတီ
၈-၈-၁၉၆၁

mgyc.com

mgyc.com

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ပဏာမ

- ၁။ သံသာရသော တသံဆိန္နံ၊ ဒေါသဂ္ဂိဇာလဃာတကံ။
မောဟန္တကာရဝိဝရံ၊ နမာမိ မုနိပုဂံဝံ။ ။
- ၂။ ဒေသိတံ တေန ဂမ္ဘီရံ၊ ဒုဒ္ဓသံ နိပုဏံ ဝရံ။
ရာဂါဒိမလဓောဝန္တံ၊ နမာမိ ဓမ္မမစ္စုတံ။ ။
- ၃။ ဇိတကိလေသမာရာရိ၊ ဒိဋ္ဌိဇာလပ္ပဟာနကံ။
သမုဒ္ဓုဋ္ဌဇ္ဇောမူလံ၊ နမာမိ ဂဏမုတ္တမံ။ ။
- ၄။ ပဟန္တာ တဿ တေဇေန၊ ဥပဒ္ဓဝေ အသေသတော။
တုသိတာ ယာဝနိဗ္ဗာနာ၊ စုတော ပဘုတိ သတ္ထုနော။
- ၅။ ပုညာဋ္ဌာရပကာသကံ၊ လိခိဿ မြမ္မဘာသာယ။
မာလာလင်္ကာရနာမိကံ၊ သဝနီယံ သုဏန္တာနံ။ ။

၁။ အနက်ကား- အဟံ၊ ငါသည်။ သံသာရသောတသံဆိန္နံ၊ ကောင်းစွာ ဖြတ်အပ်ပြီးသော သံသရာတည်းဟူသော မဟာသမုဒ္ဓရာ ရေအယဉ်လည်းရှိတော် မူထသော။ ဒေါသဂ္ဂိဇာလဃာတကံ၊ သတ်အပ်ပြီးသော ဒေါသတည်းဟူသော ပြင်းစွာသော မီးလျှံလည်းရှိတော်မူထသော။ မောဟန္တကာရဝိဝရံ၊ ဖွင့်လှစ်အပ်ပြီး

မှာထားချက်။ ။ ဤမာလာလင်္ကာရ ဝတ္ထုတော်ကြီးကို ပုံနှိပ်ရာတွင် ပေမူများနှင့် ရှေးရိုက်စာအုပ် မူများ တိုက်ဆိုင်ပြီးလျှင် စာအုပ်မူများတွင်မပါဘဲ ကြွင်းကျန်နေ၍ ပေမူတွင်သာပါရှိသော စာများကို စာကိုယ်အတွင်း လက်သည်းကွင်းဖြင့် ဖော်ပြထားပါသည်။ ပေမူနှင့်မတူသော စာအုပ် ရှိမူကွဲများကို မျဉ်းအောက်တွင် ဂဏန်းများဖြင့် ညွှန်ပြထားပါသည်။

သော အဝိဇ္ဇာမောဟတည်းဟူသော သည်းစွာသော အမိုက်တိုက်လည်း ရှိတော်မူ
ထသော။ မုနိပုဂံ။ မုနိတို့၏အထွတ်ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာ
ဘုရားကို။ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

၂။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေနမုနိပုဂံဝေန၊ ထိုမုနိတို့၏အထွတ် ယောက်ျား
မြတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒေသိတံ၊ ဟောတော်မူအပ်ထသော။
ဂမ္ဘီရံ၊ နက်နဲစွာထသော။ ဒုဒ္ဒသံ၊ မြင်နိုင်ခဲထသော။ နိပုဏံ၊ သိမ်မွေ့စွာထသော။
ဝရံ၊ လူနတ်တို့သည် တောင့်တအပ်ထသော။ ရာဂါဒိမလမောဝန္တံ၊ ရာဂအစရှိ
သော အညစ်အကြေးတို့ကို ဆေးလျော်ရာ ဆေးလျော်ကြောင်းလည်းဖြစ်ထသော။
အစူတံ၊ ရွှေလျောခြင်းသဘောလည်းမရှိထသော။ ဓမ္မံ၊ ဆယ်ပါးသောတရားတော်
မြတ်ကို။ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

၃။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဇိတကိလေသမာရာရိ၊ အောင်အပ်ပြီးသော သတ္တဝါ
တို့ကို ညစ်ညူးစေတတ်သော ကိလေသာမာရ်တည်းဟူသော ရန်သူလည်းရှိထ
သော။ ဒိဋ္ဌိဇာလပ္ပဟာနကံ၊ ခြောက်ဆယ့်နှစ်ဖြာ မိစ္ဆာအယူတည်းဟူသော ကွန်
ရက်ကိုလည်း ပယ်ဖြတ်တတ်ထသော။ သမုဒ္ဒဋ္ဌဇဋ္ဌာမူလံ၊ ကောင်းစွာအကြွင်းမဲ့
နုတ်အပ်ပြီးသော တဏှာတည်းဟူသော ချုံနွယ်၏မြစ်မ-မြစ်သေးလည်းရှိထ
သော။ ဥတ္တမံ၊ ကျော်စောသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ထက် အထူးသဖြင့် ကျော်စောစွာထ
သော။ ဂဏံ၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ရှစ်ယောက်တို့၏ အပေါင်းကို။ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

၄-၅။ တဿ၊ ထိုရတနာသုံးပါးအား ရှိခိုးခြင်းပဏာမစေတနာပြဋ္ဌာန်းသော
ကုသိုလ်ဇော၏။ တေဇေန၊ အစွမ်းအားဖြင့်။ ဥပဒ္ဒဝေ၊ ကပ်၍နှိပ်စက်တတ်သော
ဥပဒ္ဒဝေဘေးရန်တို့ကို။ အသေသတော၊ အကြွင်းမဲ့အားဖြင့်။ ပဟန္နာ၊ ပယ်ဖျောက်
ပြီး၍။ သတ္ထုနော၊ မြတ်စွာဘုရား၏၊ တုသိတာ၊ လေးဆင့်မြောက်ဖြစ်သော
တုသိတာနတ်ပြည်မှ။ စုတောပဘုတိ၊ စုတေဆင်းသက်တော်မူသည်ကို အစပြု
၍။ ယာဝနိဗ္ဗာနာ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်တိုင်အောင်။ ပုညာဋ္ဌာရပကာသကံ၊ ပါရမီ
တော် ဘုန်းတော်များမြတ်လွန်ကဲသောအဖြစ်ကို ပြရာပြကြောင်းဖြစ်ထသော။
သုဏန္တာနံ၊ ရိုသေစွာနာကုန်သော သူတို့၏။ သဝနီယံ၊ နား၌နာပျော်ဘွယ်လည်းရှိ
ထသော။ မာလာလင်္ကာရနာမိကံ၊ ပါရမီတော် ဘုန်းတော်အစဉ်၏ တန်ဆာ
သဖွယ်ဖြစ်၍ မာလာလင်္ကာရ အမည်ရှိသောကျမ်းကို။ မြမ္မဘာသာယ၊ မြန်မာ
ဘာသာဖြင့်။ လိခိဿံ၊ ရေးစီရင်ပေအံ့။

[ဤကား ပဏာမဂါထာ၏ အနက်တည်း။]

* * *

၁။ အလောင်းတော်နတ်သား နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားစဉ် ဗုဒ္ဓကောလာဟလဖြစ်ခြင်း

လူသုံးပါးတို့၏ အထွတ်အမြတ်ဖြစ်တော်မူသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းအထက်၌ သုမေဓာရသေ့ဖြစ်၍ ဒီပင်္ကီရာမြတ်စွာဘုရားခြေတော်ရင်း၌ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့သော ဗျာဒိတ်ဦးကို ရ၍ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလပတ်လုံး ပါရမီဆယ်ပါး၊ အပြားသုံးဆယ်၊ စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါး၊ စရိယသုံးပါးတို့ကို ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူ၍ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ အဖြစ်မှ စုတေ၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ သေတကေတုမည်သော နတ်သားဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုတုသိတာနတ်ပြည်၌ နတ်တို့၏ စည်းစိမ်ကို ခံစားစဉ် ဗုဒ္ဓကောလာဟလမည်သော ဘုရားပွင့်လတ္တံ့ဟူသော အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်သတည်း။

* * *

၂။ ကောလာဟလသုံးပါးကိုပြခြင်း

ဤအရာ၌ ကောလာဟလဟူသည်ကား-

- (၁) ကပ္ပကောလာဟလ၊ ကမ္ဘာပျက်လတ္တံ့ဟူ၍ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်ခြင်း။
- (၂) ဗုဒ္ဓကောလာဟလ၊ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ဟူ၍ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်ခြင်း။
- (၃) စက္ကဝတ္တိကောလာဟလ၊ စကြဝတေးမင်းဖြစ်လတ္တံ့ဟူ၍ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်ခြင်း။

ဤသို့ ကောလာဟလသည် သုံးပါးရှိ၏။

(၁) ထိုသုံးပါးသော ကောလာဟလတို့တွင် အနှစ်တစ်သိန်းလွန်သဖြင့် ကမ္ဘာပျက်လတ္တံ့ဟု သိကုန်သော လောကဗျူဟာ မည်သောနတ်သားတို့သည် ဦးခေါင်းငိုက်ဆိုက်ဖြစ်ကုန်လျက် ဆံကြီးဖားလျား ငိုသောမျက်နှာရှိကုန်၍ လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် မျက်ရည်ကိုသုတ်ကုန်လျက် နီသောပုဆိုးတို့ကို ဝတ်ကုန်၍ မလှသော အသွင်အပြင်ကို ဆောင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ လူတို့၏ ခရီး၌ သွားလာကုန်လျက် ဤသို့ဆိုကုန်၏။ “အချင်းတို့... ဤနေ့မှစ၍ အနှစ်တစ်သိန်းလွန်လျှင် ကမ္ဘာပျက်လတ္တံ့၊ ဤလောကသည်လည်းပျက်လတ္တံ့၊ မဟာသမုဒ္ဒရာရေတို့သည်လည်း ခန်းခြောက်လတ္တံ့၊ ဤမြေကြီး-မြင်းမိုရ်တောင်သည်လည်း မီးလောင်၍ ပျက်စီးလတ္တံ့၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် လောကသည် ပျက်စီးလတ္တံ့၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာဟူသော ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးကို ပွားစေကုန်၊ အမိအဘတို့အား လုပ်ကျွေးကုန်၊ အဆွေအမျိုး၌ အရွယ်ဖြင့် ကြီးသူတို့ကို ရိုသေကုန်” ဤသို့ လောကဗျူဟာနတ်တို့

ဆိုလာကုန်၏။ ဤသည်ကား ကပ္ပကောလာဟလမည်၏။

(၂) ဤနေ့မှစ၍ အနှစ်တစ်ထောင် လွန်သဖြင့် လောက၌ ဘုရားသဗ္ဗညု ဖြစ်လတ္တံ့ဟု သိ၍ လောကဗျူဟာ နတ်သားတို့သည်ပင်လျှင် “အချင်းတို့... ဤနေ့မှစ၍ အနှစ်တစ်ထောင်လွန်သဖြင့် သဗ္ဗညုဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့သတည်း” ဟု ကြွေးကြော်ကုန်လျက် လှည့်ပတ်လည်လာကုန်၏။ ဤသည်ကား ဗုဒ္ဓကောလာဟလမည်၏။

(၃) ဤနေ့မှ အနှစ်တစ်ရာလွန်သဖြင့် စကြဝတေးမင်း ဖြစ်လတ္တံ့ဟု သိကုန်သော လောကဗျူဟာ နတ်သားတို့သည်ပင်လျှင် “အချင်းတို့... ဤနေ့မှစ၍ အနှစ်တစ်ရာလွန်သဖြင့် စကြဝတေးမင်းဖြစ်လတ္တံ့သတည်း” ဟု ကြွေးကြော်လျက် လှည့်ပတ်လည်လာကုန်၏။ ဤကားစက္ကဝတ္တိကောလာဟလမည်၏။ ဤသို့ကြီးစွာသော အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် သုံးပါးတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။

[မင်္ဂလကောလာဟလ၊ မောနေယျ ကောလာဟလကို ပရမတ္ထဇောတိကအစရှိသည်တို့၌ ဆို၏။]

* * *

၃။ အလောင်းတော်နတ်သားကို နတ်အများတို့က ဘုရားဖြစ်ရန်တောင်းပန်ခြင်း

ထိုသုံးပါးတို့တွင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ဟူသော ကြွေးကြော်သံကိုကြားကုန်၍ တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်၌ နေကုန်သောနတ်တို့သည်တကွ နတ်စည်းဝေးကုန်၍ ဤမည်သောသူသည် ဘုရားဖြစ်မည်ဟု သိ၍ ဘုရားလောင်းရှိရာ လာကုန်ပြီးသော် အရိအသေ တောင်းပန်ကုန်၏။ တောင်းပန်ကြကုန်သော်လည်း ပုဗ္ဗနိမိတ်ထင်မှ တောင်းပန်ကုန်သတည်း။ ထိုအခါ တစ်တိုက်သော စကြဝဠာ၌ နေကုန်သော စတုမဟာရာဇ်နတ်၊ သိကြားနတ်၊ သုရာနတ်၊ သန္တုသိတနတ်၊ သုနိမ္မိတနတ်၊ ဝသဝတ္ထိနတ်တို့နှင့်တကွ အလုံးစုံသောနတ်တို့သည် တစ်ခုသော စကြဝဠာ၌ စည်းဝေးကုန်၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဘုရားလောင်းနတ်သားထံသို့ သွားကုန်၍ “အရှင်နတ်မြတ် ပါရမီဆယ်ပါး အပြားသုံးဆယ်တို့ကို ဖြည့်တော်မူသော အရှင်နတ်မြတ်သည် သိကြားမင်းစည်းစိမ်၊ မာရ်မင်းစည်းစိမ်၊ ဗြဟ္မာမင်း စည်းစိမ်ကို တောင့်တ၍ ပါရမီကိုမဖြည့်၊ စင်စစ်မူကား လူသုံးပါးတို့ကို သံသရာဝဲဩဃမှ ထုတ်ဆောင်အံ့သောငှာ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို တောင့်တ၍ ပါရမီကိုဖြည့်ပါသည်။ အရှင်နတ်မြတ် ယခုအခါ အရှင်နတ်မြတ်၏ ဘုရားဖြစ်အံ့သောငှာအခါ တန်ပါပြီ” ဟု တောင်းပန်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်း နတ်သားသည် နတ်တို့အား ဝန်ခံခြင်းကို မပေးဦးဘဲလျှင် ငါးပါးသော ကြည့်ခြင်းကို ကြည့်တော်မူ၏။

* * *

၄။ ငါးပါးသောကြည်ခြင်းကို ပြခြင်း ဟူသည်။

ငါးပါးသော ကြည်ခြင်းဟူသည်ကား- (၁) နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ်

(၂) ဘုရားဖြစ်ရာကျန်း နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ်

(၃) ဘုရားဖြစ်ရာအရပ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ်

(၄) ဘုရားဖြစ်ရာအမျိုး နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ်

(၅) မယ်တော်၏အသက်အပိုင်းအခြား နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ်

ဟူ၍ ငါးပါးတည်း။ ထိုငါးပါးတို့တွင်-

(၁) ဘုရားဖြစ်သောအခါတန်ပြီလော၊ မတန်သေးလောဟု ရှေးဦးစွာကြည့်

ရှုလေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ရှုရာ၌ အနှစ်တစ်သိန်းမှအထက် တက်ပွားသော အသက်ရှိ

သောကာလသည် ဘုရားဖြစ်အံ့သောကာလမဟုတ်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ

ကား၊ အနှစ်တစ်သိန်းအထက်ကာလ၌ သတ္တဝါတို့အား ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အို

ခြင်း၊ သေခြင်းတို့သည် မထင်နိုင်ကုန်။ ဘုရားသဗ္ဗညုတို့၏ တရားဒေသနာတော်

သည် လက္ခဏာယဉ်သုံးပါးမှ လွတ်သောမည်သည်မရှိ။ ထိုသတ္တဝါတို့အား အနိစ္စ၊

ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟု ဟောကြားကုန်သော်လည်း ထိုအနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟူသည်

အဘယ်နည်းဟုဆိုကုန်ရာ၏။ နာအပ်သည်ဟူ၍လည်း မအောက်မေ့နိုင်ကုန်။ ယုံ

ကြည်အပ်သည်ဟူ၍လည်း မအောက်မေ့နိုင်ကုန်။ ထို့ကြောင့် အနှစ်တစ်သိန်းထက်

ကာလသည် သစ္စာလေးပါးကို သိနိုင်သောအခါမဟုတ်။ သစ္စာလေးပါးတရားကို

သိခြင်းမရှိချေသော်တရားတော်သည် နိယျာနိကဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ခြင်း၏

အကြောင်း မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် အနှစ်တစ်သိန်းထက် လွန်သောကာလသည်

ဘုရားပွင့်ချိန်ကာလမဟုတ်။

အနှစ်တစ်ရာအောက် ယုတ်သောကာလသည်လည်း ဘုရားပွင့်ချိန်ကာလ

မဟုတ်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား ထိုအနှစ်တစ်ရာအောက် ယုတ်သော

ကာလ၌ သတ္တဝါတို့သည် ပြောသောများသော ကိလေသာရှိကုန်သောကြောင့်

တည်း။ ပြောသော များသော ကိလေသာရှိသော သတ္တဝါတို့အား အဆုံးအမပေး

တော်မူသော်လည်း ဆုံးမတိုင်းလည်း မတည်နိုင်ရာ။ ဥပမာကား ရေ၌ရေ၍ အရေး

မထင်သကဲ့သို့ လျင်စွာကွယ်ပျောက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အနှစ်တစ်ရာမှအောက်

အသက်အပိုင်း အခြားရှိသော ကာလသည်သာလျှင် ဘုရားပွင့်ချိန်ကာလမည်၏။ ထိုနတ်သားတို့

တောင်းပန်သော အခါသည်ကား လူတို့ အသက်တစ်ရာတမ်းနေသော ကာလဖြစ်

၏။ ထိုအခါ၌ ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော် နတ်သားသည် ဘုရားဖြစ်ရာအချိန်ကာလတည်းဟု ကာလအပိုင်းအခြားကို မြင်လေ၏။

(၂) ကာလအပိုင်းအခြားကို ကြည့်ပြီးသောနောက်မှ ဘုရားပွင့်ရာ ကျွန်းအပိုင်းအခြားကို ကြည့်တော်မူသော် ဘုရားလောင်းနတ်သားသည် ကျွန်းငယ်အရံနှစ်ထောင်နှင့်တကွ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းတို့ကို ကြည့်လေလျှင် “သုံးကျွန်းတို့၌ ဘုရားသဗ္ဗညုတို့မပွင့်ကုန်၊ ဇမ္ဗုဒိပ်ကျွန်း၌သာလျှင် ဘုရားသဗ္ဗညုတို့ပွင့်ကုန်၏” ဟု ကျွန်းအပိုင်းအခြားကို မြင်လေ၏။

(၃) ကျွန်းအပိုင်းအခြားကို မြင်ပြီးသည်နောက်မှ “ဇမ္ဗုဒိပ်ကျွန်းသည် စည်ကားကျယ်ဝန်း၏။ ယူဇနာတစ်သောင်း အတိုင်းအရှည်ရှိ၏။ အဘယ်အရပ်၌ ဘုရားပွင့်ကုန်သနည်း” ဟု အရပ်ဒေသကို ကြည့်ရှုလေသော် ဘုရားလောင်းသည် မဇ္ဈိမဒေသအရပ်ကို မြင်လေ၏။ မဇ္ဈိမဒေသ မည်သည်ကား-

- (က) အရှေ့မျက်နှာမှ ဇင်္ဂလအမည်ရှိသော နိဂုံးရှိ၏။ ထိုအရပ်၌ အင်ကြင်းပင်ကြီးရှိ၏။ ထိုအင်ကြင်းပင်ကြီးမှ အပြင်အရပ်သည် ပစ္စန္ဒရစ် ဇနပုဒ်မည်၏။ အတွင်းသည် မဇ္ဈိမဒေသအရပ်မည်၏။
- (ခ) အရှေ့တောင်ထောင့်အရပ်၌ သလ္လာဝတီ အမည်ရှိသော မြစ်ရှိ၏။ ထိုမြစ်မှအပဖြစ်သော အပြင်အရပ်သည် ပစ္စန္ဒရစ်ဇနပုဒ်မည်၏။ အတွင်းသည် မဇ္ဈိမဒေသအရပ်မည်၏။
- (ဂ) တောင်မျက်နှာအရပ်၌ သေတကဏ္ဍိကမည်သောနိဂုံးရှိ၏။ ထိုနိဂုံးမှအပ ဖြစ်သော အရပ်သည် ပစ္စန္ဒရစ်ဇနပုဒ်မည်၏။ အတွင်းဖြစ်သော အရပ်သည် မဇ္ဈိမဒေသအရပ်မည်၏။
- (ဃ) အနောက်မျက်နှာအရပ်၌ ထူန မည်သော ပုဏ္ဏားရွာရှိ၏။ ထိုရွာမှအပ ဖြစ်သော အရပ်သည် ပစ္စန္ဒရစ်ဇနပုဒ်မည်၏။ အတွင်းဖြစ်သော အရပ်သည် မဇ္ဈိမဒေသအရပ်မည်၏။
- (င) မြောက်မျက်နှာအရပ်၌ ဥသီရဒ္ဒဇ မည်သော တောင်ရှိ၏။ ထိုတောင်မှ အပဖြစ်သော အရပ်သည် ပစ္စန္ဒရစ် ဇနပုဒ်မည်၏။ အတွင်းဖြစ်သော အရပ်သည် မဇ္ဈိမဒေသအရပ်မည်၏။

ထိုမဇ္ဈိမတိုက်သည်အလျားယူဇနာသုံးရာ၊ အနံယူဇနာ နှစ်ရာငါးဆယ်၊ အဝန်းယူဇနာကိုးရာရှိ၏။ ထိုမဇ္ဈိမတိုက်သည် ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက၊ စကြဝတေး၊ ခတ္တိယမဟာသာလ၊ ဗြာဟ္မဏမဟာသာလ၊ ဂဟပတိ မဟာသာလတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုမဇ္ဈိမတိုက်၌ ကပိလဝတ် မည်သောပြည်သည်ရှိ၏။ ထိုကပိလဝတ်ပြည်၌ ငါဘုရားအလောင်းဖြစ်အံ့သတည်းဟု ဆုံးဖြတ်

ခြင်းသို့ရောက်လေ၏။

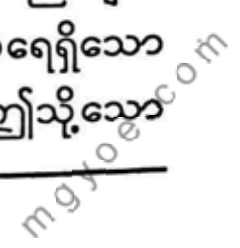
(၄) အရပ်ဒေသကိုကြည့်ပြီးသော နောင်မှ အမျိုးတော်ကို ကြည့်သော် ဘုရားလောင်းနတ်သားသည် “ဘုရားတို့မည်သည် ကုန်သည်မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုး တို့၌ မဖြစ်ကုန်၊ မင်းမျိုး၊ ပုဏ္ဏားမျိုးတို့၌သာ ဖြစ်ကုန်သည်။ ယခုအခါ၌ကား မင်းမျိုးကို လူတို့အရိုအသေပြုအပ်ကုန်သည်။ မင်းမျိုး၌ ငါဖြစ်အံ့၊ သုဒ္ဓေါဒန အမည်ရှိသော မင်းသည် ငါ၏အဘဖြစ်လတ္တံ့” ဤသို့ အမျိုးတော်ကိုမြင်လေ၏။

(၅) ထို့နောင်မှ မယ်တော်ကို ကြည့်ရှုပြန်သော် “ဘုရားလောင်းတို့၏ မယ် တော်မည်သည်ကား လျှပ်ပေါ်ခြင်းမရှိ၊ သေရည်သေရက်သောက်ခြင်းမရှိ၊ ကမ္ဘာ တစ်သိန်းကာလပတ်လုံး ဖြည့်အပ်သော ပါရမီရှိသော ဖွားစသော ကာလမှစ၍ မကျိုးမပျက်သောသီလရှိသော သီရိမဟာမာယာ မည်သော မိဖုရားသည် ငါ၏ မယ်တော်ဖြစ်လတ္တံ့၊ မယ်တော်မိဖုရား၏ အသက်အပိုင်းအခြားသည်ကား အဘယ် မျှ ရှိအံ့နည်း” ဟု ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သော် ဆယ်လအလွန် ခုနစ်ရက်သာ အသက်အ ပိုင်းအခြားကို မြင်လေ၏။

ဤသို့ငါးပါးသောကြည့်ခြင်းတို့ကို ကြည့်ပြီး၍ “အချင်းနတ်သားတို့ ငါ့အား ဘုရားဖြစ်ခြင်းငှာ အခါတန်ပြီ” ဟု နတ်သားတို့အား ဝန်ခံခြင်းကိုပေး၍ “သင်တို့ သွားလေကုန်လော့” ဟု တစ်သောင်းသောလောကဓာတ်မှလာကုန်သောနတ်ဗြဟ္မာ တို့ကို လွှတ်လိုက်၍ တုသိတာနတ်အပေါင်းခြံရံလျက်တုသိတာနတ်ပြည်၌ နန္ဒဝန် မည်သော ဥယျာဉ်သို့ဝင်လေ၏။ နတ်အပေါင်းခြံရံလျက် နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်သို့ ဝင်ပြီးမှ စုတေခဲ၍ သီရိမဟာမာယာမည်သော မိဖုရားဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေယူလေ၏။ ထိုပဋိသန္ဓေယူသောအခါ၌ ကပိလဝတ်ပြည်ဝယ် ဥတ္တရာသဠ နက္ခတ်သဘင်ကြိမ်၍ လူအများတို့ နက္ခတ်သဘင်ကို ကစားကုန်၏။

သီရိမဟာမာယာသည်လည်း ဝါဆိုလမပြည့်မီ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့မှ စ၍ အခြံအရံတို့၌ သေရည်သေရက်သောက်သောသူ မရှိရဘဲ ပန်းနံ့သာတန်ဆာ ဆင်ခြင်းရှိသော သူတို့နှင့်သာ နက္ခတ်သဘင်ကို ကစားလျက် ခုနစ်ရက်မြောက် သော နေ့၌ နံနက်စောစောထ၍ နံ့သာရည်ဖြင့် ရေချိုးပြီးသော်လေးသိန်းသော^၁ ဥစ္စာတို့ကိုစွန့်၍ အလှူကြီးပေး၍ ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင် လျက် မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကိုစားပြီး၍ ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်လျက် တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သော^၂ အသရေရှိသော တိုက်သို့ဝင်၍ အသရေရှိသော အိပ်ရာထက်၌ လျောင်းလျက်လျှင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေသော် ဤသို့သော

၁။ ခပ်သိမ်းသော။ ၂။ တန်ဆာဆင်ခြင်း၊ မြတ်သော။

၅။ ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်အိပ်မက်မြင်မက်တော်မူကြောင်းကိုပြခြင်း

အိပ်မက်ကား စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် သိရိမဟာမာယာ မိဖုရားကို အိပ်ရာနှင့်တကွချီ၍ ဟိမဝန္တာသို့ဆောင်လေသဖြင့် ယူဇနာခြောက်ဆယ်ရှိသော ဆေးဒန်းမြင်းသီလာ ကျောက်ဖျာအပြင်၌ ခုနစ်ယူဇနာရှိသော အင်ကြင်းပင်ကြီး၏ အောက်၌ချထားပြီးသော် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ ရပ်ကုန်၏။ ထိုအခါ၌ နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့၏ မိဖုရားတို့သည်လာကုန်၍ သိရိမဟာမာယာမိဖုရားကို အနဝတတ်အိုင်သို့ဆောင်၍ လူတို့၏ အနံ့အညစ်အကြေးကို စင်စိမ့်သောငှာ ရေချိုးစေ၍ နတ်၌ဖြစ်သော အဝတ်တို့ကိုဝတ်စေ၍ နံ့သာတို့ဖြင့် လိမ်းကျံစေ၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်သောပန်းတို့ကို ပန်စေပြီးသော် အနဝတတ်အိုင်အနီး၌ ငွေတောင်ရှိ၏။ ထိုငွေတောင်အတွင်း၌ ရွှေဗိမာန်ရှိ၏။ ထိုရွှေဗိမာန်၌ အရှေ့သို့ ဦးခေါင်းရင်းပြုသော နတ်တို့၏ အိပ်ရာကိုခင်း၍ အိပ်စေကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ငါတို့ဘုရားလောင်းသည် မြတ်သောဆင်ဖြူကဲ့သို့ဖြစ်၍ ထိုငွေတောင်၏ အနီး၌ တစ်ခုသော ရွှေတောင်ရှိ၏။ ထိုရွှေတောင်၌ ကျက်စား၍ ရွှေတောင်မှ သက်ခဲ့ပြီးလျှင် ငွေတောင်သို့တက်၍ မြောက်အရပ်မှလာလတ်၍ ငွေပန်းခိုင်နှင့်တူသော နှာမောင်းဖြင့် ပဒုမ္မာကြာဖူးကိုယူ၍ ကြိုးကြာသံနှင့်တူသော အသံကိုဟီလျက် ရွှေဗိမာန်သို့ဝင်၍ သိရိမဟာမာယာမိဖုရား၏ အိပ်ရာကို လက်ယာရစ် သုံးပတ်လှည့်၍ လက်ယာနံပါးကို လှစ်ခွာလျက် ဝမ်းသို့ဝင်သကဲ့သို့ ထင်၏။ ဤသို့သော အိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။

၆။ မယ်တော်အိပ်မက်ကို ပုဏ္ဏားတို့အား ခေါ်၍ ဖတ်စေခြင်း

မိုးသောက်သောနေ့၌ အိပ်ရာမှနိုးလတ်သော် သိရိမဟာမာယာ မိဖုရားသည် ထိုအိပ်မက်ကို သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား လျှောက်လေ၏။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း ခြောက်ကျိပ်လေးယောက်သော ပုဏ္ဏားကြီးတို့ကို ခေါ်စေ၍ နွားချေးစိုတို့ဖြင့် လိမ်းကျံအပ်သောမြေအပြင်၌ ပေါက်ပေါက်အစရှိသော ပန်းတို့ဖြင့် ကြံအပ်သော မင်္ဂလာတည်းဟူသော ပူဇော်ခြင်း ရှိစေလျက် မြတ်သောသူတို့သာ နေခြင်းငှာထိုက်သော ကောင်းမြတ်သော နေရာတို့ကို ခင်းစေ၍ ထိုအခင်းပေါ်၌နေကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့အား ထောပတ်၊ ပျား၊ သကာတို့ဖြင့် ကောင်းစွာစီရင်အပ်သော

မြတ်သောဃနာဖြင့် ရွှေခွက်၊ ငွေခွက်တို့ကို ပြည့်စေ၍ ရွှေခွက်၊ ငွေခွက်တို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်စေ၍ပေး၏။ ထိုမှတစ်ပါး အစာမခြေသော ပုဆိုးတို့ကိုပေးခြင်း၊ နို့ညှစ်နွားမ ပေးခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ထိုပုဏ္ဏားတို့အား ရောင့်ရဲစေ၏။ ထိုသို့ရောင့်ရဲစေပြီး မှ ထိုပုဏ္ဏားတို့အား အိပ်မက်ကိုကြားစေ၍ “ဤအိပ်မက်ကို ဖတ်ကြကုန်၊ အသို့ ဖြစ်လတ္တံ့နည်း” ဟု မေး၏။ ပုဏ္ဏားတို့လည်း “မင်းကြီး မကြံလင့်၊ မစိုးရိမ်လင့်၊ မိဖုရားဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေသည်။ ထိုသူငယ်ကား မိန်းမမဟုတ်၊ ယောက်ျားစင်စစ် တည်း။ အရှင်မင်းကြီးအား သားတော်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသားတော်သည် အိမ်ရာထောင် သော လူ၏ဘောင်၌ အကယ်၍ နေသည်ဖြစ်အံ့၊ စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်လတ္တံ့၊ အိမ်ရာထောင်သောလူ၏ဘောင်မှထွက်၍ ရဟန်းပြုသည်ဖြစ်အံ့၊ ဝဋ်တရားမှ ကင်း ပြတ်ပြီးသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့” ဟု အိပ်မက်ကိုဖတ်ကြကုန်၏။

၇။ ဘုရားလောင်းပဋိသန္ဓေနေအံ့သော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့ကိုပြခြင်း

ဘုရားလောင်းမယ်တော် ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေသောခဏ၌ တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်သည်တုန်လှုပ်၏။ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ကုန်၏။ ထင်ရှားဖြစ်ဟန်ကား-

- (၁) တစ်သောင်းသော စကြာဝဠာ တိုက်တို့၌ မနှိုင်းရှည် နိုင်သော အရောင် နှံ့ကုန်သည်။
- (၂) ဘုရားလောင်း၏ အသရေကို ရှုလိုသကဲ့သို့ သူကန်းတို့သည် မျက်စိ ကို ရကုန်သည်။
- (၃) နားပင်းသောသူတို့သည် အသံကိုကြားကုန်သည်။
- (၄) အ-သောသူတို့သည် စကားပြောနိုင်ကုန်သည်။
- (၅) ကုန်းသောသူတို့သည် ဖြောင့်မတ်သော ကိုယ်ရှိကုန်သည်။
- (၆) ခြေဆွံ့သောသူတို့သည် ခြေဖြင့်သွားနိုင်ကုန်သည်။
- (၇) အနှောင်အဖွဲ့ရှိသော ခပ်သိမ်းသော (သူတို့သည်) ထူး၊ ထိတ်၊ သံခြေ ချင်း-အစရှိသည်တို့မှ လွတ်ကုန်သည်။
- (၈) အလုံးစုံသော ငရဲမီးတို့ ငြိမ်းကုန်သည်။
- (၉) ပြိတ္တာဘုံ၌ မွတ်သိပ်ခြင်းငြိမ်းသည်။
- (၁၀) တိရစ္ဆာန်တို့အား ရောဂါကင်းငြိမ်းသည်။
- (၁၁) ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည် ချစ်ဖွယ်သော စကားကို ဆိုကြကုန်သည်။
- (၁၂) မြင်းတို့သည် သာယာစွာသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် ရွှင်လန်းမြူးထူး

ကုန်သည်။

(၁၃) ဆင်တို့သည်လည်း မြည်ကုန်သည်။

(၁၄) အလုံးစုံသော စည်၊ စောင်း၊ ငြင်းတို့သည်လည်း မတီးမမှုတ်ဘဲ မြည်ကုန်သည်။

(၁၅) လူတို့၏ လက်ကောက်၊ ခြေချင်း အစရှိသော တန်ဆာတို့သည် မထိမခိုက်ဘဲ မြည်ကုန်သည်။

(၁၆) အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့သည်လည်း ကြည်လင်ကုန်သည်။

(၁၇) သတ္တဝါတို့အား ချမ်းသာစေလျက် သိမ်မွေ့သော လေချမ်းတို့သည်လည်း လာကုန်သည်။

(၁၈) အခါမဲ့မိုးကြီး သည်းထန်စွာရွာသည်။

(၁၉) မြေကြီးမှ ရေထွက်၍ စီးသည်။

(၂၀) ငှက်တို့သည်လည်း ကောင်းကင်၌ ပျံသွားခြင်းကို စွန့်ကုန်သည်။

(၂၁) မြစ်ရေတို့သည်လည်း မစီးဘဲတန့်ရပ်ကုန်သည်။

(၂၂) မဟာသမုဒ္ဒရာရေယဉ်သည်လည်း ချိုသောရေရှိသည်။

(၂၃) အလုံးစုံသော အရပ်တို့၌ ငါးပါးသော အဆင်းရှိသော ကြာပဒုမ္မာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော အပြင်ရှိကုန်သည်။

(၂၄) ကြည်းပန်း၊ ရေပန်း၊ အလုံးစုံသော ပန်းတို့သည်လည်း ပွင့်ကုန်သည်။

(၂၅) သစ်ပင်တို့၏ ပင်စည်တို့၌ ခန္ဓပဒုမ္မာတို့သည် ပွင့်ကုန်သည်။

(၂၆) အခက်တို့၌လည်း သာခပဒုမ္မာမည်သော ပန်းတို့ပွင့်ကုန်သည်။

(၂၇) နွယ်တို့၌လည်း လတာပဒုမ္မာမည်သော နွယ်ပန်းတို့ပွင့်ကုန်သည်။

(၂၈) တစ်ခဲနက်ထူသော ကျောက်ဖျာတို့ကိုခွဲ၍ အဆင့်ဆင့်များသော ပွင့်ချပ်ရှိသော ခန္ဓပဒုမ္မာမည်သော ပန်းတို့သည်လည်း ပေါက်ကုန်သည်။

(၂၉) ကောင်းကင်၌ အောက်သို့ မျက်နှာပြု၍ ဆွဲသောပဒုမ္မာတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သည်။

(၃၀) ထက်ဝန်းကျင်မှ ပန်းမိုး တို့သည်လည်း ရွာကုန်သည်။

(၃၁) ကောင်းကင်မှ နတ်တို့တူရိယာစည်၊ စောင်း၊ ငြင်းတို့မြည်ကုန်သည်။

(၃၂) တစ်သောင်းသော စကြဝဠာတိုက်တို့သည်လှုပ်၍ လွှမ်းအပ်သော ပန်းကုံးကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အဆုပ်အဆုပ်ပြု၍ ကုံးအပ်သောပန်းကုံးကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သောပန်းနေရာကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တစ်စည်းတည်းသော ပန်းခင်းကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အလျှံထွက်သော သားမြီးယပ်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊

ပန်းအနံ့၊ အခိုးအနံ့တို့ဖြင့် ထုံအပ်သည်ဖြစ်၍ အလွန်တင့်တယ်ခြင်း သို့ ရောက်သည်။

ဤသို့ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့သည် ထင်ကုန်၏။

* * *

၈။ လုပ္ပိနီအင်ကြင်းတော၌ အလောင်းတော် ဖွားမြင်ခြင်း

- (၁) ဤသို့ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူသည်မှစ၍ ဘုရားလောင်း၏ လည်းကောင်း၊ မယ်တော်၏ လည်းကောင်း ဘေးဥပဒ္ဒဝေါတို့ကို တားမြစ်အံ့သောငှာ ဤစကြဝဠာတိုက်၌နေသော စတုမဟာရာဇ်နတ်လေးယောက်တို့သည် သန်လျက်လက်စွဲလျက် အသရေရှိသော တိုက်ခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ စောင့်ရှောက်ကုန်၏။
- (၂) တစ်သောင်းသော စကြဝဠာတိုက်တို့၌ လေးယောက်စီပြု၍ လေးသောင်းသော စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့သည် မြေဖုတ်ဘီလူးအစရှိသည်တို့ကို အရပ်တစ်ပါးသို့သွားစေ၍ တိုက်တံခါးမှစ၍ စကြဝဠာနားတိုင်အောင် စောင့်ရှောက်ကုန်၏။
- (၃) ဘုရားလောင်းမယ်တော်ကား ယောက်ျားတစ်ပါးတို့၌ တပ်မက်သော စိတ်မရှိ။
- (၄) လာဘ်သပ်၏ပြန့်ပြောခြင်း။
- (၅) အခြံအရံ၏ ပြန့်ပြောခြင်းသို့ရောက်၏။
- (၆) ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးချမ်းသာ၏။
- (၇) မပင်မပန်းသော ကိုယ်ရှိ၏။
- (၈) မယ်တော်ဝမ်းတွင်း၌ တည်သောဘုရားလောင်းကိုလည်း ကြည်လင်လှစွာသော ပတ္တမြား၏ အတွင်း၌ ထည့်အပ်သော ချည်ဖြူကြိုးကဲ့သို့ မြင်ရ၏။
- (၉) ဘုရားလောင်းနေတော်မူသော ဝမ်းတိုက်သည် စေတီတိုက်စေတီအိမ်နှင့်တူ၏။
- (၁၀) ဘုရားလောင်းမှ တစ်ပါးသော သတ္တဝါတို့နေခြင်း၊ သုံးဆောင်ခြင်းငှာ မထိုက်၊ ထို့ကြောင့် ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်တို့သည် ဖွား၍ ခုနစ်ရက်ရှိပြီးသော် သေလွန်၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်သည်။
- (၁၁) တစ်ပါးသော မိန်းမတို့သည် ဆယ်လမရောက်မီ၊ ဆယ်လထက်အလွန်နေသည်၊ ဖွားမြင်သောအခါ ထိုင်၍ဖြစ်စေ၊ အိပ်၍ဖြစ်စေ ဖွားကုန်သကဲ့

သို့ ဘုရားလောင်း မယ်တော်တို့ကား ဤသို့မဟုတ်ကုန်၊ ဆယ်လစေ့ တွင်သာ ဖွားမြင်၊ ရပ်သော ဣရိယာပုတ်ဖြင့် ဖွားကုန်မြဲဓမ္မတာတည်း။

သိရိမဟာမာယာ မိဖုရားသည်ကား သပိတ်ဖြင့်ဆီကို ဆောင်သကဲ့သို့ ဆယ် လပတ်လုံး ဝမ်းဖြင့် ဘုရားလောင်းကိုလွယ်၍ ရင့်သောကိုယ်ဝန်ရှိပြီးသော် အဆွေ အမျိုးတို့အိမ်သို့ သွားလိုသည်ဖြစ်၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား “အရှင်မင်းကြီး အဆွေအမျိုးတို့၏ ဥစ္စာနေရာဖြစ်သော ဒေဝဒဟပြည်သို့ သွားလိုပါသည်” ဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းလည်း “ကောင်းပြီသွားလော့” ဟု ကပိလဝတ် ပြည်မှ ဒေဝဒဟပြည်တိုင်အောင် လမ်းခရီးတို့ကို ညီညွတ်သုတ်သင်စေ၍ လမ်းပါး နှစ်ဖက်တို့၌ ငှက်ပျောပင် စိုက်ခြင်း၊ ရေပြည့်အိုးတည်ခြင်း၊ တံခွန်ကုက္ကား မုလေး ပွားစိုက်ခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်စေ၍ မိဖုရားကို ရွှေထမ်းစင်၌ စီးစေ၍ အမတ်တစ်ထောင်တို့ကို ချီမစေလျက် များသောအခြံအရံတို့ဖြင့် ပို့စေ၍ ကပိလ ဝတ်ပြည်၊ ဒေဝဒဟပြည်တို့၏ အကြား၌ နေကုန်သောသူတို့၏ လုမ္ဗိနီမည်သော မင်္ဂလာရှိသော အင်ကြင်းတောသည်ရှိ၏။ ထိုမိဖုရားသွားသောအခါ အလုံးစုံသော အင်ကြင်းတောသည် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်၏။ အခက်အကြား အပွင့်အကြားတို့မှ ငါး ပါးသော အဆင်းရှိသော ပိတုန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ အထူးထူးအပြားပြားရှိ သော ငှက်အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း သာယာစွာသော အသံဖြင့် တွန်မြူးထူး ကုန်၏။ လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတောအလုံးသည်လည်း စိတ္တလတာ ဥယျာဉ်ကဲ့သို့ကြီး သော အာနုဘော်ရှိသောမင်း၏ အိမ်ဈေးသဘင်ကဲ့သို့ဖြစ်၏။ သိရိမဟာမာယာ မိဖုရားသည် မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော အင်ကြင်းတောကိုမြင်၍ မွေ့လျော်ပျော်ပါး ကစားလိုသော စိတ်ဖြစ်၍ အမတ်တို့သည် မိဖုရားကို ဆောင်ယူ၍ အင်ကြင်းတော သို့ သွင်းကုန်၏။ မိဖုရားသည် မင်္ဂလာရှိသော အင်ကြင်းပင်ရင်းသို့ ကပ်၍ အင် ကြင်းခက်ကိုလက်ဖြင့် လှမ်းယူလိုသောစိတ်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အင်ကြင်းခက်တို့ သည် မျဉ်းအပ်သော ကြိမ်ညွန့်ကဲ့သို့ညွတ်၍ မိဖုရား၏ လက်အနီးသို့ ရောက်၏။ သိရိမဟာမာယာမိဖုရားသည် လက်ကိုဆန့်၍ ကမ်းလေ၏။ ထိုခဏ၌ပင်လျှင် မိဖုရားအား ကံကြောင့်ဖြစ်သော လေတို့သည် လှုပ်ရှားကုန်၏။ ထိုအခါ၌ အမတ် တို့သည် တင်းထိမ်ရုံစေ၍ လူအများကို ရှားလတ်စေကုန်၏။ သိရိမဟာ မာယာ မိဖုရားသည်လည်း အင်ကြင်းခက်ကို လက်ဖြင့်လှမ်းယူ၍ ရပ်လျက်ပင်လျှင် ဘုရား လောင်းကို ဖွားမြင်တော်မူလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဗြဟ္မာကြီးလေးယောက်တို့သည် ရွှေကွန်ရက်ဖြင့် ဘုရားလောင်း ကို ကောင်းမွန်စွာ ခံကြကုန်၍ မယ်တော် မိဖုရား၏ရှေ့၌ ထားကုန်၏။ “မိဖုရား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်းကိုဖြစ်စေလော့၊ သင်မိဖုရားအား တန်ခိုးကြီးသော သား

ကောင်းရတနာ ရပေသည်” ဟု ဆိုကုန်၏။ တစ်ပါးသော သူငယ်တို့မူကား အမိဝမ်းမှ ဖွားမြင်ကုန်သည်ရှိသော် မစင်မကြယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်လိမ်းကျံလျက် ဖွားမြင်ကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်မူကား တစ်စုံတစ်ခုသော မစင်မကြယ်သော အမှုဖြင့် လိမ်းကျံခြင်းမရှိဘဲ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ ကာသိကတိုင်း၌ဖြစ်သော ပုဆိုးပေါ်၌ တင်ထားအပ်သော ပတ္တမြားရတနာကဲ့သို့ တင့်တယ်ထွန်းပလျက် တရားဟောပလ္လင်မှ ဆင်းသက်သော (တရားဟော) ပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့ လှေကားမှဆင်းသက်သော ယောက်ျားကဲ့သို့ လက်တော်နှစ်ဖက် ခြေတော်နှစ်ဖက်တို့ကိုဆန့်၍ ရပ်လျက်သာလျှင် မယ်တော့ဝမ်းမှ ဖွားတော်မူ၏။ ဤသို့စင်ကြယ်စွာဖြင့် ဖွားမြောက်ငြားသော်လည်း ဘုရားလောင်းအားလည်းကောင်း၊ ဘုရားလောင်းမယ်တော်အား လည်းကောင်း ပူဇော်လိုသည်ဖြစ်၍ အထက်ကောင်းကင်မှ ရေအယဉ်နှစ်ခုတို့သည် ထွက်ကျကုန်၍ ဘုရားလောင်း၏ လည်းကောင်း၊ ဘုရားလောင်းမယ်တော်၏ လည်းကောင်း ကိုယ်အငွေ့ကိုယူစေကုန်၏။

[ရေအယဉ်နှစ်ပါးမှာ ရေနွေး၊ ရေအေးနှစ်ပါးကိုဆို၏။]

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းကို ရွှေကွန်ရက်ဖြင့်ခံ၍ ရအပ်ကုန်သော ဗြဟ္မာကြီးတို့၏လက်မှ နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် မင်္ဂလာရှိသည်ဟူ၍ သမုတ်ခေါ်ဝေါ်အပ်သော နူးညံ့သော အတွေ့ရှိသော သစ်နက်ရေဖြင့် ခံလင့်ကုန်၏။ ထိုနတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့၏လက်မှ လူတို့သည် ဘွဲ့ဖြူပုဆိုးဖြင့် ခံကုန်၏။ လူတို့လက်မှလွတ်၍ မြေပေါ်၌ ရပ်လျက် အရှေ့အရပ်မျက်နှာကိုကြည့်တော်မူသော် အထောင်မက များစွာသော စကြဝဠာတို့သည် တစ်ပြင်တည်းဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအရပ်တို့၌ နေကုန်သော နတ်လူတို့သည် ပန်းနံ့သာအစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်လျက် “ယောက်ျားမြတ်... ဤလောက၌ အရှင်ယောက်ျားမြတ်နှင့်တူသော သူမရှိ၊ လွန်မြတ်သော သူကား အဘယ်မှာရှိတော့အံ့နည်း” ဟု ဆိုကုန်၏။ ဤသို့ တူရူအရပ်မျက်နှာ၊ အထောင့်သော အရပ်မျက်နှာ၊ အောက်မျက်နှာ (အထက်မျက်နှာ) ဟူကုန်သော ဆယ်မျက်နှာတို့ကို ကြည့်သော် မိမိနှင့်တူသောသူကို မမြင်၍ ဤသည်ကား မြောက်မျက်နှာအရပ်တည်းဟု နှလုံးပြု၍ ခုနစ်ဖဝါးလှမ်း၍သွား၏။ ဗြဟ္မာကြီးတို့သည် ထီးဖြူဆောင်းလျက်ရပ်ကုန်၏။ သုယာမနတ်သားသည် သားမြီးယပ်ကိုကိုင်လျက်ရပ်၏။ တစ်ပါးသောနတ်သားတို့ကား ရွှေခြေနင်း၊ ရွှေသန်လျက်၊ ပတ္တမြားသင်းကျစ်ဟူသော မင်းမြောက်တန်ဆာ လက်စွဲလျက်၊ ရပ်ကုန်၏။ ခုနစ်ဖဝါးလှမ်းပြီးမှ ရပ်၍ “ငါသည် လောကထက်မြတ်၏” ဟု မကြောက်မရွံ့သော စကားကို မြွက်တော်မူလျက် ရဲရင့်သောအသံတော်ကို ကျူးတော်မူ၏။

၉။ အလောင်းတော်သည် သုံးဘဝ၌ ဖွားစကပင် ခဏားပြောဆိုသည်ကိုပြခြင်း၊
 ငါတို့ဘုရားလောင်းတော်သည် မဟော်သဓာအဖြစ်၌လည်းကောင်း၊
 ဝေဿန္တရာအဖြစ်၌ လည်းကောင်း၊ အဆုံးစွန်သော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌လည်း
 ကောင်း ဤသုံးဘဝတို့တွင် ဖွားသောခဏ၌ စကားဆိုတော်မူ၏။

(၁) မဟော်သဓာ ဖြစ်သောအခါ၌ မယ်တော်ဝမ်းမှ ဖွားစကပင်လျှင် သိ
 ကြားမင်းလာ၍ စန္ဒကူးနှစ်ကို ဘုရားလောင်းလက်၌ ထား၍သွားလေ
 ၏။ ဘုရားလောင်း မဟော်သဓာလည်း စန္ဒကူးနှစ်ကိုလက်၌ ဆုပ်
 ကိုင်၍ ဖွားလေသတည်း။ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းကို မယ်တော်
 သည် “ချစ်သား... အဘယ်ဝတ္ထုကို ကိုင်ယူခဲ့သနည်း” ဟုမေး၏။
 “မိခင်... ဆေးတည်း” ဟု ဆိုပေ၏။ ဆေးကိုကိုင်၍ လာသောကြောင့်
 ဘုရားလောင်းအား “ဩသဓ” သူငယ်ဟူ၍ အမည်မှည့်ကြကုန်၏။
 ထိုဆေးကို အိုးစရည်း၌ ထည့်၍ လာတိုင်းလာတိုင်း ကန်းသောသူ၊
 နားပင်းသောသူမှစ၍ ခပ်သိမ်းသော ရောဂါအမျိုးမျိုးကို ငြိမ်းစေခြင်း
 ဟု ဝိသုဒ္ဓိပုဂံ၌ ဟု ဆိုစန္ဒကူးနှစ်သည်လျှင် ဆေးဖြစ်ပေ၏။ ထို့နောင်မှ ဤဆေးမြစ်
 သည် မြတ်ပေသည်။ ဤသို့ ဆိုကြသောစကားကိုစွဲ၍ ဘုရားလောင်း
 အား မဟော်သဓာ ဟူသော အမည်တွင်လေ၏။

(၂) ဝေဿန္တရာအဖြစ်၌ကား မယ်တော်ဝမ်းမှ ဖွားစကပင်လျှင် လက်ယာ
 လက်ကိုဆန့်၍ “မိခင်အိမ်၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ပစ္စည်းဥစ္စာရှိပါသ
 လော၊ ငါအလှူပေးလိုသည်” ဟု ဆိုတော်မူလျက်ဖွား၏။ ထိုသို့မေး
 သောအခါ၌ ဝေဿန္တရာ ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်သည်
 “ချစ်သား...ဥစ္စာများသောအမျိုး၌ဖြစ်သည်” ဟု ဆို၍သားတော်၏
 လက်ကို မယ်တော်လက်ဝါးအပြင်၌ထားသည်ကိုပြု၍ သပြာတစ်
 ထောင်ထုပ်ကိုပေးလေ၏။

(၃) ဤအဆုံးစွန်သော ကိုယ်တော်၏ အဖြစ်၌ကား အဂ္ဂေါဟမသ္မိလော
 ကဿ ဟူသော မကြောက်မရွံ့သော အသံတော်ကို မြွက်တော်မူ၏။
 ဤသို့ ငါတို့ဘုရားလောင်းတော်သည် သုံးဘဝတို့၌ မယ်တော် ဝမ်းမှဖွား
 တော်မူစကပင်လျှင် စကားကို ဆိုတော်မူ၏။ ပဋိသန္ဓေနေစက သုံးဆယ့် နှစ်ပါး
 သော ပုဗ္ဗနိမိတ်ထင်သကဲ့သို့ ဖွားတော်မူသော အခါ၌လည်း သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော
 ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့သည် ထင်ကုန်သတည်း။

သဖြင့် စုလျားပုဆိုးကို မြောက်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ဖြစ်စေလျက် ကစားကုန်၏။ ထိုအခါ၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ ရောက်မြဲ၊ ကပ်မြဲဖြစ်သော ရှစ်ပါးသော ဈာန်သမာပတ်ကို ရသော ကာဠဒေဝီလ အမည်ရှိသော ရသေ့သည် ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကိုပြုပြီး၍ နေ့ နေ့အံ့သောငှာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့သွားလေသော် နတ်တို့သည် မြူးထူး၊ ရွှင်ပျံ၊ ကစားကြသည်ကိုမြင်၍ “အဘယ်ကြောင့် နတ်တို့ နှစ်လိုဝမ်းသာ ပြုကြကုန်သနည်း၊ ငါ့အားလည်း ထိုအကြောင်းကိုပြောဆို ကြပါလော့” ဟု မေးသည်ရှိသော် နတ်တို့သည် “ရှင်ရသေ့... သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးမှာ သားတော်ဖွားသည်၊ ထိုသားတော်ကား ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်တော်မူ၍ တရားဒေသနာတော်ကို ဟောလတ္တံ့၊ မရေတွက်နိုင်၊ မအံ့ဩနိုင်သော ဘုရား၏စံပယ်ခြင်း၊ တင့်တယ်ခြင်းကိုမြင်ရတော့မည်၊ တရားတော်ကိုလည်း နာရတော့မည်ဟု နှစ်သက်ရွှင်လန်းဝမ်းသာကြပါသည်” ဟု ဆိုပေကုန်၏။

ကာဠဒေဝီလရသေ့လည်း နတ်တို့၏ စကားကိုကြား၍ အဆောတလျင် တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ ဆင်းသက်ခဲ့၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ဝင်လေ၍၊ ခင်းအပ်သော နေရာထက်နေလျက် မင်းကြီးမှာ သားတော်ဖွားသည်ဟု ငါကြားသည်၊ သားတော်ကို ငါဖူးမြင်လိုသည်ဟု ဆိုလေသော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်လည်း တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သော မင်းသားကို ဆောင်ယူစေ၍ ကာဠဒေဝီလရသေ့ကိုရှိခိုးစေခြင်းငှာ ရှေ့သို့ဆောင်၏။ ဘုရားလောင်းမင်းသားလည်း ခြေတော်ကို ဖြန့်၍ ရသေ့၏ ဆံကျစ်တို့၌တည်လေ၏။ ဘုရားလောင်းတို့သည် အဆုံးစွန်သော ကိုယ်တော်၏ အဖြစ်၌ ရှိခိုးထိုက်သောသူမရှိ၊ မသိသောသူတို့သည် အကယ်၍ ဘုရားလောင်း၏ ဦးခေါင်းကို ရသေ့၏ ခြေရင်း၌ ထားချေတုံအံ့၊ ရသေ့၏ဦးခေါင်း ခုနစ်စိတ်ကွဲလေရာ၏။ ကာဠဒေဝီလရသေ့သည် ငါ့ကိုယ်ကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှာမသင့်ဟု နေရာမှထ၍ ဘုရားလောင်းအား လက်အုပ်ချီလေ၏။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ထိုသို့သော အံ့ဖွယ်ကိုမြင်၍ သားတော်ကို ရှိခိုးလေ၏။

ကာဠဒေဝီလရသေ့သည် အဘိညာဉ်ကို ရသူဖြစ်သောကြောင့် လွန်လေပြီးသည့် ကမ္ဘာလေးဆယ်၊ လာလတ္တံ့သည့် ကမ္ဘာလေးဆယ်၊ ဤသို့ ကမ္ဘာရှစ်ဆယ်တို့ကို မြင်နိုင်၊ အောက်မေ့နိုင်၏။ ဘုရားလောင်း လက္ခဏာတော်၏ ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်၍ “ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့လော့၊ မဖြစ်လတ္တံ့လော့” ဟု စုံစမ်းဆင်ခြင်လတ်သော် “ဧကန်စင်စစ်ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့” ဟုသိ၍ “ဤသူကား အံ့ဖွယ်သရဲကြီးမြတ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်တကား” ဟု ပြုံးရယ်ခြင်းကိုပြု၏။ ထို့နောက်မှ တစ်ဖန် “ဤယောက်ျားမြတ် ဘုရားဖြစ်သောအခါ၌ ငါသည် ဖူးတွေ့ရပါမည်လော” ဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်ပြန်သော် “မဖူးမတွေ့ရချေ၊ ဘုရားမဖြစ်မီ ပင်လျှင် အသက်အပိုင်းအခြား

သို့ရောက်၍ စုတေလျှင် ဘုရားအရာ၊ အထောင်ပင်သော်လည်း ကိုယ်တိုင်ကြွ၍ သစ္စာလေးပါးတရားတော်ကို ပြဋ္ဌာန်းသော်လည်း မတတ်နိုင်ကောင်းသော အရူပဘုံ၌ ငါသည် ဖြစ်ရလိမ့်မည်တည်း” ဟု မြင်၍ “ဤသို့သဘောရှိသော ယောက်ျားမြတ် ဘုရားဖြစ်သည်ကိုလည်း ငါမဖူးမတွေ့ထိုက်ချေ၊ ငါ့အား ရုံးခြင်းကြီးရုံးခဲပြီ” ဟု နှလုံးမသာရှိ၍ ငိုကြွေး၏။

လူတို့မြင်ကုန်၍ “ရသေ့ ယခုပင်လျှင်ရယ်၍ ယခုပင်ငိုကြွေးပြန်သည်၊ အကြောင်းအသို့တုံနည်း၊ ငါတို့အရှင်သားအား တစ်စုံတစ်ခုသော အန္တရာယ်ရှိသလောဟုမေး၍ “အရှင်သားအား အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခုမျှမရှိပေ၊ ဧကန်စင်စစ်ဘုရား ဖြစ်ပေလိမ့်မည်တည်း” ဟုဆို၏။ ထိုသို့ဘုရားဖြစ်မည်မှန်လျှင် အဘယ်ကြောင့် ငိုကြွေးဘိသနည်း” ဟု မေးကုန်သော် “ဤယောက်ျားမြတ် ဘုရားဖြစ်မည်ကို ငါ မဖူးထိုက်ချေ၊ ငါ့အား ရုံးခြင်းကြီးရုံးချေသည်ဟု ငါ၏ကိုယ်ကို အလွန်စိုးရိမ်၍ ငိုကြွေးသတည်း” ဟု ဆို၏။

* * *

၁၂။ ဟောနေယျအကျင့်ကို ကျင့်သူ နာလကသတို့သား အကြောင်းကိုပြခြင်း

ထိုသို့ဆိုပြီးသောနောင်မှ ကာဠဒေဝီလရသေ့သည် (“အသို့တုံနည်း၊ ငါ၏ ဆွေမျိုးတို့တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ဤယောက်ျားမြတ်ဘုရားဖြစ်သည်ကို ဖူးမြင်ထိုက်ပါလိမ့်မည်” လောဟု စုံစမ်းဆင်ခြင်သော် မိမိ၏တူဖြစ်သော နာလကသတို့သားသည် ဖူးမြင်ထိုက်မည်ကိုမြင်လျှင် ကာဠဒေဝီလရသေ့သည်) နှမအိမ်သို့ သွားလေ၍ “သင်၏ သားနာလကသတို့သားကား အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေးလေသော် “အရှင်ရသေ့... အကျွန်ုပ်တို့အိမ်တွင်း၌ပင် ရှိပါ၏” ဟုဆိုပေ၏။ “ထိုနာလကသတို့သားကိုခေါ်လော့” ဟု ခေါ်စေ၍ မိမိထံသို့ရောက်လာသော နာလကသတို့သားကို “ငါ့တူနာလက...သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးနန်းတော်၌ ဖွားသော သားတော်သည် ဘုရားလောင်းပေတည်း၊ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်လွန်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ သင်သည် ထိုဘုရားကို ဖူးမြင်ထိုက်လိမ့်မည်၊ သင်သည် ယနေ့ပင် ရဟန်းပြုလော့” ဟု ဆို၏။ ရှစ်ဆယ့်ခုနစ်ကုဋေကြွယ်သော အမျိုး၌ဖြစ်သော နာလကသတို့သားသည်လည်း “ငါ့ကို ဦးရီးသည် အကျိုးမဲ့ကိုမဆိုတန်” ဟု အကြံရှိ၍ ထိုနေ့ပင်လျှင် အိမ်ဈေးအလယ်မှ သင်္ကန်း၊ သပိတ်တို့ကို ဝယ်စေ၍ ဆံ၊ မုတ်ဆိတ်တို့ကိုရိတ်စေ၍ ဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းကိုဝတ်၍ “အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် လောက၌ မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကို ရည်မှတ်၍ ငါရဟန်းပြုသတည်း” ဟု ဘုရားလောင်းရှိရာလက်အုပ်ချီ၍ ငါးပါးသော ထိခြင်းဖြင့် ရှိခိုးလျက် သပိတ်

ကို သပိတ်အိတ်၌ ထည့်၍ ပခုံး၌လွယ်ပြီးသော် ဟိမဝန္တာတောသို့သွား၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်လေ၏။

ထိုနာလကသည် ဘုရားပွင့်တော်မူသောအခါ ဘုရားထံသို့ ကပ်၍ မောနေယျအကျင့်ကို ဟောစေ၍ တစ်ဖန်ဟိမဝန္တာတောသို့ဝင်၍ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်၏။ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သော မောနေယျအကျင့်ကို ကျင့်၍ ခုနစ်လသာအသက်ကို စောင့်ရှောက်၍ တစ်ခုသောရွှေတောင်ကိုမှီ၍ ရပ်လျက်ပင်သာ ဝိပါက်ကမ္မဇရုပ်အကြွင်းမရှိသော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေ၏။

[ဘုရားတစ်ဆူတစ်ဆူတွင် မောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သူတစ်ယောက် တစ်ယောက်သာရှိမြဲ၊ ငါတို့ဘုရားလက်ထက်တော်၌ နာလကမထေရ်ကား ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တော် မူသောကြောင့် ကျင့်သည့်နေ့မှခုနစ်လသာအသက်ရှည်သည်၊ မဇ္ဈိမကျင့်သော် ခုနစ်နှစ်၊ မုဒု ကျင့်သော် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အသက်ရှည်နိုင်၏။]

* * *

၁၃။ အလောင်းတော်ကို တစ်ရာရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့အား
လက္ခဏာတော်ကို ဖတ်စေခြင်း

ဘုရားလောင်းကို ဖွားတော်မူ၍ ငါးရက်မြောက်သောနေ့၌ “ဦးခေါင်းဆေး၍ အမည်မှည့်အံ့” ဟူ၍ မင်းအိမ်နန်းတော်ကို အကျော်၊ တောင်ဇလပ်၊ ပရုတ်နှစ်၊ စန္ဒကူးနှစ်ဟု ဆိုအပ်သော နံ့သာမျိုးလေးပါးတို့ဖြင့် လိမ်းကျံစေ၍ ဇလပ်ပန်း၊ မုလေးပန်း၊ နေဇာမြက်၊ ထမင်း၊ ပေါက်ပေါက်ဟူသော ပန်းမျိုးငါးပါးတို့ကို ကြံစေလျက် ရေ မရောသော နို့ဃနာတို့ကိုပြည့်စုံစေ၍ ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို အကုန်တတ်သော တစ်ရာရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့ကို ပင့်ခေါ်၍ နန်းတော်တွင်း၌နေစေပြီးသော် ကောင်းမြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို ကျွေးမွေး၍ များစွာသော ပူဇော်သကာကိုပြု၍ လက္ခဏာဖတ်စေကုန်၏။ ထိုတစ်ရာရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့တွင်-

- (၁) ရာမပုဏ္ဏားတစ်ယောက်
- (၂) ဓဇပုဏ္ဏားတစ်ယောက်
- (၃) လက္ခဏပုဏ္ဏားတစ်ယောက်
- (၄) ဇောတိမန္တပုဏ္ဏားတစ်ယောက်
- (၅) ယညပုဏ္ဏားတစ်ယောက်
- (၆) သုဘောဇပုဏ္ဏားတစ်ယောက်
- (၇) သုယာမပုဏ္ဏားတစ်ယောက်
- (၈) သုဒတ္တပုဏ္ဏားတစ်ယောက်

ဤရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် ထိုတစ်ရာရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့တွင် ပါကုန်၏။

[ဤရှစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့ကား လက္ခဏာတော်ဖတ်ပုဏ္ဏားတို့တည်း။]

ပဋိသန္ဓေနေတော်မူသောအခါလည်း ထိုရှစ်ယောက်ပင် အိပ်မက်တော်ကို ဖတ်ကုန်သည်။ ထိုရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့တွင် ခုနစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကိုမြှောက်၍ “ဤကဲ့သို့လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် အကယ်၍ လူ့ဘောင်၌နေအံ့၊ စကြဝတေးမင်းဖြစ်အံ့၊ ရဟန်းပြုသည်ဖြစ်အံ့၊ ဘုရားဖြစ်အံ့” ဤသို့ဖတ်ကြကုန်၏။ စကြဝတေးမင်း၏ အလုံးစုံသော အသရေစည်းစိမ်ကိုလည်း ကြားကုန်၏။ ထိုရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့တွင် အငယ်ဆုံး သုဒတ္တမည်သော အနွယ်အားဖြင့် ကောဏ္ဍည အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားလောင်း၏ မြတ်သောလက္ခဏာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုမြင်၍ “ဤမင်းသားကား လူ၏ဘောင်၌ နေခြင်းအကြောင်းသည်မရှိ၊ ဧကန်စင်စစ်ဝဋ်တရားမှပြတ်သော ဘုရားဖြစ်မည်” ဟု လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတည်းကိုသာ ချီးမြှောက်၍ “ဧကန်ဘုရားဖြစ်အံ့” ဟူသော စကားကို ဆိုပေ၏။

[ဤအရာ၌ ဆရာကောဏ္ဍညသည်ကား ဖြည့်အပ်ပြီးသော ပါရမီသမ္ဘာရ ရှိသော ပစ္စိမာဝိကပုဂ္ဂိုလ်တည်း။ ပညာအားဖြင့် ခုနစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားကြီးတို့ကို လွမ်းမိုးကဲလွန်၍ ဤကဲ့သို့သော လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော ဘုရားလောင်း၏ စင်စစ်ဘုရားဖြစ်အံ့ဟူသော (တစ်ခုသော) အလားကိုသာ မြင်လေသတည်း။ ထို့ကြောင့် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကိုသာချီ၍ ဤကဲ့သို့ လက္ခဏာဖတ်သတည်း။]

* * *

၁၄။ အလောင်းတော်ကို အမည်မှည့်တော်မူခြင်း

ထိုနောင်မှဘုရားလောင်းအား အမည်ကို မှည့်ကြကုန်လတ်သော် အလုံးစုံသောလူတို့၏ အကျိုးပြီးခြင်းကို ပြုတတ်သောကြောင့် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။

သဗ္ဗလောကဿ အတ္ထသိဒ္ဓိကရတ္တာ သိဒ္ဓတ္ထောတိနာမံ အကံသု။

ပါဠိရှိ၏။ ။ သဗ္ဗလောကဿ၊ အလုံးစုံသော လူ၏။ အတ္ထသိဒ္ဓိကရတ္တာ၊ အကျိုး၏ ပြီးခြင်းကို ပြုတတ်သောကြောင့်။ သိဒ္ဓတ္ထောတိနာမံ၊ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဟူသောအမည်ကို။ အကံသု၊ မှည့်ကုန်၏။

* * *

mgyoe.com

၁၅။ မယ်တော်တုသိတာနတ်ပြည်၌ဖြစ်သည်ကိုပြခြင်း

သီရိမဟာမာယာ မိဖုရားသည်လည်း သားတော်ကို ဖွား၍ ခုနစ်ရက်ရှိပြီး သော် သေလွန်၍ မိမိကုသိုလ်ကံအာနုဘော်အားဖြင့် တုသိတာနတ်ပြည်၌ နတ်သားဖြစ်လေ၏။ မယ်တော်မာယာသည် သားဖွားခြင်းကြောင့် သေလွန်သည် မဟုတ်၊ အသက်အပိုင်းအခြားစေ့သဖြင့် သေလွန်သတည်း။

* * *

၁၆။ ပဉ္စဝဂ္ဂါးယောက်တို့ကိုပြခြင်း

လက္ခဏာဖတ်ပြီးသော နောင်မှ ပုဏ္ဏားတို့သည် မိမိတို့၏ အိမ်သို့သွားကုန်၍ သားတို့ကိုခေါ်၍ “ချစ်သားတို့... ငါတို့ကား အသက်ကြီးကုန်ပြီ၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏သား ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်သည်ကို ငါတို့မိမည်၊ မမိမည်ကို မသိနိုင်ကုန်၊ သင်တို့သည် မင်းသားဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ ဘုရားအဆုံးအမတော်၌တည်၍ ရဟန်းပြုလေကုန်” ဟု (ဆိုကုန်၏။) ခုနစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားကြီးတို့သည် အသက်အတိုင်းနေ၍ ကံအားလျော်စွာလားလေကုန်၏။ ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သော သုဒတ္တပုဏ္ဏားငယ်သာလျှင် ရောဂါအနာမရှိဘဲ အသက်ရှည်၏။ ဘုရားလောင်းတောထွက်တော်မူ၍ အစဉ်သဖြင့် ဥရုဝေလတောသို့သွား၍ ဤမြေအရပ်သည် နှစ်လိုမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိလေစွတကား၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော အမျိုးသားအား ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းငှာ သင့်လှပေသည်တကားဟု စိတ်ကိုဖြစ်စေ၍ ဥရုဝေလတော၌ နေတော်မူသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းရဟန်းပြုပြီဟု ကြား၍ ထိုပုဏ္ဏား၏ သားတို့သို့ ချဉ်းကပ်၍ “သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားရဟန်းပြုပြီ၊ ထိုမင်းသားသည် မချွတ်ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ သင်တို့ အဘတို့သည် ယခုတိုင်ရှိသေးသည် ဖြစ်ကုန်အံ့၊ ယနေ့ပင်တောထွက်၍ ရဟန်းပြုလေကုန်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ သင်တို့ ရဟန်းအဖြစ်ကို အလိုရှိကုန်အံ့လာကုန်လော့၊ ငါတို့တစ်စု ဘုရားလောင်းကို အတုပြု၍ ရဟန်းပြုအံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုအလုံးစုံသော ပုဏ္ဏားတို့ကို ဆန္ဒတူအောင်မတတ်နိုင်ရကား ပုဏ္ဏားခုနစ်ယောက်တို့တွင် သုံးယောက်တို့သည် ရဟန်းမပြုကုန်၊ လေးယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားကို ရှေ့ဆောင်ခေါင်းတည်ပြု၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။

[ထိုငါးယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့ကား ပဉ္စဝဂ္ဂါအရှင်တို့ပေတည်း၊
ကောဏ္ဍညတို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိတို့ကို ရှေ့သို့လှမ်း၍ သပ်လိုက်သည်။]

* * *

mgvooe.com

၁၇။ နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မမြင်ရအောင် အစောင့်အရှောက်ထားခြင်း
 ထိုသို့နိမိတ်လက္ခဏာ ဖတ်သောအခါ၌ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် “အဘယ်
 သို့သော နိမိတ်ကိုမြင်၍ ငါ့သားရဟန်းပြုလိမ့်မည်နည်း” ဟုမေး၏။ “နိမိတ်ကြီး
 လေးပါးကိုမြင်၍ ရဟန်းပြုလတ္တံ့” ဟု ဆိုလေကုန်သော် “အဘယ်နိမိတ်နည်း” ဟု
 မေးမြန်း၏။ “သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်း၊ ဤနိမိတ်လေးပါးကိုမြင်၍ ရဟန်း
 ပြုလတ္တံ့” ဟု ဆိုပေကုန်သော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ထိုနေ့မှစ၍ “သူအို၊ သူနာ၊
 သူသေ၊ ရဟန်းတို့ကို သားတော်၏ အနီးအပါးသို့ မကပ်ရောက်စေလင့်၊ မပြုကြ
 ကုန်လင့်၊ ဘုရားအဖြစ်ဖြင့် အဘယ်မူအံ့နည်း၊ ကျွန်းငယ်အရံနှစ်ထောင်နှင့်တကွ
 ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းတို့ကို အစိုးရသော စကြာဝတေးမင်းကြီးဖြစ်စေလျက် သုံး
 ဆယ့်ခြောက်ယူဇနာ အဝန်းရှိသော ပရိသတ်ဖြင့် ခြံရံလျက် ကောင်းကင်၌ တင့်
 တယ်စွာသွားသည်ကိုသာ မြင်လိုသည်” ဟု ဆို၍ လေးပါးသော နိမိတ်ကြီးတို့ကို
 သာ မမြင်ရအောင် အရပ်လေးမျက်နှာတို့တွင် တစ်ဂါဝုတ် တစ်ဂါဝုတ်အရပ်၌ အစောင့်
 အရှောက်ထားပေ၏။ ထိုနေ့ ဦးဆေးမင်္ဂလာပြုရာအရပ်၌ စည်းဝေးကုန်သော ရှစ်
 သောင်းသော ဆွေတော်မျိုးတော်တို့တွင် တစ်ယောက်တစ်ယောက်သော ဆွေတော်
 မျိုးတော်တို့သည် တစ်ယောက်တစ်ယောက်သော သားကို ဝန်ခံကုန်၏။ “ဘုရား
 ပင်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ စကြာဝတေးမင်း မူလည်းဖြစ်စေ ငါတို့သည် သားတစ်
 ယောက်စီပေးကုန်အံ့၊ အကယ်၍ ဘုရားဖြစ်အံ့၊ ရှစ်သောင်းသောမင်းမျိုးရဟန်း
 အပေါင်းခြံရံလျက် တင့်တယ်စွာသွားရလတ္တံ့၊ အကယ်၍ စကြာမင်းဖြစ်တုံအံ့၊
 ရှစ်သောင်းသော မင်းသားအပေါင်း ခြံရံလျက် တင့်တယ်စွာ လှည့်ပတ်သွားလာ
 ရလတ္တံ့” ဟု ဝန်ခံကုန်၏။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း ဘုရားလောင်းအား မြတ်သော
 အယင်းကိုဆောင်ကုန်သော အလုံးစုံသော အပြစ်တို့မှ ကင်းကုန်သော နို့ထိန်းတို့ကို
 ပေး၍ ကျွေးမွေး၏။ ဘုရားလောင်းသည် များစွာသော အခြံအရံတင့်တယ်ခြင်းဖြင့်
 ကြီးတော်မူ၏။

၁၈။ အလောင်းတော်ကို ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး နှစ်ကြိမ်မြောက်ရှိခိုးခြင်း

တစ်နေ့သ၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား ပျိုးကြံအံ့သောမင်္ဂလာနေ့ မည်သည်
 ဖြစ်၏။ ထိုနေ့၌ မြို့အလုံးကို နတ်ပြည်ကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်၍ အလုံးစုံသော ကျွန်၊
 အမှုလုပ်အစရှိသူတို့သည် အစာမခြေသော ပုဆိုးအဝတ်တို့ကို ဝတ်ကုန်လျက်
 နံ့သာပန်းအစရှိသည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ကုန်လျက် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ နန်း
 တော်တွင်း၌ စည်းဝေးကုန်၏။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ လယ်ထွန်အမှု၌ ထွန်တုံး

တစ်ထောင်ကို ယှဉ်စေကုန်၏။ ထိုနေ့၌တစ်ခုဖြင့်ယုတ်သော ရှစ်ရာသော^၁ထွန်တုံးကို နွားတို့၏ ဦးချို၊ ဆွဲကြိုး၊ နှင်တံတို့နှင့်တကွ ငွေပြားတို့ဖြင့် ရံအပ်ကုန်၏။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ ဆွဲကိုင်ရာ ထွန်တုံးကိုကား နိသောရွှေပြားဖြင့်ရံအပ်၏။ နွားတို့၏ ဦးချို၊ ဆွဲကြိုးနှင့် နှင်တံတို့ကိုလည်း ရွှေပြားဖြင့် ရံအပ်ကုန်၏။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် များစွာသော အခြံအရံတို့ဖြင့် ပြည်မှထွက်လျက် သားတော်ကို ဆောင်ယူ၍ သွားလေ၏။ လယ်ထွန်ရာအရပ်၌ တစ်ခုသောဇမ္ဗူသပြေပင်သည် ထူထဲသောအရွက်ရှိ၏။ ချမ်းမြေ့သာယာသော အရိပ်ရှိ၏။ ထိုဇမ္ဗူသပြေပင်၏အောက်၌ မင်းသား၏ အိပ်ရာကို ခင်းစေ၍ အထက်၌ ရွှေကြယ်စီအပ်သော ဗိတာန်ကိုဆွဲ၍ တင်းထိမ်အရံဖြင့် ရံစေ၍ အစောင့်အရှောက်ထား၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် တန်ဆာဆင်ယင်၍ အမတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် လယ်ထွန်ရာအရပ်သို့ သွားလေ၏။ ထိုအရပ်၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ရွှေထွန်တုံးကို ကိုင်၏။ အမတ်တို့ကား တစ်ခုယုတ်သော ရှစ်ရာသော^၂ငွေထွန်တုံးတို့ကို ကိုင်ကုန်၏။ လယ်ထွန်သမား ယောက်ျားတို့ကား ကြွင်းသောထွန်တုံးတို့ကို ကိုင်ကုန်၏။ မင်းအစရှိသော သူတို့သည် ထွန်တုံးကိုကိုင်၍ ထိုမှ ဤမှ ထွန်ကုန်၏။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်ကား ဤမှာဘက်မှသည် ထိုမှာဘက်သို့နှင့်သွား၏။ ထိုမှာဘက်မှသည် ဤမှာဘက်သို့ နှင်လာ၏။

ထိုသို့ထွန်ရာ၌ များစွာရှုဖွယ်သော စည်းစိမ်ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်းကို ခြံရံ၍နေကုန်သော နို့ထိန်းတို့သည် “သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ ရှုဖွယ်သော စည်းစိမ်ကို ကြည့်ရှုကုန်အံ့” ဟု တင်းထိမ်တွင်းမှ ထွက်လေကုန်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုမှဤမှ ကြည့်လတ်သော် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကိုမျှ မမြင်၍ လျင်စွာထ၍ ထက်ဝက်ဖွဲ့ခွေ၍ ထွက်သက်၊ ဝင်သက်တို့ကို သိမ်းဆည်း၍ ပထမဈာန်ကို ဖြစ်စေ၏။ နို့ထိန်းတို့သည် ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် အထူးထူးတို့ကို စီရင်ကုန်၍ အတန်ငယ် ကြာမြင့်လေကုန်၏။ တစ်ပါးသော သစ်ပင်၏အရိပ်တို့သည် ပြောင်းရွှေ့လည်လေကုန်၏။ ဘုရားလောင်းနေသော ဇမ္ဗူသပြေပင်ရိပ်သည်ကား ဝန်းသောအရိပ်ဖြင့် တင့်တယ်လျောက်ပတ်စွာ တည်လေ၏။ (နို့ထိန်းတို့သည်) “အရှင့်သား တစ်ယောက်ထဲတည်း ရှိချေပြီ” ဟု အဆောတလျင်တင်းထိမ်ကို ပင့်၍ ဝင်ကုန်သည်ရှိသော် အိပ်ရာ၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့၍နေသော ဘုရားလောင်းကိုလည်း ကောင်း၊ ဇမ္ဗူသပြေပင်၏ ဝန်းသောအရိပ်ရှိသော အံ့ဖွယ်သရဲကိုလည်းကောင်း မြင်ကြ၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား ကြားလျှောက်ကြလေကုန်၏။ “အရှင်မင်းကြီး

mgyoe.com

သားတော်သည် ဤသို့နေထိုင်သည်။ တစ်ပါးသော သစ်ပင်တို့၏ အရိပ်ကား လည်၍ သွားကုန်၏။ ဇမ္ဗူသပြေပင်ရိပ်ကားမပြောင်းမရွှေ့ပြုကတော့ဝန်းဝန်းတည် သည်” ဟု ကြားလျှောက်လေကုန်၏။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း အလျင်တဆော လာခဲ့၍ ထိုအံ့ဖွယ်သရဲကို မြင်လျှင် “ချစ်သား... သင်ချစ်သားအား ဤယခုရှိခိုး ခြင်းသည် နှစ်ကြိမ်မြောက်သောရှိခိုးခြင်းတည်း” ဟု ဆို၍ သားတော်ကို ရှိခိုး လေ၏။ (ပြန်လည်ချိန်သင့်သောအခါလည်း ပရိသတ်ခြံရံလျက် နန်းတော်သို့ပြန် လေ၏။)

* * *

၁၇။ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးသော လေးအတတ်တို့ကို အလောင်းတော်ပြုခြင်း

ထို့နောင်မှ အစဉ်သဖြင့် ဘုရားလောင်းသည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် သို့ ရောက်လတ်သော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ဘုရားလောင်းအား သုံးပါးသော ဥတုတို့နှင့် လျှောက်ပတ်ကုန်သော-

(၁) ရမ္မ, (၂) သုရမ္မ, (၃) သုတ-

အမည်ရှိသော ပြာသာဒ်သုံးဆောင်တို့ကို ဆောက်လုပ်စေ၍ တစ်ဆောင် ကားဘုံကိုးဆင့်ရှိ၏။ တစ်ဆောင်ကား ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိ၏။ တစ်ဆောင်ကား ဘုံငါးဆင့် ရှိ၏။ လေးသောင်းသော ကချေသည်မိန်းမတို့ကိုလည်း လုပ်ကျွေးစားစေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် နတ်သမီးအပေါင်းခြံရံအပ်သော နတ်သားကဲ့သို့ တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ကချေသည်မိန်းမတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ယောက်ျားမရှိသော မိန်းမတို့ တီးမှုတ်အပ်သော စည်း၊ စောင်း၊ ငြင်းတို့ဖြင့် စံပယ်တင့်တယ်လျက် ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားလျက် ဆောင်း၊ နွေ၊ မိုး ဟူသော ဥတုအလှည့်အားဖြင့် သုံးဆောင်ကုန်သောပြာသာဒ်တို့၌နေ၏။ ရာဟုလာ မယ်တော်ဖြစ်သော ယသော် ဓရာမိဖုရားသည်ကား သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏ မိဖုရားကြီးဖြစ်၏။ ဤသို့အစဉ်အတိုင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ခံစားသော ဘုရားလောင်းအား တစ်နေ့သ၌ ဆွေတော်မျိုး တော်တို့၏ အလယ်၌ (ဤသို့စကားဖြစ်သတည်း၊ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ကစား မြူးထူးခြင်း၌သာ လေ့လာလျက် လှည့်ပတ်သွားလာ၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော အတတ်ကိုမျှမသင်၊ စစ်ရေးကြိမ်သော် အဘယ်သို့ပြုမည်နည်း” ဟု စကားဖြစ်၏။ ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် သားတော်) သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကိုခေါ်၍ ချစ်သား...သင်၏အဆွေအမျိုးတို့သည် “သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကား တစ်စုံတစ်ခုသော အတတ်ကိုမျှမသင်မူ၍ ကစားမြူးထူးလျက်သာ နေတော့သည်” ဟု ဆိုကုန်သည်။ အကယ်၍ရန်သူတို့ရောက်လာသည်ဖြစ်ကုန်အံ့၊ သင်ချစ်သားအဘယ်သို့ အောက်

မေ့ကြံစည်ပါမည်နည်း” ဟု ဆိုပေ၏။ ဘုရားလောင်းသိဒ္ဓတ္ထမင်းသားလည်း “ခမည်းတော်မင်းကြီး ငါ့အား အတတ်သင်ခွင့်ကိစ္စမရှိပြီ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီးတို့သည် ငါ၏အတတ်ကို ရှုလိုကြသည်ဖြစ်အံ့၊ ပြည်၌စည်လည်စေကုန်လော့၊ ဤနေ့မှ စ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဆွေတော်၊ မျိုးတော်တို့အား အတတ်ပြအံ့” ဟု ဆိုပေ၏။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်း ပြုပေ၏။

ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် အကွနဝေဓိမည်သော လေးသမား၊ ဝါဠဝေဓိမည်သော လေးသမားတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ လူများတို့၏အလယ်၌ တစ်ပါးသော လေးသမားတို့နှင့် မဆက်ဆံသော တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးအပြားရှိသော အတတ်ကို ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား ပြပေ၏။

[တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးသောအတတ်ကား သရဘင်္ဂဇာတ်၌လာ၏။]

၂၀။ နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို နတ်တို့လှည့်ပတ်၍ပြခြင်း

ထိုသို့သော အတတ်ကိုပြသောအခါ၌ ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းတို့သည် ယုံမှားသင်္ကာခြင်းကင်းကြကုန်၏။ တစ်နေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် ဥယျာဉ်ကစားလိုသောကြောင့် ရထားထိန်းကိုခေါ်၍ “အချင်းရထားထိန်း... ရထားကို က-လော့” ဟုဆို၏။ ရထားထိန်းလည်း “အရှင်မင်းသား...ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ မြတ်သောသူတို့နှင့်သာ ထိုက်သောရထားကို ခပ်သိမ်းသောတန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ယင်၍ ကုမုဒြာကြာ အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော မင်္ဂလာသိန္ဓောမြင်းလေးစီးတို့ကို က-၍ “အရှင်မင်းသား-ရထား က-၍ပြီးပါပြီ” ဟု ကြားလျှောက်လေ၏။ ဘုရားလောင်းသိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် နတ်ဗိမာန်နှင့်တူသော ရထားသို့တက်၍ ဥယျာဉ်သို့ ရှေးရှုသွားလေ၏။ နတ်တို့သည် “သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘုရားဖြစ်အံ့သောအခါ နီးပြီ၊ ပုဗ္ဗနိမိတ်ကို ပြကုန်အံ့” ဟု-

(၁) တစ်ယောက်သော နတ်သားကို အိုမင်းသည်ဖြစ်၍ ဆံဖြူခြင်း၊ သွားကျိုးခြင်း၊ အကြောပြိုင်းပြိုင်း ကိုင်းသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တောင်ဝှေးလက်စွဲလျက် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်သွားသည်ကို ပြုစေ၍ပြလေကုန်၏။ ထိုနိမိတ်ကို ဘုရားလောင်းနှင့် ရထားထိန်းတို့သာမြင်ကုန်၏။ ထိုသို့မြင်လေသော အခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် “အချင်းရထားထိန်း... ဤယောက်ျားကား အဘယ်မည်သော ယောက်ျားပေနည်း၊ ထိုယောက်ျား၏ ဆံတို့သည်လည်း တစ်ပါးသော သူတို့၏ ဆံနှင့်မတူပါတကား” ဟု မေး၏။ “အရှင်သား ဤသူကား သူအိုတည်း၊ ဇာတိဟူသော ပဋိသန္ဓေနေခြင်းရှိသော သူတို့ကား ဤကဲ့သို့ ဆံဖြူခြင်း၊ အရေတွန့်ခြင်း၊

ကျောက်ကိုင်ခြင်း၊ သွားကျိုးခြင်းဟူသော အဆင်း၏ ဖောက်ပြန်ခြင်း၊ ကိုယ်ရေ ကိုယ်သား လျော့ပါးခြင်းသို့ရောက်သဖြင့် လိုတိုင်းမပါ၊ ဇရာဒုက္ခဖြစ်ချေရသည် အရှင့်သား” ဟု ကြားလျှောက်လေ၏။ ရထားထိန်းစကားကိုကြား၍ “အချင်းတို့ ဇာတိဟူသော ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းသည် အလွန်စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိစွာတကား၊ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်းရှိသော သူအား အိုခြင်းသည် ထင်ရှားဖြစ်ရအံ့သတည်း” ဟု ထိတ်လန့် သော နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုနိမိတ်ကြီးကို မြင်ရာအရပ်မှပြန်ခဲ့၍ နန်းတော်ပြာသာဒ် သို့ တက်လေ၏။

ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် “အဘယ့်ကြောင့် ငါ၏သားတော် အလျင်တဆောပြန်ခဲ့သနည်း” ဟုမေး၏။ “အရှင်မင်းကြီး သူအို ကိုမြင်၍ အဆော တလျင်ပြန်ခဲ့ချေသည်၊ သူအိုကို မြင်သောကြောင့် ရဟန်းပြုချိမ့်မည်” ဟု ဆိုကြ ကုန်သော် “အဘယ့်ကြောင့် ငါ့သားကိုဖျက်ဆီးကြသနည်း၊ ကချေသည်တို့ကို ငါ့သားအထံသို့ အဆောတလျင် စေလွှတ်ကုန်၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားပျော်ပါး လျှင် ရဟန်းအဖြစ်၌ သတိကင်းလတ္တံ့” ဟုဆို၍ အစောင့်အရှောက်ကိုပွားစေ၍ အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့၌ ယူဇနာခွဲသော အရပ်သို့တိုင်အောင်စောင့်ရှောက် စေ၏။

(၂) ထို့နောင်မှ တစ်နေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် ရှေးနည်းအတူလျှင် ဥယျာဉ်သို့သွားပြန်သော် ထိုနတ်တို့သည် ဖန်ဆင်းအပ်သော သူနာ ယောက်ျား ကိုမြင်၍ ရှေးနည်းဖြင့်မေး၍ ထိတ်လန့်သောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍ အဆောတလျင် ပြန်ခဲ့၍ နန်းတော်သို့တက်လေ၏။ ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း ရှေးနည်း ဖြင့်မေး၍ သိပြီးလျှင် အရွှင်အပျော်ဖြစ်စိမ့်သောငှာ သဘင်ပွဲလမ်းကိုဖြစ်စေ၍ အစောင့်အရှောက်ကိုပွား၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ သုံးဂါဝုတ်အတိုင်းအရှည်ရှိသော အရပ်၌ စောင့်ရှောက်စေ၏။

(၃) ထို့နောင်မှ တစ်နေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည်ရှေးနည်းအတူ ဥယျာဉ်သို့ သွားပြန်လေသော် ထိုနတ်တို့သည် ဖန်ဆင်းအပ်သော သူသေကိုမြင်၍ ရှေးနည်း ဖြင့်မေးရာတွင် အကြောင်းချင်းတကို သိသဖြင့် အလွန်ထိတ်လန့်သော နှလုံးရှိ သည်ဖြစ်၍ အဆောတလျင် နန်းတော်သို့ပြန်ခဲ့၍ ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး သည် ရှေးနည်းအတူမေး၍ သိပြီးလျှင် မွေ့လျော်ပျော်ပါးအောင် ကချေသဘင်စီရင် ၍ အစောင့်အရှောက်ကိုပွားများစေ၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ တစ်ယူဇနာစီရှိသောအရပ်၌ စောင့်ရှောက်စေ၏။

(၄) ထို့နောင်မှ တစ်နေ့သ၌ ဥယျာဉ်သို့သွားပြန်သည်ရှိသော် ရှေးနည်း အတူ နတ်တို့ဖန်ဆင်းအပ်သော ကောင်းစွာဝတ်ခြင်း၊ ရုံခြင်းရှိသော ရဟန်းကိုမြင်

၍ “အချင်းရထားထိန်း ဤသူကား အဘယ်မည်သောသူနည်း” ဟုမေး၏။ ရထားထိန်းသည် ဘုရားမရှိသောကြောင့် ရဟန်းကျေးဇူးတို့ကို အကယ်၍မသိသော်လည်း နတ်တို့အာနုဘော်ဖြင့်သိ၍ “အရှင်သား ဤသူကား ရဟန်းပေတည်း” ဟု ဆို၍ ရဟန်းကျေးဇူးတို့ကို ချီးမွမ်းထုတ်ဖော်၍ ကြားလျှောက်ပေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ရဟန်းအဖြစ်၌ နှစ်သက်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ ထိုနေ့၌ ဥယျာဉ်တော်သို့ရောက်အောင် သွားလေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဥယျာဉ်တော်၌ တစ်နေ့လုံးစံပယ်တော်မူ၍ မင်္ဂလာရှိသောရေကန်၌ ရေချိုး၍ နေမဝင်မီ မင်္ဂလာရှိသော ကျောက်ဖျာ၌ ကိုယ်ကို တန်ဆာဆင်လိုသော စိတ်ဖြင့်နေ၏။ ထိုအခါ၌ အလုပ်အကျွေးအချင်းအရင်းဖြစ်သော သူတို့သည် (အထူးထူးသော အဆင်းရှိသော ပုဆိုးတို့ကိုလည်းကောင်း) အထူးထူးသော တန်ဆာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပန်း၊ နံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်းတို့ကိုလည်းကောင်း ယူ၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ခြံရံကုန်၏။

ထိုခဏ၌ သိကြားမင်း၏ နေရာ ပဏ္ဍုကမ္မလာကျောက်ဖျာသည် ပူသော အခြင်းအရာဖြစ်၏။ သိကြားမင်းသည် “အကြောင်းအသို့တုံနည်း၊ ငါ့အား သိကြားမင်းအဖြစ်မှ ရွှေ့လျောစေလိုသလော” ဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်လတ်သော် ဘုရားလောင်း တန်ဆာဆင်လိုသော အဖြစ်ကိုသိ၍ ဝိသင်္ကြံနတ်သားကို ခေါ်ပြီးသော် “အချင်း ဝိသင်္ကြံနတ်သား... သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ယနေ့ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ၌ မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကိုထွက်လတ္တံ့၊ ဤတန်ဆာဆင်ခြင်းသည် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားအား အဆုံးစွန်သော တန်ဆာဆင်ခြင်းတည်း၊ ဥယျာဉ်သို့သွား၍ ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်သော သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားအား တန်ဆာဆင်ချေလော့” ဟု စေလိုက်၏။ ဝိသင်္ကြံနတ်သားသည်လည်း “ကောင်းပြီရှင်နတ်မင်း” ဟု ဝန်ခံ၍ နတ်၏အာနုဘော်ဖြင့် တစ်ခဏခြင်းသွားလေ၍ ဘုရားလောင်း၏ ဆေတ္တာသည်နှင့်တူအောင် ဖန်ဆင်း၍ နတ်၌ဖြစ်သော သင်းကျစ်ပုဆိုးဖြင့် ဘုရားလောင်း၏ ဦးခေါင်းကိုရစ်ပတ်၏။ ဘုရားလောင်းလည်း နတ်၏လက်အတွေ့ဖြင့်ပင်လျှင် “ဤသူကား လူစင်စစ် မဟုတ်၊ နတ်သားတည်း” ဟု သိရလေ၏။ သင်းကျစ်ပုဆိုးဖြင့် ဦးခေါင်းကိုရစ်ကာ မျှတွင် ဦးပေါင်း၌ ပတ္တမြားရတနာနှင့်တူသော အခြင်းအရာဖြင့် ပုဆိုးတစ်ထောင်သည်တက်လေ၏။ တစ်ဖန်ရစ်ပတ်ပြန်သော် ပုဆိုးတစ်ထောင်တက်လေ၏။ ဤသို့ဆယ်ကြိမ်ရစ်ပတ်၍ တန်ဆာဆင်သဖြင့် တစ်သောင်းသောပုဆိုး တို့သည်တက်လေကုန်၏။

“ဦးခေါင်းတော်ကား ငယ်ခဲ့၏၊ ပုဆိုးကားများခဲ့၏၊ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ခြင်း၌ အဘယ်သို့ သင့်နိုင်ပါအံ့နည်း” ဟု မကြံမစည်အပ်၊ မကြံမစည်သင့်၊ ထိုသင်းကျစ်

တန်ဆာတို့တွင် အလွန်ကြီးသောတန်ဆာသည် သျှိသျှားပွင့်မျှပမာဏရှိ၏။ ကြွင်းသော တန်ဆာတို့ကား မအူပွင့်ပမာဏရှိကုန်၏။ ဘုရားလောင်း၏ ဦးခေါင်းတော်သည် ဝတ်ဆံတို့ဖြင့်ဖြမ်းသော ပိန္နဲပွင့်ကဲ့သို့ဖြစ်၏။]

ထိုသို့ တန်ဆာဆင်ပြီးသောနောင်မှ ဘုရားလောင်းအား အလုံးစုံသော အတတ်မျိုးတို့၌ လေ့ကျက်ကုန်သော သဘင်သည်တို့သည် အတီး၊ အမှုတ်၊ အက၊ အသီမျိုးတို့ကို ပြကုန်၏။ ပုဏ္ဏားတို့လည်း “အောင်တော်မူစေသတည်း၊ နှစ်သက်တော်မူစေသတည်း” ဤသို့ အစရှိသော စကားမျိုးတို့ဖြင့် ချီးမွမ်းကုန်၏။ သူတမင်လောကီတတ်သော သူ အစရှိသော သူတို့သည်လည်း အထူးထူးအပြားပြား မင်္ဂလာရှိသော စကားဖြင့် ကောင်းချီးပေးခြင်း၊ ကြွေးကြော်ခြင်းတို့ဖြင့် ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသူတို့၏ ကောင်းချီးပေးစဉ်ပင်လျှင် ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ရထားသို့တက်လေ၏။

* * *

၂၁။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် မြေးတော်ကို အမည်မှည့်ခြင်း

ထိုသို့ ရထားသို့ တက်တော်မူသောအခါ၌ “ရာဟုလာမယ်တော် သားဖွားပြီ” ဟုကြား၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် “ငါ့သားအား နှစ်သက်အပ်သောစကားကို ကြားချေကုန်” ဟု စေလိုက်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသတင်းစကားကိုကြား၍ ရာဟုဇာတော ဗန္ဓနံ ဇာတံ ဟူ၍ ဆို၏။

ရာဟု၊ ရာဟုသည်။ ဇာတော၊ ဖွားပြီ။ ဗန္ဓနံ၊ အနှောင်အဖွဲ့သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ဇာတံ၊ ဖြစ်ပြီ။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း “ငါ့သားသည် အဘယ်စကားကိုဆိုသနည်း” ဟု မေးလတ်သော် ဘုရားလောင်းဆိုသောစကားကိုကြားသဖြင့် “ဤနေ့မှစ၍ ငါ့မြေးကို ရာဟုလာ ဟူသော အမည်ကိုတွင်စေ” ဟု ဆိုလေ၏။

* * *

၂၂။ ကိသာဂေါတမီချီးမွမ်းခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် ရထားစီးလျက် များစွာသောအခြံအရံဖြင့် အလွန်မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော အသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ဝင်လေ၏။ ထိုသို့ဝင်သောအခါ၌ ကိသာဂေါတမီ အမည်ရှိသော မင်းသမီးသည် အထက်ပြာသာဒ်အပြင်၌နေလျက် မြို့ကိုလက်ယာရစ်လှည့်သော ဘုရားလောင်း၏ အဆင်းအသရေကိုမြင်၍ နှစ်လိုဝမ်းသာသည်ဖြစ်၍-

နိဗ္ဗုတာ နူန သာ မာတာ၊ နိဗ္ဗုတော နူန သော ပိတာ။
နိဗ္ဗုတာ နူန သာ နာရီ၊ ယဿာ ယံ ဤဒိသော ပတိ။ ။

ဟု ဝမ်းမြောက်သော ဥဒါန်းစကား ကို ဆိုပေ၏။

ဤ၌ အနက်ကား ဘောတိယောသခိနိယော၊ အိုခင်ပွန်းတို့။ ယဿာမာ တုယာ၊ အကြင်အမိအား။ ဤဒိသော၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ အယံအသဒိသ ပုတ္တော၊ ဤအတုမရှိသော သားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သာမာတာ၊ ထိုသားကောင်း အမိသည်။ နိဗ္ဗုတာနူန၊ ငြိမ်းလေစွတကား။ ယဿ-ပိတုနော၊ အကြင်အဘအား။ ဤဒိသော၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ အယံအသဒိသပုတ္တော၊ ဤအတုမရှိသောသား သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သောပိတာ၊ ထိုသားကောင်းအဘသည်။ နိဗ္ဗုတောနူန၊ ငြိမ်း လေစွတကား။ ယဿာ-နာရီယာ၊ အကြင်မယားအား။ ဤဒိသော၊ ဤသို့သဘော ရှိသော။ အယံပတိ၊ ဤသို့သောလင်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သာနာရီ၊ ထိုလင်ကောင်း မယားသည်။ နိဗ္ဗုတာနူန၊ ငြိမ်းလေစွတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥဒါနေသိ၊ ဥဒါန်း ကိုဆိုပေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ကိသာဂေါတမိဆိုသော စကားကိုကြား၍ “ဤကိသာ ဂေါတမိသည် ဤသို့သဘောရှိသော အတ္တဘောကို မြင်သဖြင့် အမိဖြစ်သူ၊ အဘ ဖြစ်သူ၊ မယားဖြစ်သူတို့ နှလုံးငြိမ်း၏ဟုဆိုသည်။ အဘယ်သို့ငြိမ်းသနည်း၊ နှလုံး ငြိမ်းလေသောမည်သည် အဘယ်သို့ဖြစ်သနည်း” ဟု ကြံစည်လေ၏။ ထိုသို့ကြံ စည်သောအခါ၌ ကိလေသာတို့၌ ကင်းသော စိတ်ရှိသော ဘုရားလောင်းအား ဤသို့ အကြံဖြစ်၍ “ရာဂတည်းဟူသော မီးငြိမ်းသည်ရှိသော် နိဗ္ဗုတမည်သည်ပင်ဖြစ်၏။ ဒေါသတည်းဟူသော မီးငြိမ်းသည်ရှိသော် နိဗ္ဗုတမည်သည်ပင်ဖြစ်၏။ မောဟ တည်းဟူသော မီးငြိမ်းသည်ရှိသော် နိဗ္ဗုတမည်သည်ပင်ဖြစ်၏။ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ-အစ ရှိကုန်သော အလုံးစုံသော ကိလေသာတည်းဟူသော ပူပန်ခြင်းငြိမ်းသည် ရှိသော် နိဗ္ဗုတမည်သည်ပင်ဖြစ်၏။ ဤကိသာဂေါတမိသည် ငါ့အားကောင်းသော ကြားခြင်း ကို ကြားပေသည်။ ငါသည် နိဗ္ဗာန်ကိုရှာသည်ဖြစ်၍ ဤယနေ့ပင်လျှင် ငါသည် အိမ်ရာထောင်သောလူ၏ ဘောင်ကိုစွန့်၍ တောထွက်၍ နိဗ္ဗာန်ကို ရှာခြင်းငှာ သင့်ချေပြီ။ ဤပုလဲသွယ်သည် ကိသာဂေါတမိအား ဆရာစားအဖို့ဖြစ်စေ”ဟု လည်မှချွတ်၍ အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော ပုလဲသွယ်ကိုကိသာဂေါတမိအား ပေးပေ ၏။ ထိုကိသာဂေါတမိသည်လည်း “သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ငါ၌ကြည်ညိုနှစ်သက် တပ်မက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ပေးလာသည်” ဟု ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လေ၏။

၂၃။ အလောင်းတော်သည် ရဟန်းအဖြစ်၌ စိတ်ညွတ်တော်မူခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် ကြီးစွာသော အသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် မိမိနေရာ ပြာသာဒ်သို့ တက်လေ၍ အသရေရှိသော အိပ်ရာထက်၌အိပ်လေ၏။ ထိုခဏ၌ ခပ်သိမ်းသော (တန်ဆာတို့ဖြင့်) တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သော ကခြင်း၊ သီခြင်းအစရှိ သည်တို့၌ ကောင်းစွာ လိမ္မာကုန်သော နတ်သမီးကဲ့သို့ လှပသောအရွယ်အဆင်း ရှိကုန်သော ကချေသည် မိန်းမတို့သည် အထူးထူးအပြားပြားသော စည်း၊ စောင်း၊ ငြင်းတို့ကို ကိုင်လျက် ဘုရားလောင်းအား ခြံရံကုန်လျက် မွေ့လျော်ပျော်ပါးစေကုန် လျက် ကခြင်း၊ သီခြင်း အစရှိသည်တို့၌ ယှဉ်စေကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ကိလေသာတို့၌ တပ်ခြင်းကင်းသော စိတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ကခြင်း၊ သီခြင်း အစရှိသည်တို့၌ မမွေ့မလျော်မပျော်မပါးဘဲ တစ်ခဏမျှအိပ်ပျော်လေ၏။ အတီး အမှုတ်၊ ကချေသဘင်သည် မိန်းမတို့သည်လည်း “မင်းသားကိုမွေ့လျော် စေခြင်း ငှာသာ ငါတို့အားထုတ်ရကုန်သည်၊ ယခုမှာ မင်းသားအိပ်ပျော်ပြီ၊ ငါတို့အဘယ်ကို ပြုရအံ့နည်း” ဟု လက်၌ ကိုင်အပ်သော စောင်း၊ ငြင်း အစရှိသည်တို့ကိုဖိ၍ အိပ်လေကုန်၏။ နံ့သာဆီမီးတို့သည်လည်း ထွန်းလျက်ရှိကုန်၏။

ဘုရားလောင်းနိုး၍ အိပ်ရာပေါ်၌ ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေလျက် တူရိယာဘဏ္ဍာ တို့ကို ဖိ၍အိပ်ပျော်ကုန်သော အချို့သော မိန်းမတို့ကား ယိုသော တံတွေးအရိ အရည် အလိမ်းအလိမ်းသော ကိုယ်ရှိလျက် အချို့ကား သွားကြိတ်ကုန်လျက် အချို့ကား ကျီးဟောက်ကုန်လျက် အချို့ကား ယောင်ယမ်းကုန်လျက် (အချို့ကား ခံတွင်းဟင်းလင်းဖွင့်ကုန်လျက် အချို့ကား အဝတ်ကင်းကုန်လျက်) ပြကတေ့ အိပ်ခြင်းမှကင်းသဖြင့် ခွေသောအိပ်ခြင်း ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အိပ်ကုန်သော မိန်းမတို့ ကို မြင်လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမိန်းမတို့၏ ထိုသို့ဖောက်ပြန်ခြင်းကိုမြင် ၍ အတိုင်းထက်အလွန် ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်မက်ခြင်းကင်းသော စိတ်ရှိလေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် စပ်သော သိကြားမင်း၏၊ ဗိမာန်နှင့်တူ သော ချမ်းငြိမ်းသော အရိပ်ရှိသော မြတ်သော ပြာသာဒ်အပြင်ကို အထူးထူး အပြားပြား စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိသော အကောင်တို့ဖြင့် ပြည့်သော သုသာန်တစ်ပြင် ကဲ့သို့ ထင်လေ၏။ ကာမဘဝ၊ ရူပဘဝ၊ အရူပဘဝ တည်းဟူသော ဘဝသုံးပါး တို့ကို ထိန်ထိန်ပြောင်ပြောင် မီးလောင်သောအိမ်နှင့် အတူတူထင်လေ၏။ “အချင်း တို့... နှိပ်စက်စွတကား၊ အချင်းတို့ အလွန်နှိပ်စက်စွတကား” ဟု ဥဒါန်းစကား ကို ဖြစ်စေ၏။ အတိုင်းထက်အလွန်ဘုရားလောင်းအား ရဟန်းအဖြစ်၌ စိတ်ညွတ်

၁။ ခွေသောအိပ်ခြင်းမရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ၂။ သိကြားမင်းနှင့်စပ်သော

၂၄။ အလောင်းတော်သည် တောထွက်တော်မူခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် “ယနေ့ပင်လျှင် ငါတောထွက်ခြင်းငှာသင့်လှပြီ” ဟု အိပ်ရာမှထ၍ တံခါးအနီးသို့ သွားလေသော် တံခါးခုံ၌ ဦးခေါင်းဆိုက်လျက် အိပ်သော ဆန္ဒအမတ်ကိုမြင်၍ “ဤတံခါးခုံ၌ ဦးခေါင်းဆိုက်၍ အိပ်သည့်သူကား အဘယ်သူနည်း” ဟု မေးတော်မူသော် ဆန္ဒအမတ်လည်း “အရှင့်သား... အကျွန်ုပ် ဆန္ဒအမတ်တည်း” ဟု ဆိုပေ၏။ “ဆန္ဒအမတ်... ငါတောထွက်လိုသည်။ ငါ့အား တစ်စီးသောမြင်းကို က-၍ ပေးပါလော့” ဟု ဆို၏။ ဆန္ဒအမတ်သည်လည်း “ကောင်းပြီအရှင့်သား” ဟု ဝန်ခံ၍ ဦးခက်မြင်းက အစရှိသော မြင်းတန်ဆာ ဘဏ္ဍတို့ကိုယူ၍ မြင်းစောင်းတော်သို့ သွား၍ နံ့သာဆီမီးဖြင့် ထွန်းလင်းသော မြင်းစောင်းတော်၌ မုလေး၊ ကြက်ရုံး၊ ဗိတာန်ကြက်အပ်သော ဗိမာန်အောက်၌ မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော မြေအဖို့၌တည်သော ကဏ္ဍကမြင်းကို မြင်၍ “ယနေ့ငါသည် ကဏ္ဍကမြင်းကို ပင်လျှင် က-ခြင်းငှာသင့်ပြီ” ဟု ကဏ္ဍကမြင်းကို က-လေ၏။ ကဏ္ဍကမြင်းလည်း “ဤ က-ခြင်းသည် အလွန်မြဲမြံလှသည်။ အခါတစ်ပါး ဥယျာဉ်တော်များကို ထွက်တော်မူသောအခါ က-သကဲ့သို့မဟုတ်။ ယနေ့အရှင့်သား တောထွက်တော်မူလိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု သိလေ၏။

ထိုသို့သိပြီးသော နောင်မှ ရွှင်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သည်းစွာသော ဟီခြင်းကို ဟီလေ၏။ ထိုမြင်းဟီသံသည် ပြည်အလုံးကို နှံ့၍သွားရာ၏။ နတ်တို့သည် ကား ထိုမြင်းဟီသံကို ပိတ်ပင်ဆီးတား၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား မကြားစေသတည်း။ (ဟု ပိတ်ပင်ကုန်၏။) ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဆန္ဒအမတ်ကိုစေလွှတ်လိုက်လျှင် “သားတော်ရာဟုလာကို ကြည့်အံ့” ဟု အကြံရှိ၍ ရာဟုလာမင်းသားမယ်တော် ယသော်ဓရာ၏ နေရာ တိုက်ခန်းကို သွား၍ ခန်းတိုက်တံခါးကိုဖွင့်၏။ ထိုသို့ဖွင့်သောခဏ၌ နံ့သာဆီမီးရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းလျက် မုလေး၊ ကြက်ရုံးအစရှိသော ပန်းတို့၏ တအမွန်မျှဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်ပြွမ်းသောအိပ်ရာ၌ သားတော်ရာဟုလာ၏ ဦးထိပ်ထက်၌ လက်ကိုထား၍ ယသော်ဓရာ မိဖုရားသည် အိပ်ပျော်လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် တံခါးခုံ၌ ခြေတော်ကိုထား၍ ရပ်လျက်ပင်သာ ကြည့်၍ “အကယ်၍ငါသည် ယသော်ဓရာမိဖုရား၏ လက်ကိုဖယ်၍ ငါ့သားကို

ယူချေသည်ဖြစ်အံ့၊ ယသော်ဓရာမိဖုရားနိုးလတ္တံ့၊ ဤသို့နိုးချေသည်ရှိသော် ငါ့အား သွားခြင်း၏ အန္တရာယ်သည် ဖြစ်ချေလတ္တံ့၊ ဘုရားဖြစ်သောအခါမှသာလျှင်လာ၍ သားကိုကြည့်ရှုအံ့” ဟု နန်းတော်ပြာသာဒ်အပြင်မှာ ဆင်းသက်တော်မူလေ၏။

[ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၌ ရာဟုလာ မင်းသားကိုဖွား၍ ခုနစ်ရက်ရှိမှ တောထွက်တော်မူ သည် ဟုဆို၏၊ ထိုစကားကို ကြွင်းခဲ့သော အဋ္ဌကထာတို့၌ မဆိုမလာမရှိ ဖြစ်၍မယူ အပ်။]

ဘုရားလောင်းသည် ပြာသာဒ်ပြင်မှ ဆင်းသက်တော်မူ၍ ကဏ္ဍကမြင်း၏ အနီးသို့သွားလေ၍ “ဖွားဖက်တော်ကဏ္ဍက သင်သည် ယနေ့တစ်ည၌မျှ ငါ့ကို ကူပုံကယ်တင်လော၊ ငါသည် သင့်ကိုမှီ၍ ဘုရားဖြစ်၍ နတ်နှင့်တကွသော လူကို သံသရာဝဲမှထုတ်ဆောင်၍ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ပို့ဆောင်ကယ် တင်ပေးအံ့” ဟု ဆို၏၊ ထို့နောင်မှ မြင်းပေါ်သို့ လွှားတက်တော်မူလေ၏၊ ကဏ္ဍက မြင်းတော်ကား (လည်မှစ၍) အလျားအားဖြင့် တစ်ဆယ့်ရှစ်တောင်ရှိ၏၊ ထို အလျားနှင့် လျော်သော အရပ်နှင့်ပြည့်စုံ၏။ (လျင်မြန်သောအားနှင့်ပြည့်စုံ၏။) ကိုယ်လုံးဖြူ၏၊ ပွတ်သစ်သော ခရုသင်းနှင့်တူ၏၊ အကယ်၍ ကဏ္ဍကမြင်းတော် သည် ဟီသံကိုပြုအံ့၊ ခြေသံခွာသံကိုလည်း ပြုအံ့၊ ထိုအသံသည် ပြည်အလုံးကို လွှမ်းနိုင်ရာ၏၊ ထိုသို့လွှမ်းမိုးနိုင်ရာသောကြောင့် နတ်တို့အာနုဘော်ဖြင့် မြင်းသံကို မကြားရအောင် ပိတ်ပင်တားဆီး၍ ခြေလှမ်းတိုင်းလှမ်းတိုင်း လက်ဝါးအပြင်တို့ကို ခံလေကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ကဏ္ဍကမြင်း၏ ကျောကုန်းအလယ်၌ စီးလျက် ဆန္ဒအမတ်ကို ခေါ်၍ ကဏ္ဍကမြင်း၏အမြီးကို ကိုင်ဆွဲစေလျက် ညဉ့်သန်းခေါင် ယံ၌ မြို့တံခါးအနီးသို့ရောက်တော်မူလေ၏။

ဤအရာ၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် “ဤသို့ပြုသည်ရှိသော် ငါ၏သား တော်သည် အမှတ်မရှိသောအခါ၌ ပြည်တံခါးကိုဖွင့်၍ မထွက်နိုင်လတ္တံ့” ဟု နှစ်ခုသော တံခါးရွက်တို့တွင် တစ်ခုတစ်ခုသော တံခါးရွက်ကို ယောက်ျား တစ်ထောင်ဖွင့်မှ ပွင့်အောင်လုပ်၍ထား၏၊ ဘုရားလောင်းကား ခွန်အားစွမ်းပကား နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏၊ ဆင်မည်း အရေအတွက်အားဖြင့် ကုဋေတစ်ထောင်သောဆင် တို့အားကို ဆောင်တော်မူ၏၊ ယောက်ျားအရေအတွက်အားဖြင့် ကုဋေတစ်သောင်း သောယောက်ျားတို့၏အားကို ဆောင်တော်မူ၏၊ (ဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ကြံ တော်မူ၏။) “အကယ်၍ တံခါးကိုမဖွင့်နိုင်ကုန်အံ့၊ ယခုကဏ္ဍကမြင်း၏ ကျောကုန်း ၌နေလျက်ပင် အမြီးကိုဆွဲ၍လိုက်သောဆန္ဒအမတ်နှင့်တကွလျှင် ကဏ္ဍကမြင်းကို ပေါင်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် ညှပ်၍ တစ်ဆယ့်ရှစ်တောင်အမြင့်ရှိသော မြို့တံတိုင်းကို ခုန်၍ထွက်မည်ဟုကြံတော်၏၊ ဆန္ဒအမတ်သည်လည်းဤသို့ကြံ၏၊ “အကယ်၍

မြို့တံခါးကို မဖွင့်နိုင်တုံအံ့၊ ငါသည် အရှင်သားကို ပခုံးတစ်ဖက်၌နေစေ၍ ကဏ္ဍက မြင်းကိုလက်ယာလက်ဖြင့် ဝမ်း၌ပိုက်လျက် လက်ကတီးကြား၌ ညှပ်၍ တစ်ဆယ့် ရှစ်တောင်မြင့်သော မြို့တံတိုင်းကို ခုန်၍ ထွက်အံ့” ဟု ကြံလေ၏။ ကဏ္ဍကမြင်း သည်လည်း ဤသို့ကြံ၏။ “အကယ်၍ မြို့တံခါးသည် မဖွင့်သည်ဖြစ်တုံအံ့၊ အရှင် သားကို ငါ၏ကျောကုန်းပေါ်၌နေမြဲနေစေ၍ ဆန္ဒအမတ်ကို အမြီး၌ဆွဲစေလျက် ပင် တစ်ဆယ့်ရှစ်တောင်မြင့်သော မြို့တံတိုင်းကိုခုန်၍ထွက်အံ့ဟု ကြံလေ၏။ အကယ်၍ တံခါးမဖွင့်ဘဲရှိသည်ဖြစ်တုံအံ့၊ ကြံတိုင်းပင်လျှင် ထိုသူသုံးဦးတို့တွင် တစ်ဦးဦးသည်ပြီးစေနိုင်ရာ၏။ ထိုသို့ပြီးစေနိုင်ငြားသော်လည်း တံခါးစောင့်နတ် တို့သည် တံခါးကို ဖွင့်လင့်ကုန်၏။

* * *

၂၅။ မာရ်နတ်သည်အလောင်းတော်ကို တားမြစ်ခြင်း

ထိုအခါ၌ မာရ်နတ်မင်းသည် “ဘုရားလောင်းကို တောမထွက်ဘဲပြန်စေအံ့” ဟု လာလတ်၍ ကောင်းကင်၌ရပ်လျက် “သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား တောမထွက်လင့်၊ ဤနေ့ မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ အရှင်မင်းသားအား စကြာရတနာသည် ထင်ရှား စွာဖြစ်လာရောက်လာလတ္တံ့၊ ကျွန်းငယ်အရံနှစ်ထောင်ရှိသော ကျွန်းကြီးလေး ကျွန်း၌ မင်းပြုရလတ္တံ့၊ ပြန်တော်မူလော့” ဟု ဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည် “သင်ကား အဘယ်သူနည်း” ဟုမေး၏။ “ငါကား ဝသဝတ္တိမာရ်နတ်သားတည်း” ဟု ဆိုပေ သော် “မာရ်နတ် ငါ၌ စကြာရတနာသည် ထင်ရှားဖြစ်မည်ရောက်မည်ကို ငါသိ ၏။ မင်းအဖြစ်ဖြင့် ငါအလိုမရှိ၊ တစ်သောင်းသောလောကဓာတ်ကိုပဲ့တင့် ထပ်စေ၍ ဘုရားငါဖြစ်အံ့” ဟု ဆို၏။ မာရ်နတ်သားသည် “ယနေ့မှစ၍ သင့်အားကား ကာမဝိတက်၊ ဗျာပါဒဝိတက်၊ ဝိဟိံသာဝိတက်တို့ကို ကြံစည်သောအခါ သိရ ကြအံ့” ဟု အခွင့်ကိုရှာလျက် သွားလေရာရာအရိပ်ပါသကဲ့သို့ အစဉ်တစိုက်လိုက်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း လက်တော်သို့ရောက်ပြီးသော စကြာဝတေးမင်း၏ အဖြစ်ကို တံတွေးပေါက်သို့ ငဲ့ကွက်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ စွန့်ပစ်၍ ကြီးစွာသော နတ်တို့၏ ပူဇော်သက္ကာဖြင့် ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဥတ္တရာသဠ်နက္ခတ်သဘင် ကြိမ်သည် ရှိသော် ကပိလဝတ်ပြည်တော်မှ ထွက်လေ၏။

* * *

mgvooe.com

၂၆။ အလောင်းတော်သည်အနော်မာမြစ်သို့ရောက်ခြင်း

ထိုသို့ ထွက်တော်မူသောအခါ ကပိလဝတ်ပြည်တော်ကို ကြည့်တော်မူလိုသော စိတ်ဖြစ်၏။ ဤသို့ဘုရားလောင်းစိတ်အကြံဖြစ်လတ်သော် “ယောက်ျားမြတ်၊ သင်ယောက်ျားမြတ်သည် ပြန်၍ကြည့်ခြင်းကိစ္စကိုမပြုအပ်” ဟု ဆိုလေဘိသကဲ့သို့ ဤမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ လည်လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ပြည်တော်သို့ ရှေးရှုရပ်၍ ကြည့်တော်မူ၏။ ထိုအရပ်၌ ကဏ္ဍကမြင်းနစ်ရာစေတီ အရပ်ကိုပြ၍ သွားအပ်သော ခရီးသို့ရှေးရှု ကဏ္ဍကမြင်းကို နှင်၍ ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာဖြင့် ပြန်ပြောစွာသော အသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့်သွားလေ၏။ ထိုသို့သောအခါ၌ ဘုရားလောင်း၏ရှေ့မှ နတ်တို့သည် ခြောက်သောင်းသော မီးရှူးတို့ကို ထွန်းကုန်၏။ နောက်မှခြောက်သောင်း၊ လက်ယာနံပါးမှခြောက်သောင်း၊ လက်ဝဲနံပါးမှ ခြောက်သောင်းသော မီးရှူးတို့ကို ထွန်းကုန်၏။ တစ်ပါးသော နတ်တို့သည် စကြဝဠာနား၌ မရေမတွက်နိုင်သော မီးရှူးတို့ကိုထွန်းကုန်၏။ တစ်ပါးသော နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ နဂါးဂဠုန်တို့သည်လည်းကောင်း၊ နတ်၌ဖြစ်သော နံ့သာ၊ ပန်း၊ အမွှေး၊ အထုံ၊ အခိုးတို့ဖြင့် ပူဇော်လျက်လိုက်ကြကုန်၏။ တစ်ခဲနက် မိုးကြီးစွာသောအခါ၌ ရေအယဉ်ကောင်းစွာ ပြည့်သကဲ့သို့ နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော ပင်လယ်ကသစ်ပန်း၊ ထင်ရှားပန်းတို့ဖြင့် ကောင်းကင်အလုံး အခြားမရှိဖြစ်၏။ နတ်၌ဖြစ်သော သီချင်းသံတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ထက်ဝန်းကျင်မှ ခြောက်သန်းရှစ်သိန်းသော တူရိယာမျိုးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ (နတ်တို့၏) သီချင်းသံ၊ တူရိယာသံတို့သည် သမုဒ္ဒရာအဝှမ်း၌ မိုးကြိုးသာအသံကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ယုဂန္ဓိရံတောင်ဝှမ်း၌ သမုဒ္ဒရာသံကဲ့သို့လည်းကောင်းဖြစ်၏။ ဤသို့သော အသရေတော်၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် သွားတော်မူသော ဘုရားလောင်းသည် တစ်ညဉ့်တည်းဖြင့်သာလျှင် သုံးပြည်ထောင်တို့ကိုလွန်၍ ယူဇနာသုံးဆယ်အထက်၌ အနော်မာအမည်ရှိသောမြစ်နားသို့ ရောက်လေ၏။

ဤအရာ၌ အသို့တုံနည်း၊ ကဏ္ဍကမြင်းသည် စကြဝဠာတိုက်ကို နံနက်စာမိအောင် လှည့်ပတ်သွားနိုင်လျက် နတ်၊ နဂါး၊ ဂဠုန်အစရှိသည် ကောင်းကင်၌ ရပ်၍ ဆေးဖြစ်သော နံ့သာပန်းအစရှိသည်တို့ဖြင့် ပုဆစ်၊ ဒူး၊ မကအောင် ဖုံးလွှမ်းသော ကိုယ်ကိုငင်၍ နံ့သာတုံး၊ ပန်းတုံးတို့ကိုဖြတ်၍ သွားရသောကဏ္ဍကအားအလွန်ကြာမြင့်၏။ ထို့ကြောင့် ယူဇနာသုံး ဆယ်မျှသာ ရောက်နိုင်သတည်း။]

* * *

၁။ နစ်ရာစေတီအရပ်ကိုပြ၍။

၂၇။ အလောင်းတော်သည် ရဟန်းအဖြစ်ကို ယူတော်မူ၍ ဆန္ဒအမတ်ကိုပြန်လွှတ်ခြင်း၊

ထိုအနော်မာမြစ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် အနော်မာမြစ်နား၌ရပ်၍ ဆန္ဒအမတ်ကို “ဤမြစ်သည် အဘယ်မြစ်ဖြစ်သနည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင်သား အနော်မာမြစ်တည်း” ဟု ဆိုပေသော် “ငါ၏ရဟန်းအဖြစ်သည် မယုတ်မာသည် ဖြစ်လတ္တံ့သတည်း” ဟု ဆို၍ ခြေဖနောင့်ဖြင့် ခတ်လျက်မြင်းတော်ကဏ္ဍကအမှတ်ပေးသော် ခုန်လွှား၍ ရှစ်ဥသဘအပြောကျယ်သော အနော်မာမြစ်၏ ကမ်းတစ်ဖက်၌တည်လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် မြင်းပေါ်မှ သက်တော်မူ၍ ငွေပြားခင်းသကဲ့သို့သော သဲပြင်၌ ရပ်၍လျှင် ဆန္ဒအမတ်ကိုခေါ်၍ “အချင်းဆန္ဒအမတ်... သင်သည် ငါ၏တန်ဆာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကဏ္ဍကမြင်းကိုလည်းကောင်း ယူ၍သွားလော့၊ ငါသည် ရဟန်းပြုတော့အံ့” ဟုဆို၏။ ဆန္ဒအမတ်ကား “အရှင်မင်းသား... အကျွန်ုပ်သည်လည်း ရဟန်းပြုပါအံ့” ဟု လျှောက်ပေ၏။ “သင်သည် ရဟန်းပြုခြင်းငှာမသင့်၊ ပြန်လေတော့” ဟု သုံးကြိမ်တားမြစ်၍ တန်ဆာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မြင်းတော်ကဏ္ဍကကိုလည်းကောင်း ဆောင်နှင်းပေးအပ်၍ “ငါ့အား ဤဆံတို့သည် ရဟန်းတို့နှင့် မလျှောက်ပတ်ချေ” ဟု ကြံလေ၏။

ဘုရားလောင်း၏ ဆံတော် တို့ကို သူတစ်ပါးတို့ ဖြတ်ခြင်းငှာ၊ မထိုက်ဖြစ်၍ “အလိုလိုသာ ပြတ်စေအံ့” ဟု သန်လျက်ကို လက်ယာလက်ဖြင့် ကိုင်၍ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဦးပေါင်းတော်နှင့်တကွ ဆံတော်ကိုကိုင်၍ ဖြတ်လေ၏။ ဆံတော်တို့သည် လက်နှစ်သစ်မျှ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ လက်ယာရစ်လည်ကုန်လျက် ဦးပေါင်းတော်ကို ကပ်ငြိလျက် တည်ကုန်၏။ သက်တော်ရှည်သရွေ့ကာလပတ်လုံး ထိုဆံတော်တို့၏ပမာဏသည် လက်နှစ်သစ်သာလျှင်ဖြစ်ကုန်၏။ မုတ်ဆိတ်တော်တို့သည်လည်း ထိုဆံတော်နှင့်လျော်စွာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဆံတော်၊ မုတ်ဆိတ်တော်တို့ကို တစ်ဖန်ရိတ်ရသောမည်သည် မရှိပြီ။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဦးပေါင်းတော်နှင့်တကွ၊ ဆံတော်ကိုကိုင်၍ “အကယ်စင်စစ် ဘုရားဖြစ်မည်မှန်လျှင် ကောင်းကင်၌ တည်စေသတည်း၊ ဘုရားမဖြစ်သည်မှန်ချေမူ မြေ၌ ကျစေသတည်း” ဟု မိဋ္ဌာန်၍ ကောင်းကင်သို့ပစ်၏။ ထိုဆံတော်သည် တစ်ယူဇနာအတိုင်းအရှည်ရှိသော အရပ်သို့ တက်လေ၍ ကောင်းကင်၌တည်၏။ သိကြားမင်းသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့်ကြည့်၍ အလုံးစုံကိုသိမြင်လတ်သော် တစ်ယူဇနာရှိသော ရတနာပန်းတောင်းဖြင့်ခံ၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ စူဠာမဏိမည်သော စေတီတော်ကိုတည်ပေ၏။

တစ်ဖန်ဘုရားလောင်းသည် “ဤကာသိတိုင်း၌ ဖြစ်သော ပုဆိုးတို့သည်

ငါ့အား ရဟန်းတို့နှင့် လျှောက်ပတ်သည်မဟုတ်ကုန်” ဟု ကြံလေ၏။ ထိုသို့ကြံသောအခါ၌ ကဿပဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဘုရားလောင်း၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ဖူးသော ဗဒ္ဓိကာရ မည်သော ဗြဟ္မာကြီးသည် ဘုရားတစ်ဆူနှင့်တစ်ဆူ အကြား ပတ်လုံး အိုခြင်းသို့မရောက်သဖြင့် အဆွေခင်ပွန်း အဖြစ်ဖြင့် ဤသို့ကြံ၏။ “ယခု ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းဟောင်းဖြစ်သော သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘုရားလောင်းသည် မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကိုထွက်ပြီ။ ထိုအဆွေခင်ပွန်း ဘုရားလောင်း၏ ရဟန်း ပရိက္ခရာ ကိုယူ၍ သွားလေအံ့” ဟု ကြံလေ၏။ ရဟန်းပရိက္ခရာကား-

တိစီဝရဉ္စ ပတ္တော စ၊ ဝါသီ သူစိ စ ပန္နနံ။

ပရိဿာဝနေန အဋ္ဌေ တေ ယုတ္တယောဂဿ ဘိက္ခုနော။

ဟူသည်တည်း။

ဤ၌ အနက်ကား တိစီဝရဉ္စ၊ သင်္ကန်းသုံးထည်လည်းကောင်း။ ပတ္တောစ၊ သပိတ်လည်းကောင်း။ ဝါသီစ၊ ပဲခွပ်လည်းကောင်း။ သူစိစ၊ အပ်လည်းကောင်း။ ပရိဿာဝနေန၊ ရေစစ်နှင့်တကွ။ ပန္နနံ၊ ခါးပန်းလည်းကောင်း။ ဧတေအဋ္ဌ၊ ဤရှစ်ပါးတို့သည်။ ယုတ္တယောဂဿ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော လုံ့လနှင့်ယှဉ်သော။ ဘိက္ခုနော၊ ရဟန်းအား သာရပွါ၊ လျှောက်ပတ်ကုန်၏။

ဤရှစ်ပါးသော ပရိက္ခရာတို့ကိုဆောင်ခဲ့၍ ဘုရားလောင်းအား ဆက်ကပ်လေ၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ဗဒ္ဓိကာရဗြဟ္မာသည် ကပ်လျှူအပ်သောပရိက္ခရာရှစ်ပါးကို ခံယူတော်မူ၍ “ဤသို့ဝတ်အပ်သည်၊ ဤသို့ရုံအပ်သည်” ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် မသင်မပြဘဲများစွာသော သံသရာဘဝ၌ဖြစ်စေအပ်သော ကိုယ်တော်၏ ရဟန်းအလေ့အကျက်ဖြင့်သာလျှင် တစ်ထည်သော သင်္ကန်းကိုဝတ်၍ တစ်ထည်သော သင်္ကန်းကို ကိုယ်ဝတ်စံပယ်တင်၍ တစ်ထည်သော သင်္ကန်းကို ပခုံး၌တင်၍ မြေသပိတ်ကို ပခုံး၌လွယ်၍ ရဟန်း၏အသွင်ကို ဆောက်တည်ပြီးသော် ဆန္ဒအမတ်ကိုခေါ်၍ “အချင်းဆန္ဒအမတ် ပြန်လေတော့၊ ငါ့စကားဖြင့် မယ်တော်ခမည်းတော်တို့အား အနာမရှိသည်၏မဖြစ်ကို ပြောဆိုလေလော့” ဟု ဆို၍ လွှတ်လိုက်၏။

၂၈။ ကဏ္ဍကမြင်းသေသည်ကိုပြခြင်း

ဆန္ဒအမတ်သည်လည်း ဘုရားလောင်းကိုရှိခိုး၍ လက်ယာရစ်လှည့်သည်ကို ပြ၍ပြန်လေ၏။ ကဏ္ဍကမြင်းသည်ကား ဆန္ဒအမတ်နှင့်တကွ ပြောဆိုတော်မူသော ဘုရားလောင်း၏ စကားကို နားထောင်လျက်နေ၍ “ယခုဘဝ၌ ငါ့အားအရှင့်သားကို

တစ်ဖန် မတွေ့ရပြီ၊ တွေ့ရခြင်းမရှိပြီ” ဟု ကြံအောက်မေ့၍ မျက်စိဖြင့်မြင်ရာအရပ်ကို လွန်သည်ရှိသော် ကွေကွင်းခြင်းကြောင့်ဖြစ်သောစိုးရိမ်ခြင်းကို သက်သာရာရစိမ့်သောငှာမတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးကွဲလေသော် သေ၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ကဏ္ဍကအမည်ရှိသောနတ်သား ဖြစ်လေ၏။ ဆန္ဒအမတ်အား ရှေးဦးစွာဘုရားလောင်းနှင့် ကွေကွင်းရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော စိုးရိမ်ခြင်းတစ်ခုသာလျှင်ဖြစ်၏။ ကဏ္ဍကမြင်းသေပြန်သဖြင့် နှစ်ခုမြောက်သော စိုးရိမ်ခြင်းနှိပ်စက်၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်သွားလေ၏။

၂၉။ အလောင်းတော်သည် ဥရုဝေလတော၌ ကမ္မဗျာဒိတ်စိုးဖြန်းခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် ရဟန်းပြု၍ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် အနုပိယမည်သော သရက်တော၌ ရဟန်းချမ်းသာဖြင့် ခုနစ်ရက်ကိုလွန်စေ၍ ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော ခရီးကို ခြေဖြင့်သာလျှင် တစ်နေ့ခြင်းရောက် ကြွတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် တံခါး၌ ဤသို့ကြံ၏။ “အကယ်၍ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ငါလာကြောင်းကို ကြားသည်ဖြစ်အံ့၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသားသိဒ္ဓတ္ထမင်းသား လာရောက်သည်ဟုကြားလျှင် များစွာသောလူတို့သည် ငါ့အား များစွာသော ပစ္စည်းကို ဆောင်ခဲ့ရာ၏။ ရဟန်းတို့အား အကြောင်းကြား၍ ပစ္စည်းကိုဆောင်ခြင်းငှာ မသင့်ချေ၊ ငါသည် ယခုဆွမ်းခံဝင်ရသော် ကောင်း၏” ဟု ဗဒ္ဓိကာရလှူသော သင်္ကန်းကိုဝတ်ရုံ၍ မြေသပိတ်ကိုလွယ်၍ အရှေ့တံခါးဖြင့်ဝင်လေ၍ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူလေသော် အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းအလို့ငှာ သွားတော်မူလေ၏။ ဘုရားလောင်း၏ အဆင်းတော်ကို မြင်သဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် အလုံးသည် နာဠာဂီရိဆင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ဝင်လျှင် မြို့အလုံးချောက်ချားသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အသူရိန်နတ်မင်း ဝင်လတ်သော် အသူရာပြည်၌ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသကဲ့သို့လည်းကောင်း ချောက်ချား၏။

မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည်လည်း ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအထံသို့ သွားလေကုန်၍ “အရှင်မင်းကြီး... ဤသို့သဘောရှိသောသတ္တဝါသည် မြို့တော်၌ ထမင်းအလို့ငှာ ရှာစားလာသည်၊ နတ်လော၊ လူလော၊ နဂါးဂဠုန်လော၊ ဤသတ္တဝါတို့ကား အဘယ်မည်သောသတ္တဝါနည်းဟု အကျွန်ုပ်တို့မသိပါကုန်” ဟု ကြားလျှောက်ကုန်၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း ပြာသာဒ်အပြင်၌ ရပ်၍ ကြည့်ရှုလေသော် ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ “အံ့ဖွယ်သရဲမဖြစ်ဖူးမြဲတကား” ဟု စိတ်အကြံရှိ၍ မင်းချင်းယောက်ျားတို့ကို “အချင်းတို့... သွားချေကုန်၊ စုံစမ်းချေကုန်၊ အကယ်၍ ဘီလူးဖြစ်အံ့၊ ပြည်မှထွက်၍ ကွယ်ပျောက်လတ္တံ့၊ အကယ်၍နတ်ဖြစ်အံ့၊ ကောင်းကင်၌သွား

လတ္တံ့၊ အကယ်၍ နဂါးဖြစ်အံ့၊ မြေ၌ငုပ်၍ဝင်လတ္တံ့၊ အကယ်၍လူစင်စစ်ဖြစ်အံ့၊ ရတိုင်းသော ထမင်းကိုစားလတ္တံ့။” ဟု ဆို၍စေလိုက်၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ကောက်ပဲ၊ ပြောင်း၊ လူး အစရှိသော အရောရော သော ဆွမ်းကိုရုံးစု၍ “ငါ့အား ဤမျှလောက်သော ဆွမ်းသည်မျှတခြင်းငှာသင့်ပြီ” ဟု သိတော်မူ၍ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူသော တံခါးဖြင့်ပင်လျှင် ထွက်ခဲ့၍ ပဏ္ဍဝတောင် ရိပ်၌ အရှေ့မျက်နှာသို့ ရှေးရှုထိုင်၍ အာဟာရကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်အံ့သောငှာ အားထုတ်၏။ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်း၏ အအူတို့သည် ပြန်ကုန်၍ ခံတွင်းဖြင့် အန်ထွက်အံ့သောအခြင်းအရာကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုနောင်မှ ဘုရားလောင်းသည် ထိုကိုယ်တော်၏အဖြစ်ဖြင့် ဤကဲ့သို့သော အရောရောသောဆွမ်းကို မမြင်ဖူးသော ကြောင့် စက်ဆုပ်ဖွယ်သော အာဟာရဖြင့် ငြီးငွေ့သော်လည်း “သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား သင်သည် ရလွယ်သော ထမင်းအဖျော်ရှိသောအမျိုး၌ သုံးနှစ်ဟောင်းသော မွှေး သောသလေးထမင်း၊ အထူးထူးမြတ်သော အရသာတို့ကို စားရရာ၌ဖြစ်ပါလျက် ပုံသကူဆောင်သော ရဟန်းတစ်ဦးကိုမြင်ရလျှင် အဘယ်နံ့ရောအခါ ငါသည် ဤ သူကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဆွမ်းအလိုငှာသွား၍ စားရပါအံ့နည်း၊ ငါ့အား ဤကဲ့သို့ အဘယ် နံ့ရောအခါ ဖြစ်ပါလတ္တံ့နည်းဟု ကြံစည်၍ တောထွက်သည် မဟုတ်တုံလော၊ အဘယ့်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ငြီးငွေ့သောစိတ်ဖြစ်ဘိသနည်း” ဟု ကိုယ်တော်သည်ပင် ကိုယ်တော်ကို ဆုံးမတော်မူလေသော် ရွံရှာခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ အာဟာရကိုသုံး ဆောင်ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည်လည်း ထိုအကြောင်းကိုမြင်၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ထံသို့သွား၍ ကြားလျှောက်ကုန်၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် တမန်တို့စကားကို ကြား၍မြတ်သော ဆင်ယာဉ်၊ မြင်းယာဉ်၊ ရထားယာဉ်တို့ဖြင့် အကြင်မျှလောက် သွားခြင်းငှာ သင့်၏။ ထိုမျှလောက်သွား၍ ယာဉ်မှဆင်းသက်၍ဘုရားလောင်းရှိရာ ကပ်ပြီးသော် လျှောက်ပတ်ရာအရပ်၌နေ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြောဟော၏။ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ ပြောဟောပြီးသော် အသက်ထက်ဆုံး မှတ်အပ်သောစကားကို ပြောသည်၏အဆုံး၌ ဤသို့သောစကားကို ဆို၏။ “အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားသည် ယခုအရွယ်တော် ငယ်လည်းငယ်လှ၏။ ပထမအရွယ်၌လည်း တည်သေး၏။ အသက်အရွယ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ အရေအဆင်းအလုံးအရပ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ အမျိုးနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ မင်းကဲ့သို့ဖြစ်၏။ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အရှင် ဘုရားအား ဗိုလ်ပါ၊ ဆင်မြင်းအပေါင်းကိုအစပြု၍ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကိုပေး၏။ အရှင်ဘုရားလည်း တင့်တယ်လျက် ဗိုလ်ပါအပေါင်း၊ ဆင်မြင်းအပေါင်းခြံရံလျက် စံစားလော့၊ အကျွန်ုပ်မေးအပ်သောအရှင်ဘုရားသည် မိမိအမျိုးအနွယ်ကို ပြောကြား

ဘိလော့” ဟု မင်းကြီးဆို၏။

မင်းကြီးလျှောက်ကြားသော စကားကို ဘုရားလောင်းကြားလေလျှင် ဘုရားလောင်းသည် “ဤမင်းကား ငါ့ကိုမင်းဟုမသိ၍ မေးသတည်း၊ သိစေအံ့” ဟု အကြံပြု၍ မိမိလာရာအရပ်ကို ညွှန်ပြလျက် “မင်းကြီး ဟိမဝန္တာ၏နံပါးမှဖြောင့်ဖြောင့်ဖြစ်သော ဇနပုဒ်သည် ကောသလမင်း၏အစဉ်အဆက်ဖြစ်သောနေရာတည်း၊ အား၊ လုံ့လ၊ ဥစ္စာရတနာနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ အနွယ်အားဖြင့် အာဒိစ္စမည်၏။ အမျိုးအားဖြင့် သာကီဝင်တည်း၊ ထိုသာကီဝင်မျိုးမှထွက်၍ ရဟန်းပြုသည်။ ကာမဂုဏ်ကိုမတောင့်တ၊ ငါသည် ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကာမဂုဏ်တို့မှ ထွက်မြောက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဘေးမရှိသောအားဖြင့် မြင်၍ ရဟန်းပြုသည်” ဟု ဆိုပေသော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည်လည်း ဘုရားလောင်းကို ဤသို့ဆို၏။ “အရှင်ဘုရား သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသား သိဒ္ဓတ္တမင်းသားသည် လေးပါးသော နိမိတ်ကြီးတို့ကိုမြင်လျှင် ရဟန်းပြု၍ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြားဖူးပါသည်။ အရှင်ဘုရားတို့၏ နှလုံးတော်ထားဟန်ကိုမြင်ရလျှင် အလွန်ပင်ကြည်ညို လှပါသည်။ မချွတ်ဧကန် ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်လတ္တံ့၊ အရှင်ဘုရားသဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ အကျွန်ုပ်ပြည်သို့ ရှေးဦးစွာ ကြွတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားလောင်းလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံတော်မူ၏။ (ဗိမ္ဗိသာရမင်းလည်း နန်းတော်သို့ ဝင်လေ၏။)

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဝန်ခံခြင်းကို ပေးတော်မူ၍ အစဉ်သဖြင့် ကြွတော်မူလေသော် ကာဠာမအမျိုးဖြစ်သော အာဠာရရသေ့သို့ ကပ်၍ လောကီဈာန်သမာပတ်တို့ကို မေးမြန်း၏။ အာဠာရသည်ကား လောကီဈာန်ခုနစ်တန်မျှလေ့လာသည်ကိုသာ ဖြေကြား၏။ ဤမျှပင်လောဟု မေးသော် ငါကား ဤမျှသာလေ့လာသည်၊ ရာမ၏သားဖြစ်သော ဥဒကရသေ့မူကား အထက်တစ်တန်ကိုလေ့လာနိုင်သေး၏ဟု ဆိုပေသော် ဥဒကရသေ့သို့ကပ်ပြန်၍ နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်ကိုမေးမြန်း၏။ ဥဒကလည်း မိမိလေ့လာသော ဈာန်သမာပတ်တို့ကိုဖြေကြား၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း လောကီသမာပတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ “ဤ လောကီသမာပတ်တို့သည် ဘုရားဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းမဟုတ်ချေတကား” ဟု နှလုံးသွင်း၍ ထိုသမာပတ်တည်းဟူသော ဘာဝနာကို တန်ဆာဟု မမှတ်မူ၍ နတ်နှင့်တကွသောလူအား ကိုယ်တော်၏ အား၊ လုံ့လတော်နှင့် ပြည့်စုံသည်ကို ပြတတ်သော ပြင်းစွာအားထုတ်အပ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်တော်မူ

၁။ အထက်ဈာန်ကို။

မူလိုသည် ဖြစ်၍ ဥရဝေလတောသို့ ကြွတော်မူ၍ “ဤမြေအဖို့သည် နှလုံးမွေ့လျော် ဖွယ် ရှိစွာကား” ဟု နှလုံးသွင်း၍ ထိုဥရဝေလတော၌ပင်လျှင် နေတော်မူ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကို အားထုတ်တော်မူလေ၏။

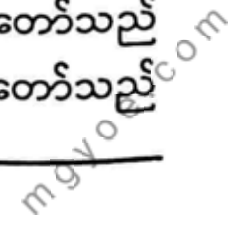
* * *

၃၀။ အလောင်းတော်သည် ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူခြင်း

ကောဏ္ဍည အမှူးရှိသော ငါးယောက်သော ရဟန်းတို့သည်လည်း ရွာ၊ နိဂုံး၊ မင်းနေပြည်တို့သို့ ဆွမ်းအလိုငှာသွားကုန်သည်ရှိသော် ဥရဝေလတော၌ ဘုရားလောင်းရှိရာသို့ ရောက်လာကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ကမ္မဋ္ဌာန်း ကို အားထုတ်သော ဘုရားလောင်းကို ယခုပင်ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းခြင်း အစရှိသောကိုယ်ဖြင့် ကျင့်အပ်သောအကျင့်ဝတ်ဖြင့် လုပ်ကျွေးကုန်လျက် ဘုရားလောင်း၏အနီး၌ နေကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် လည်း “အဆုံးသို့ရောက်သော” ပြုနိုင်ခဲ့သော အမှုကိုပြုအံ့” ဟု နှမ်းလုံးတစ်စေ့၊ ဆန်းလုံးတစ်စေ့ အစရှိသော အာဟာရဖြင့်လည်း အခါကိုလွန်စေ၏။ အချင်းခပ်သိမ်း လည်း အာဟာရကို ဖြတ်တော်မူ၏။ နတ်တို့သည်လည်း နတ်ဩဇာကို ဆောင်ကုန် လျက် မွေးတွင်းတော်သို့ ထည့်သွင်းကုန်၏။ ထိုသို့ ပြင်းပြစွာ အားထုတ်၍ ဒုက္ကရ စရိယာကျင့်တော်မူသောအခါ၌ ဘုရားလောင်းအား ထိုသို့သော အာဟာရခေါင်း ပါးခြင်းကြောင့် အလွန်ငြိုငြင်ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်သဖြင့် ရွှေစင်နိက္ခ အဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းတော်သည်လည်း မည်းသော အဆင်းရှိ၏။ သုံးဆယ့် နှစ်ပါး သောလက္ခဏာတော်ကြီး တို့သည်လည်း ဖုံးကွယ်ကုန်၏။ တစ်ရံတစ်ခါ၌ ထွက်သက်၊ ဝင်သက်ကိုအာရုံပြု၍ အာဏာပါဏဈာန်ကို စီးဖြန်းတော်မူသော ဘုရားလောင်းသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းတည်းဟူသော ကြီးစွာသော ဝေဒနာ ဖြင့် အလွန်နာကျင်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ စကြိုဦး၌ တိမ်းလဲတော်မူခဲ့၏။

ထိုသို့ တိမ်းလဲမူးမော်သောအခါ၌ ဘုရားလောင်းကို အချို့သောနတ်တို့ သည် “ရဟန်းဂေါတမသေခဲ့ပြီ” ဟု ဆိုကုန်၏။ အချို့သော နတ်တို့ကား အာဟာရ ခေါင်းပါးခြင်းကြောင့်သာ ဤရဟန်းဂေါတမသည် မိန်းမောသည်ဟုဆိုကုန်၏။ ထိုနတ်အပေါင်းတို့တွင် အကြင်နတ်တို့အား သေခဲ့ပြီဟူသော အမှတ်ရှိ၏။ ထိုနတ် တို့သည် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးရှိရာသို့သွား၍ “အရှင်မင်းကြီးတို့၏ သားတော်သည် သေချေပြီ” ဟု ကြားကုန်၏။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း “ငါ၏သားတော်သည်

၁။ အဆုံးသို့မရောက်သော။

ဘုရားဖြစ်၍တည်း သေသလော၊ ထိုသို့မဟုတ် ဘုရားမဖြစ်သေးဘဲတည်း သေသ
“လာ” ဟု မေး၏။ “ဘုရားဖြစ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းရာ မြေ၌ပင်လျှင်
တိမ်းလဲ၍ သေခဲ့သည်” ဟု ဆိုကြသောစကားကို ကြား၍ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး
သည် “ငါ့သား ဘုရားအဖြစ်သို့မရောက်ဘဲ သေသည်ကို ငါမယုံ၊ ဘုရားမဖြစ်
ဘဲသေခြင်းမည်သည်မရှိ” ဟု ပယ်၏။

အဘယ့်ကြောင့် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး မယုံလေသနည်းဟူမူကား ကာဠဒေဝီ
လရသေ့အား ရှိခိုးစေသောနေ့၌ လည်းကောင်း၊ ဇေမ္ဗူသပြေပင်ရင်း၌ ထားသော
အခါ၌ လည်းကောင်း အံ့ဖွယ်သရဲသော တန်ခိုးတော်တို့ကို မြင်ရသောကြောင့် မယုံ
လေသတည်း။ ဘုရားလောင်းသည် အမှတ်သညာကို ရတော်မူပြန်၍ ထပြီးသော်
ထိုနတ်တို့သည် တစ်ဖန်သွား၍ “မင်းကြီး၏ သားတော်သည် အနာမရှိ၊ ပကတိခွန်
အား ထသွားနိုင် ၏” ဟု ကြားပေကုန်၏။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်လည်း “ငါ့သား
မသေသောအဖြစ်ကို ငါသိ၏” ဟု ဆိုပေ၏။ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံးပြုနိုင်ခဲ့သော
ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်း သောအမှုကို ပြုတော်မူသော ဘုရားအလောင်း၏ ကျော်စောသံ
သည် ကောင်းကင်၌ ခေါင်းလောင်းထိုးသော အသံကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်း
သည် “ဤဒုက္ကရစရိယာမည်သည်ကား သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရခြင်း၏ အကြောင်း
မဟုတ်” ဟု နှလုံးသွင်း၍ ရုန့်ရင်းသော အာဟာရကို သုံးဆောင်ခြင်းငှာ ရွာ၊ နိဂုံး
တို့၌ ဆွမ်းအလိုငှာသွား၍ အာဟာရကို ဆောင်တော်မူ၏။

၃။ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့သည် အလောင်းတော်ကို စွန့်ပစ်၍ မိဂဒါဝုန်တောသို့ ဝင်ခြင်း

ထိုသို့သောအာဟာရကို ဆောင်တော်မူသောအခါ၌ ဘုရားလောင်း၏ သုံး
ဆယ့်နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတော်ကြီး တို့သည် ပြကတေပေါ်မြဲပေါ်၍ ထင်မြင်
ကုန်၏။ ကိုယ်တော်သည်လည်း ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိ၏။ ပဉ္စဝဂ္ဂီဖြစ်
ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် “ဤဘုရားလောင်းသည် ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ခဲယဉ်းလှ
သော ဒုက္ကရစရိယာကို ကျင့်သော်လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရခြင်းငှာမတတ်နိုင်၊
ယခုမူကား ရွာ၊ နိဂုံးအစရှိသည်တို့၌ ဆွမ်းအလိုငှာသွား၍ ရုန့်ရင်းသော အာဟာ
ရကို သုံးဆောင်ရကား အဘယ်မှာလျှင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရခြင်းငှာ တတ်နိုင်လတ္တံ့
နည်း။ ဤဘုရားလောင်းသည် ပစ္စည်းများစေခြင်းငှာသာ လှည့်ပတ်လည်လာ၏။
ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းမှထွက်ပြီး ဦးခေါင်းဆေးလျှော်လိုသောသူအား ဆီးနှင်းပေါက်
ကိုမရရကြောင်း ကြံစည်ရသကဲ့သို့ ငါတို့အား ထိုဘုရားလောင်း၏ အထံမှ ဈာန်၊
မဂ်၊ ဖိုလ်မရရကြောင်း ကြံရသည်။ ငါတို့အား ဤဘုရားလောင်းဖြင့် အဘယ်ပြု

ရတော့အံ့နည်း” ဟု နှလုံးသွင်းသည်ကိုပြု၍ ဘုရားလောင်းကိုစွန့်ခဲ့၍ မိမိတို့၏ သပိတ်၊ သင်္ကန်းကိုယူ၍ တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ခရီးသို့သွား၍ ဣသိပတန မိဂဒါဝုန်တောသို့ဝင်လေ၏။

၃။ သုဇာတာ၏ယနာနိစ္ဆာမ်းချက်ပုံကို အကျယ်ပြုခြင်း

ထိုအခါ ဥရုဝေလတောတွင် သေနနိဂုံးအရပ်၌ သေနအမည်ရှိသော သူကြွယ်၏သမီးဖြစ်သော သုဇာတာအမည်ရှိသော သတို့သမီးသည် အရွယ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ တစ်ခုသောပညောင်ပင်၌ ဆုတောင်းခြင်းကိုပြု၏။ “အကယ်၍ ငါသည် အမျိုးတူကြသော လင်၏အိမ်သို့သွား၍ အစစာသော ဝမ်းတိုက်၌ သားယောက်ျားကို ရပါအံ့၊ အရှင်ရုက္ခစိုးအား တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် တစ်သိန်းသော ဥစ္စာကို စွန့်သဖြင့် ပူဇော်သက္ကာအမှုကိုပြုပါမည်” ဟု ဆုတောင်းခြင်းကိုပြု၏။ ထိုသုဇာတာ၏ ဆုတောင်းခြင်းသည် ပြည့်စုံလေ၏။ ထိုသုဇာတာသည် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူသော ဘုရားလောင်း၏ ခြောက်နှစ်စေ့လတ်သော် ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ဗလိနတ်စာအမှုကို ပြုလိုသည်ဖြစ်၍ မဆွကပင် နွားမတစ်ထောင်ကို နွယ်ချိုတော၌ ကျောင်းစေ၍ ထိုတစ်ထောင်သော နွားမတို့၏ နို့ရည်ကို ငါးရာသော နွားမတို့ကို တိုက်ကုန်၏။ ထိုငါးရာသော နွားမတို့၏ နို့ရည်ကို နှစ်ရာငါးဆယ်သော နွားမတို့ကို တိုက်ကုန်၏။ ထိုသို့သော နည်းဖြင့် တစ်ဆယ့်ခြောက်ခုသော နွားမတိုင်အောင် ထက်ဝက်ပြု၍ တိုက်ကုန်ပြီးလျှင် တစ်ဆယ့်ခြောက်ခုသော နွားမတို့၏ နို့ရည်ကို ရှစ်ခုသော နွားမတို့ကို တိုက်ကုန်၏။ ထိုမျှလောက်သော နို့ရည်၏ ခဲသည်ထက် ခဲသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ချိုသည်ထက်ချိုသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဩဇာရှိသည်ထက်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ဖြစ်စေလျက် အကြိမ်ကြိမ်ပြန်သော နို့ရည်ကိုပြု၏။

ပါရမီခန်း၌-

“ငါးရာနွားကို၊ ကြိမ်များဖန်ဖန်၊ ရည်ပြန်တိုက်ပြီး၊ မကားကြီးတည့်၊ သင်းသီးရှစ်ခု၊ နို့နပ်ပြု၍”

ဟု စပ်ရာဝယ် ငါးရာတစ်စုသော နွားမတို့၌သာ အကြိမ်အဖန်များစွာတိုက်သည်၊ ငါးရာတစ်စု၌ကား အကြိမ်အဖန်မရှိပြီ။

အဋ္ဌကထာတို့၌ကား-

ဓေနသဟဿံ လဋ္ဌိမရုကဝနေ စရာပေတွာ-

ဟူ၍လာရှိသည်။

သုဇာတာသည်လည်း ကဆုန်လပြည့်နေ့ နံနက်စောစောကလျှင် “ညောင်
 စောင့်နတ်အား ပူဇော်သောအမှုကိုပြုအံ့” ဟု မိုးသောက်ထ၌ စောစောထ၍ ထိုရစ်
 ခုသော နွားမတို့ကို ညှစ်စေ၏။ ထိုသို့ညှစ်ရာ၌ နွားငယ်တို့သည် နွားမတို့၏ နို့
 အနီးသို့မလာကုန်။ ထိုသို့မလာကုန်ဘဲလျက် နို့အနီး၌ အိုးသစ်တို့ကို ဓာည်ထား
 ကာမျှ၌ မိမိ၏ထွက်တတ်သော သဘောဖြင့်နို့အရည်တို့သည် ယိုထွက်လေကုန်
 ၏။ ထိုသို့ ယိုထွက်သော အံ့ဖွယ်သရဲကိုမြင်၍ သုဇာတာသည် မိမိလက်ဖြင့်လျှင်
 နို့ရည်ကို ယူ၍ အိုးသစ်၌ထည့်၍ မိမိလက်ဖြင့်လျှင် မီးကိုမွှေး၍ ချက်အံ့သောငှာ
 အားထုတ်၏။ ထိုသို့ချက်သည်ရှိသော် ကြီးကုန်သောအပွက်တို့သည် ထလတ်ကုန်
 ၍ လက်ယာရစ်လည်ကုန်လျက် ရွှေ့ကုန်၏။ တစ်ပေါက်မျှလည်း ပြင်သို့မဝေ
 မဖိတ်။ ခုံလောက်မှ အနည်းငယ်မျှလည်း မီးခိုးမတက်။ ထိုသို့ချက်သောအခါ၌
 လောက ပါလနတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့ လာကုန်၍ ခုံလောက်၌ စောင့်
 ရှောက်ကုန်၏။ ဗြဟ္မာကြီးသည် ထီးဖြင့်ကာ၍ သိကြားမင်းလည်း ထင်းစတို့ကို
 ကောင်းစွာ ဆောင်လျက် မီးညှို့၏။ နတ်တို့သည် ကျွန်းငယ်အရံ နှစ်ထောင်နှင့်တကွ
 ကျွန်းကြီး လေးကျွန်းတို့၌ နတ်တို့သုံးဆောင်အပ်သော ဩဇာကို မိမိတို့၏ တန်ခိုး
 အာနုဘော်ဖြင့် ပျားတံနှင့်တကွ ဖွဲ့အပ်သော ပျားလပို့တို့ကို ညှစ်၍ ပျားရည်ယူဘိ
 သကဲ့သို့ ကောင်းစွာဆောင်ယူကုန်၍ နို့ဃနာအိုး၌ ထည့်လေကုန်၏။ တစ်ပါးသော
 ကာလတို့၌ ဆွမ်းလုပ်တိုင်း လုပ်တိုင်းနတ်တို့သည် ဩဇာထည့်ကုန်၏။ ဘုရားဖြစ်
 တော်မူသော နေ့၌လည်းကောင်း၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည့်နေ့၌ လည်းကောင်း
 ချက်ဆဲဖြစ်သော အိုး၌သာလျှင် ထည့်ကုန်၏။

သုဇာတာသည် တစ်နေ့သောနေ့ကပင်လျှင် ထိုပညောင်ပင်ရင်း၌ မိမိအား
 ထင်ထင်ရှားရှား များစွာသော အံ့ဖွယ်သရဲတို့ကို မြင်ခဲ့၍ ပုဏ္ဏာအမည်ရှိသော
 ကျွန်မကို ခေါ်၍ “အမယ်ပုဏ္ဏာ ငါတို့၏ ပညောင်စောင့်နတ်သည် အလွန်လျှင်
 ကြည်ညိုဖွယ်ရှိ၏။ ငါသည် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဤသို့သဘော
 ရှိသော အံ့ဖွယ်သရဲကို မမြင်စဖူး။ လျင်စွာသွား၍ နတ်မင်းနေရာကို သုတ်သင်ချေ
 လော့” ဟုဆို၏။ ပုဏ္ဏာ အမည်ရှိသော ကျွန်မသည်လည်း “အရှင်မ... ကောင်းလှ
 ပြီ” ဟု သုဇာတာ၏စကားကို ဝန်ခံ၍အဆောတလျှင် ပညောင်ပင်ရင်းသို့သွားလေ
 ၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုည၌အဖို့၌ အိပ်မက်ကြီးငါးပါးတို့ကို မြင်တော်
 မူလေ၏။

* * *

၃၃။ အလောင်းတော်မြင်မက်သော အိပ်မက်ကြီး ငါးပါးကိုပြခြင်း
အိပ်မက်ကြီးငါးပါးကား-

- (၁) မဟာပထဝီမြေကြီးကို အိပ်ရာပြု၍ ဟိမဝန္တာတောင်ကို ခေါင်းအုံးပြု၍ အရှေ့သမုဒ္ဒရာရေအပြင်ကို လက်ဝဲလက်တင်၍ အနောက်သမုဒ္ဒရာရေအပြင်ကို လက်ယာလက်တင်၍ တောင်သမုဒ္ဒရာရေအပြင်ကို ခြေနှစ်ဖက်တင်၍ မြင်မက်သည်လည်းတစ်ပါး။
- (၂) တိရိယမည်သော မြက်မျိုးသည် ချက်တော်မှထွက်၍ ကောင်းကင်သို့ ထိ၍ တည်သည်ကို မြင်မက်သည်လည်းတစ်ပါး။
- (၃) ဖြူသောအဆင်းရှိသော ပိုးတို့သည် ခြေမှတက်၍ ပုဆစ်ဒူးတိုင်အောင် ဖုံးလွှမ်းသည်ဟု မြင်မက်သည်လည်းတစ်ပါး။
- (၄) အထူးထူးသော အဆင်းရှိကုန်သော ငှက်လေးကောင်တို့သည် အရပ်လေးမျက်နှာမှ လာလတ်ကုန်၍ ခြေရင်း၌ ဝပ်ကြကုန်လတ်သော် အလုံးစုံအဖြူချည်းသာဖြစ်လေသည်ကို မြင်မက်သည်လည်းတစ်ပါး။
- (၅) ဘုရားလောင်း၏ အဖြစ်ဖြင့်သာလျှင်^၁ ကြီးစွာသော မစင်တောင်ထက် သို့တက်၍ စကြိုသွားသော်လည်း မစင်မလိမ်းမကျသည်ကို မြင်မက်သည်လည်းတစ်ပါး။

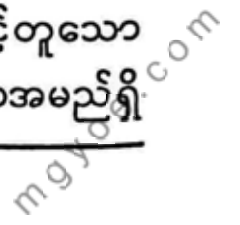
ဤသည်လျှင် ငါးပါးတည်း။ ငါးပါးသော အိပ်မက်ကို မြင်တော်မူ၍ အိပ်မက်အရကို ဆင်ခြင်သိမ်းဆည်းလတ်သော် ဧကန်စင်စစ် ယနေ့ဘုရားဖြစ်အံ့ဟု စိတ်တော်ကို ဆုံးဖြတ်၍ ထိုည၌အဖို့ကိုလွန်သဖြင့် ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်းကိစ္စကို ပြုပြီး၍ ဆွမ်းခံသွားရအံ့သောအချိန်ကာလကို ငံ့လင့်တော်မူလျက် နံနက်စောစောကလျှင် လာတော်မူ၍ ထိုပညောင်ပင်ရင်း၌ ကိုယ်တော်ရောင်ဖြင့် အလုံးစုံသော ပညောင်ပင်ကို ထွန်းလင်းစေလျက်နေတော်မူ၏။

၃၄။ အလောင်းတော်သည် သုဗ္ဗာဏ၏ ယနာနိဆွမ်းကို ခံတော်မူခြင်း

ထိုအခါ၌ ပုဏ္ဏားမည်သော ကျွန်မသည် လာလတ်၍ ပညောင်ပင်၌ အရှေ့လောကဓာတ်ကို ကြည့်တော်မူလျက် နေတော်မူသော ဘုရားလောင်းကိုလည်း ကောင်း၊ ကိုယ်တော်မှထွက်သော အရောင်တို့ကြောင့် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ပညောင်ပင်အလုံးကို လည်းကောင်း မြင်လေ၏။ ပုဏ္ဏားအမည်ရှိ

၁။ ဘုရား၏အဖြစ်ဖြင့်သာလျှင်

သော ကျွန်မအား ဤသို့သောအကြံဖြစ်၏။ “ယနေ့ ငါတို့ရှင်နတ်မင်းသည် ပညောင်ပင်မှ ဆင်းသက်၍ မိမိလက်ဖြင့် ပူဇော်သက္ကာကို ခံအံ့သောငှာနေလင့် ယောင်တကား” ဟု ပျံကြွမတတ်ဖြစ်သော ပီတိနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ အဆောတ လျင်လာလတ်၍ သခင်ဖြစ်သောသုဇာတာအား ထိုစကားကိုကြားလေ၏။ သုဇာ တာသည် ပုဏ္ဏားအမည်ရှိသော ကျွန်မ၏စကားကိုကြား၍ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက် သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ “ယနေ့မှစ၍ အမယ်ပုဏ္ဏားသည် သမီးအကြီးအရာ၌ တည်စေလော့” ဟု သမီးတို့အား အရာအထူးပေးသည်နှင့်လျော်စွာ အလုံးစုံသော တန်ဆာတို့ကို ပေးလေ၏။

ဘုရားဖြစ်တော်မူသည့်နေ့ ဘုရားလောင်းတို့သည် အဖိုးတစ်သိန်းထိုက် သော ရွှေခွက်ကို ရကြစမြဲတည်း။ ထို့ကြောင့် သုဇာတာသည် “ရွှေခွက်နှင့် နို့ဃနာ ကိုထည့်အံ့” ဟု စိတ်ကိုဖြစ်စေ၍ အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်ကို ထုတ်စေ ၍ ထိုရွှေခွက်၌ နို့ဃနာကို ထည့်လိုသည်ဖြစ်၍ ချက်သောအိုးကို စောင်း၍ သွန်၏။ အလုံးစုံသော နို့ဃနာသည် ကြာပဒုမ္မာရွက်၌ ရေစက်မတင်လျှောက်ျဘိသကဲ့သို့ အကုန်လျှောက်ျ၍ ရွှေခွက်၌သာတည်လေ၏။ ရွှေခွက်တစ်ခုပြည့်ရုံမျှသာဖြစ်၏။ သုဇာတာသည်လည်း ထိုရွှေခွက်ကို တစ်ပါးသော ရွှေခွက်ဖြင့် မှောက်၍ ဖြူသော ပုဆိုးဖြင့်ဖုံး၍ မိမိသည်လည်း ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တင့်တယ်လျောက် ပတ်စွာ တန်ဆာဆင်ယင်၍ ထိုရွှေခွက်ကို မိမိ၏ ဦးခေါင်း၌ရွက်၍ ကြီးစွာသော သူဌေးသမီး၏ အာနုဘော်ဖြင့် ပညောင်ပင်ရင်းသို့သွားလေ၍ ဘုရားလောင်းကို မြင်၍ အားကြီးသော နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ရုက္ခစိုးနတ်ဟူသော အမှတ်ဖြင့် မြင်ရာအရပ်မှစ၍ ညွတ်လျက်ညွတ်လျက်လာလတ်၍ ဦးခေါင်းမှရွှေ ခွက်ကိုချ၍ ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့် ထုံအပ်သော မွှေးသောရေကို ရွှေကရားဖြင့်ယူ၍ ဘုရားလောင်း၏အနီးသို့ ကပ်၍တည်လေ၏။

ထိုအခါ၌ ဃဋိကာရဗြဟ္မာ လှူသောမြေသပိတ်သည် ကွယ်ပျောက်လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် သပိတ်ကို မမြင်၍ လက်ယာလက်တော်ကိုဆန့်လျှင် ရေစက် ခံတော်မူ၏။ သုဇာတာသည်ရေစက် သွန်း၍ ရွှေခွက်နှင့်တကွလျင် နို့ဃနာကို ဘုရားလောင်း၏ လက်တော်၌ ထားလေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် သုဇာတာကို ကြည့်၏။ သုဇာတာသည် ကြည့်တော်မူသော အခြင်းအရာကို မှတ်သားဆင်ခြင်၍ “အရှင်နတ်မင်း အရှင်နတ်မင်းအား ရွှေခွက်နှင့်တကွပင် ပူဇော်ပါသည်။ အလိုတော် အတိုင်းပြုပါလော့” ဟု ဆို၍ ရှိခိုးပြီးသော် “ငါ့အားသားကောင်းရတနာကိုရ၍ နှလုံးရွှင်လန်း ငြိမ်းချမ်းသာယာသကဲ့သို့ အရှင်နတ်မင်း၏ နှလုံးတော်သည့် ပြည့် ပါစေ၊ ဘုန်းကျက်သရေ၊ အခြေအရံ တိုးပွားမြင့်မြတ်ပါစေ” ဟု ချီးမွမ်းထောမနာ

ခဲ့၍ အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်ကို ဖက်ရွက်လျော်ကဲ့သို့ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ လျက်လျှင် လှူ၍သွားလေ၏။

* * *

၃၅။ ဘုရားလောင်းသည် နေရဉ္စရာမြစ်နား၌ ယနာနိဆွမ်းကိုဘုဉ်းပေးတော်မူခြင်း

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုအရပ်မှထခဲ့၍ ပညောင်ပင်ကို လက်ယာရစ်လည်သည်ကိုပြု၍ အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သောရွှေခွက်ကို ဆောင်၍ နေရဉ္စရာ အမည်ရှိသော မြစ်နားသို့ကြွတော်မူ၍ အသိန်းမက များလှစွာသော ဘုရားလောင်းတို့၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရအံ့သောနေ့၌ ရေချိုး၍ သက်ရာဖြစ်သော သုပတိတ္ထမည်သောရေဆိပ်သည်ရှိ၏။ နေရဉ္စရာမြစ်နား၌ ရွှေခွက်ကိုထား၍ သုပတိတ္ထဆိပ်၌ သက်၍ရေချိုးတော်မူပြီးလျှင် အသိန်းမက များစွာကုန်သော ဘုရားရှင်တို့၏ အဝတ်ဖြစ်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်တော်မူ၍ အရှေ့မျက်နှာသို့ ရှေးရှုနေ၍ တစ်စေ့သာရှိသော ရင့်ပြီးသော ထန်းသီးပမာဏရှိကုန်ပြီးသော တစ်ခုယုတ်ငါးဆယ်သော အလုပ်တို့ကို ပြုတော်မူ၍ အလုံးစုံရေမရောသော နို့ဃနာကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ ဘုရားဖြစ်ပြီးသော် ခုနစ်ရက်ခုနစ်လိဖြစ်သော လေးဆယ့်ကိုးရက်တို့ပတ်လုံး ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ နေတော်မူသော ဘုရားလောင်းအား ထိုလေးဆယ့်ကိုးလုပ်သော အဟာရသည် သာလျှင်ဖြစ်၍၊ ဤမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး တစ်ပါးသော အဟာရမရှိပြီ၊ ရေချိုးခြင်းလည်း မရှိပြီ၊ မျက်နှာသစ်ခြင်းလည်းမရှိပြီ၊ အညောင်းအညာဆန်ခြင်းလည်း မရှိပြီ၊ ဈာန်သမာပတ်ဈာန်ချမ်းသာခြင်း ကာလကို လွန်စေ၏။

* * *

၃၆။ အလောင်းတော်သည် ဓိဋ္ဌာန်တော်မူ၍ ရွှေခွက်ကို နေရဉ္စရာမြစ်၌ မျှောခြင်း

ထိုနို့ဃနာကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ တစ်သိန်းတန်သော ရွှေခွက်ကို ယူ၍ “အကယ်၍ ယနေ့ငါဘုရားဖြစ်အံ့၊ ရွှေခွက်သည် အညာသို့ဆန်တက်၍သွားစေသတည်း၊ အကယ်၍ ဘုရားမဖြစ်တုံအံ့၊ အကြေသို့စုန်၍ သွားစေသတည်း” ဟုဆို၍ ဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူ၍ နေရဉ္စရာမြစ်ရေအယဉ်၌ ချလေ၏။ ထိုရွှေခွက်သည် ရေအယဉ်ကိုဖြတ်လျက် မြစ်လယ်ကြောသို့သွား၍ မြစ်လယ်အရပ်၌သာလျှင် ခွန်အားစွမ်းပကားနှင့် ပြည့်စုံသောမြင်းကဲ့သို့ အတောင်ရှစ်ဆယ်မျှလောက်သော မြစ်ညာရေအယဉ်သို့သွား၍ တစ်ခုသောဝဲ၌ ၎င်း၍ ကာလနဂါး၏ ဘုံသို့သွား၍ ကသုသန်၊ ကောဏာဂုံ၊ ကဿပ ဟူသော ဘုရားသခင်တို့၏ ပရိဘောဂဖြစ်

သော သုံးဆောင်တော်မူသော ရွှေခွက်သုံးလုံးတို့နှင့် အချင်းချင်း ခိုက်မိသော အသံကိုပြုလျက် ရပ်တန့်၍ ထိုရွှေခွက် သုံးလုံးတို့၏ အောက်၌တည်လေ၏။

[ဤအရာဝယ် ကျမ်းဂန်၌ “ဝေဒသမ္ပန္နော အသော ဝိယ” ဟု အလျင်အလျား ခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံသောမြင်းကို ဥပမာပြသည်။ ပါရမီခန်းဆရာကား “မြစ်ညာကဲသည်၊ ဝမ်းဘဲသဘော၊ ရွှေခွက်မျှောလျက်” ဟု ရေပေါ်၌သွားသော ဝမ်းဘဲကို ဥပမာညွှန်ပြလေသည်။ ကာလနဂါးမင်းသည် ချင်ချင်မြည်သော ထိုရွှေခွက်သံကိုကြား၍ “ယမန်နေ့က ဘုရားတစ်ဆူဖြစ်ပြီ၊ ယနေ့ဘုရားတစ်ဆူဖြစ်ပြန်၏” ဟုဆို၍ အရာမကများစွာသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် ချီးမွမ်းထောမနာစကားကိုဆိုလျက် အိပ်ရာမှထ၏။ ထိုကာလနဂါးမင်းအား မြေကြီးတစ်ယူဇနာလေးဂါဝုတ်အတိုင်းအရှည်ရှိသော ကောင်းကင်ကိုပြည့်စေ၍ တက်သည်တိုင်အောင်ပင်ကိုလည်း ယမန်နေ့၊ ယနေ့ဟု ထင်မှတ်လေသတည်း။]

* * *

၃၇။ သောတ္ထိယလှူအပ်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကိုယူ၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တက်တော်မူခြင်း

ဘုရားလောင်းသည်လည်း နေရဉ္ဇရာမြစ်နား၌ပင်လျှင် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်သော အင်ကြင်းတော၌ နေခြင်းကိုပြု၍ ညချမ်းသောအခါဝယ် ပန်းတို့၏ အညှာမှကြွေကျသောအခါ၌ နတ်တို့သည် ဖန်ဆင်းစီရင် တန်ဆာဆင်အပ်သော ရှစ်ဥဿဘ အနံကျယ်သော ခရီးဖြင့် ကေသရာဇာခြင်သို့မင်း ကဲ့သို့ စံပယ်တော်မူလျက် ဗောဓိပင်သို့ရှေးရှု ကြွတော်မူလေ၏။ နဂါး၊ ဘီလူး၊ ဂဠုန်အစရှိသည်တို့သည် နတ်၌ဖြစ်သော နံ့သာပန်းအစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်၏။ နတ်၌ဖြစ်သော စည်၊ စောင်း၊ ငြင်းအစရှိသော တူရိယာတို့ကိုလည်း တီးမှုတ်ကုန်၏။ တစ်သောင်းသော စကြဝဠာသည် တစ်ခဲနက်သောနံ့သာ၊ တစ်ခဲနက်သော ပန်းရှိ၏။ တစ်ခဲနက်သော ကောင်းချီးသံဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဗောဓိပင်သို့ ကြွတော်မူသော အခါ၌ သောတ္ထိယအမည်ရှိသော မြက်ထမ်းယောက်ျားသည် မြက်ထမ်း၍ ခရီးရင်ဆိုင်တွေ့လေသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် မြက်ကို အလိုရှိဟန်ကိုသိ၍ ရှစ်ဆုပ်သော မြက်တို့ကိုလှူ၏။

၁။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမြက်ရှစ်ဆုပ်ကိုယူ၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တက်လေ၍ တောင်မျက်နှာအဖို့၌ မြောက်မျက်နှာသို့ ရှေးရှုရပ်၏။ ထိုသို့ရပ်တော်မူသောခဏ၌ တောင်စကြဝဠာ နားသည်နစ်၍ အောက်အဝီစိသို့ ထိရောက်အံ့သကဲ့သို့ဖြစ်၏။ မြောက်စကြဝဠာနားသည် ထောင်၍ အထက်ဘဝဂ်သို့ ထိရောက်အံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် “ဤအရပ်ကား သဗ္ဗညုတအဖြစ်သို့ ရောက်ရာအရပ်မဟုတ်ယောင်တကား” ဟု နှလုံးသွင်းတော်မူ၍ လက်ယာရစ်လှည့်သည်ကိုပြုလျက်

mg y o e . c o m
အနောက်မျက်နှာအဖို့သို့ ကြွတော်မူ၍ အရှေ့ကိုမျက်နှာပြု၍ ရပ်တော်မူ
ပြန်၏။

- ၂။ ထိုသို့ ရပ်တော်မူပြီးသောအခါ အနောက်စကြဝဠာနားသည် နစ်၍ အောက်အဝီစီသို့ ထိအံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ အရှေ့စကြဝဠာနားသည် ထောင်၍ အထက်ဘဝဂ်သို့ ထိအံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ ဘုရားလောင်း ရပ်တော်မူရာအရပ်တွင် အကွပ်နား၌ နင်းအပ်သော အချက်ပုံတောင်း၌ တည်သော လှည်းဘီးစက်ကဲ့သို့ ဤမြေကြီး၏ နစ်သောအဖြစ်၊ အထက်သို့ တက်သော အဖြစ်သည် ထင်လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် “ဤအရပ်သည်လည်း ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရာအရပ် မဟုတ်ယောင် တကား” ဟု လက်ယာရစ်လှည့်၍ မြောက်မျက်နှာအရပ်သို့ ကြွတော်မူ၍ တောင်အရပ်သို့ မျက်နှာကို ရှေးရှုပြုလျက် ရပ်တော်မူပြန်၏။
- ၃။ ထိုသို့ ရပ်တော်မူသောအခါ မြောက်စကြဝဠာ နားသည် နစ်၍ အောက် အဝီစီသို့ ထိအံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ တောင်စကြဝဠာ နားသည် အထက်သို့ ထောင်၍ ဘဝဂ်သို့ ထိရောက်အံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ ဘုရားလောင်း သည် “ဤအရပ်သည်လည်း ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရာအရပ် မဟုတ် ယောင်တကား” ဟု လက်ယာရစ်လှည့်၍ အရှေ့အရပ်သို့ ကြွတော်မူ၍ အနောက်သို့ ရှေးရှုပြုလျက် ရပ်တော်မူလေ၏။
- ၄။ အရှေ့မျက်နှာအဖို့၌ ကား ခပ်သိမ်းသော ဘုရားတို့၏ ပလ္လင်တည်ရာ ဖြစ်၏။ ထိုပလ္လင်တည်ရာအရပ်သည် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိပကတိတည် လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် “ဤအရပ်ကား ခပ်သိမ်းသော ဘုရားတို့ အား မစွန့်သောအရပ်၊ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသောအရပ်၊ ကိလေသာကို ဖြိုဖျက်ရာအရပ်တည်း” ဟု သိတော်မူ၍ ထိုရှစ်ဆုပ်သောမြက်တို့ကို အဖျား၌ ကိုင်၍ လှုပ်တော်မူ၏။

ထိုခဏ၌ပင်လျှင် တတ်လှစွာသော ပန်းချီပန်းပုတို့သည် ရေးထုခြင်းငှာ မတတ်ကောင်းသော လျှောက်ပတ်တင့်တယ် ဆန်းကြယ်လှစွာသော တစ်ဆယ့် လေးတောင်ရှိသောပလ္လင်သည် ပေါက်လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဗောဓိပင် စည်ကိုနောက်မှီပြု၍ အရှေ့မျက်နှာကို ရှေးရှုလျက် မြဲမြံသောနှလုံးရှိသည် ဖြစ်၍ “စင်စစ်ငါ၏ကိုယ်၌ အရေ၊ အကြော၊ အရိုးတို့သည် ကြွင်းစေ၊ အသားအသွေးတို့ သည် အကြွင်းမဲ့ ခန်းခြောက်စေ၊ ငါသည် ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်ဘဲ ဤထက် ဝယ် ဖွဲ့ခွေခြင်းကိုမဖျက်” ဟု များစွာသော မိုးကြိုးစု၍ ကျသဖြင့်လည်း မပျက်နိုင် သောသဘောရှိသော သူတစ်ပါးတို့သည် မအောင်အပ်မအောင်နိုင်သော ထက်

ဝယ်ဖွဲ့ခွေခြင်းကို ဖွဲ့ခွေ၍ နေတော်မူ၏။

mgyoe.com

* * *

၃၈။ မာရ်နတ်သည် ဘုရားလောင်းကို စစ်ထိုးရာနေမဝင်မီ မာရ်စစ်ကိုအောင်မြင်တော်မူခြင်း

ထိုထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေနေတော်မူသောအခါ၌ မာရ်နတ်သားလည်း “ယခု သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ငါ၏နိုင်ငံကိုလွန်ခြင်းငှာ အလိုရှိ၏။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားအား လွန်ခြင်းကို ငါမပေးအံ့သတည်း” ဟု အကြံပြု၍ မာရ်စစ်သည်ဗိုလ်ပါအပေါင်း တို့ရှိရာသို့သွား၍ ထိုအကြောင်းကိုကြားစေ၍ မာရ်၏ကြွေးကြော်ခြင်းကို ကြွေးကြော်၍ စစ်သည်ဗိုလ်ပါအလုံး စုရုံးစည်းဝေးလျက်လာကုန်၏။ မာရ်မင်း၏စစ်သည်တို့ကား-

- (၁) မာရ်မင်း၏ရှေ့တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာ^၁အထုရှိ၏။
- (၂) လက်ယာမှလည်းကောင်း၊ လက်ဝဲမှလည်းကောင်း တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာ^၂ချည်းရှိ၏။
- (၃) မာရ်မင်း၏နောက်၌ကား စကြဝဠာတိုက်ကို အဆုံးပြု၍ တည်လေ၏။
- (၄) အထက်၌ကား ကိုးယူဇနာအထုမြင့်၏။
- (၅) ထိုမာရ်မင်း၏စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့ ဟစ်ကြော်ငြာသောပဲ့တင်သံတို့ကို ယူဇနာတစ်ထောင်မှစ၍ မြေကြီးဟီသောအသံကဲ့သို့ကြားရ၏။

ထိုအခါ၌ မာရ်နတ်သားသည် ယူဇနာတစ်ရာငါးဆယ်ရှိသော ဂိရိမေခလာ အမည်ရှိသော ဆင်ကိုတက်စီး၍ လက်ရုံးတစ်ထောင်ဖန်ဆင်းဆောင်လျက်အထူး ထူးသော လက်နက်တို့ကို ကိုင်စွဲ၏။ မာရ်မင်းမှ ကြွင်းသောပရိသတ်တို့၌ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတူအောင် အဆင်းသဏ္ဍာန်အသီးအသီး၊ မျက်နှာအသီးအသီး၊ လက်နက်ကိရိယာအသီးအသီးဖန်ဆင်းလျက်စွဲကိုင်ကုန်၍ ဘုရားလောင်းကို လွှမ်းမိုးလျက်လာကြကုန်၏။ တစ်သောင်းသော စကြဝဠာတိုက်မှလာကုန်သော နတ်တို့သည်တစ်မူကား ဘုရားလောင်းအား ချီးမွမ်းသော စကားကို ဆိုကုန်လျက်နေကြကုန်၏။ သိကြားမင်းသည် တစ်ကြိမ်မှတ်လျှင် လေးလရှိမှအသံစဲသော အတောင်တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှိသော ဝိဇယုတ္တရမည်သော ခရုသင်းကို မှတ်လျက်နေ၏။ မဟာကာလနဂါးမင်းသည် အလွန်များစွာသော ပုဒ်ပဒဖြင့် ဘုရားလောင်း၏ ကျေးဇူးတို့ကို ချီးမွမ်းလျက်နေ၏။ ဗြဟ္မာကြီးသည် ထီးဖြူကိုဆောင်းလျက်နေ၏။

မာရ်မင်း၏စစ်သည်တို့သည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ကပ်လာရောက်လာလတ်ကုန်

၁-၂။ တစ်ဆယ့်ရှစ်ယူဇနာ။

mgyoe.com

သော် သိကြား၊ ကာလနဂါး၊ ဗြဟ္မာကြီးတို့သည် တစ်ယောက်မျှရပ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရကား မိမိတို့ရှေးရှုရာအရပ်သို့သာပြေးလေကုန်၏။ ကာလနဂါးသည် လည်း မြေ၌ငုပ်၍ ယူဇနာငါးရာရှိသော မန္တိရနဂါးပြည်သို့သွား၍ လက်နှစ်ဖက် တို့ဖြင့် မျက်နှာကိုပိတ်လျက်အိပ်လေ၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း ဝိဇယုတ္တရ အမည်ရှိသော ခရုသင်းကို ကျောကုန်းပေါ်၌ လွယ်၍စကြဝဠာနား၌ ရပ်၏။ ဗြဟ္မာကြီးတို့သည် ထီးဖြူကို အစွန်းစ၌ ကိုင်၍ဗြဟ္မာပြည်သို့သာလျှင်သွားလေ ကုန်၏။ တစ်ယောက်သောနတ်မျှရပ်တည်ခြင်းငှာမတတ်နိုင်၊ ဘုရားလောင်းသည် ကား တစ်ယောက်ထီးတည်းသာလျှင်နေတော်မူ၏။ မာရ်နတ်သည်လည်း မိမိပရိ သတ်ကိုဤသို့ဆို၏။ “ချစ်သားတို့ သုဒ္ဓေါဒနမင်း၏သားဖြစ်သော သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား နှင့်တူသော တစ်ပါးသော ယောက်ျားမည်သည်မရှိ၊ ငါတို့သည် မျက်နှာရင်ဆိုင် စစ်ပြိုင်၍မထိုးဝံ့ချေ၊ နောက်အဖို့ဖြင့် စစ်ထိုးကုန်အံ့” ဟု ဆိုလေ၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း လက်ဝဲ၊ လက်ယာ၊ ရှေ့တူရူဟု ဆိုအပ်သော သုံး မျက်နှာတို့ကို ကြည့်တော်မူသော် ခစားလာသောသိကြား၊ ဗြဟ္မာ၊ နတ်တကာတို့ ပြေးလေသောကြောင့် ဆိတ်ညံသည်ကိုမြင်တော်မူ၏။ မြောက်မျက်နှာက လွမ်းမိုး ၍ လာသော မာရ်စစ်သည်ကိုတစ်ဖန်မြင်၍ “ဤမျှလောက်သောစစ်သည်အပေါင်း သည် ငါတစ်ယောက်ထီးကိုရည်၍ ကြီးစွာသော လုံ့လကို ပြုကြ၏။ ဤအရပ်၌ ငါ့အား အမိသည်လည်းကောင်း၊ အဘသည်လည်းကောင်း၊ အစ်ကိုသည်လည်း ကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောဆွေမျိုးသည်လည်းကောင်း မရှိ၊ ဤ ဆယ်ပါး သောပါရမီတို့သည်သာလျှင် ငါ့အားနေ့ရှည်ရက်များ သားနှင့်လည်းတူ၏။ အချင်း အရင်းနှင့်လည်းတူ၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ပါရမီတို့ကိုသာလျှင် ရဲမက်မိုလ်ပါ လွှား၊ ကာ၊ လုံ၊ ဓား၊ လေး၊ မြား၊ မီးပေါက်၊ အမြောက်၊ သေနတ်ကဲ့သို့ပြု၍ မာရ်စစ်သည်အပေါင်းတို့ကို ဖျက်ဆီးရသော်ကောင်း၏” ဟု ပါရမီဆယ်ပါးတရား တို့ကို ဆင်ခြင်လျက်နေတော်မူ၏။ ထိုသို့ နေတော်မူသောအခါ၌-

(၁) မာရ်နတ်သားသည် “လေဖြင့်လွင့်စိမ့်မည်” ဟု လေပွေကြီးကိုထစေ၏။

ထိုခဏ၌ပင်လျှင် အရပ်လေးမျက်နှာမှလေတို့သည် ထလတ်ကုန်၍ ယူဇနာခွဲ၊ တစ်ယူဇနာ၊ နှစ်ယူဇနာပမာဏရှိကုန်သော တောင်ထွတ်တို့ကိုပြတ်စေ၍ တောချုံ သစ်ပင်တို့ကို အမြစ်မိုးမျှော်ပြု၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ရွာ၊ နိဂုံးတို့ကို မှုန်မှုန်ညက်ညက် ပြုခြင်းငှာ တတ်နိုင်သော်လည်း ဘုရားလောင်း၏ ပါမီတော်တည်းဟူသော ကောင်းမှုတန်ခိုးတော်ကြောင့် ကင်းသောအာနုဘော်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဘုရား

လောင်းသို့ မရောက်နိုင်ကုန်၊ သင်္ကန်းတော်စွန်းကိုမျှသော်လည်း လှုပ်စေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်။

(၂) ထို့နောင်မှ “ရေဖြင့် လွမ်းမိုး၍ သေစေအံ့” ဟု သည်းထန်စွာရွာသော မိုးကြီးကို ရွာစေ၏။ ထိုမာရ်မင်း၏အာနုဘော်ဖြင့် အဆင့်အဆင့် အလွှာအလွှာ အရာအထောင်အစရှိသော တိမ်တို့သည် တက်၍ရွာကုန်၏။ ရွာသောမိုးရေအယဉ် ဟုန်ဖြင့် မြေကြီးသည်ပြတ်လေ၏။ တောသစ်ပင် အစရှိသည်တို့၏ အထက် အထက်အဖို့ဖြင့်ရွာသော မိုးကြီးသည် လာလတ်၏။ ဤသို့ လာလတ်သော်လည်း ဘုရားလောင်း၏ သင်္ကန်းတော်၌ ဆီးနှင်းပေါက်မျှ မစွတ်နိုင်လေ။

(၃) ထို့နောင်မှ ကျောက်ခဲမိုးကိုဖြစ်စေ၏။ ထိုအခါ ကြီးစွာသော တောင် ထွတ်တို့သည် အခိုးအလျှံထွက်ကုန်လျက် ကောင်းကင်ဖြင့် လာကုန်၏။ ဘုရား လောင်းအထံသို့ရောက်လာလျှင် နတ်တို့၏ ပန်းကုံးချည်းဖြစ်လေကုန်၏။

(၄) ထို့နောင်မှ လက်နက်မိုးကိုရွာပြန်စေ၏။ တစ်ဖက်အသွားရှိသော၊ နှစ်ဖက်အသွားရှိသော သန်လျက်၊ လုံ၊ ဓား၊ လေး၊ မြား၊ မီးပေါက်၊ အမြောက်၊ သေနတ်အစရှိသော လက်နက်တို့သည် အခိုးအလျှံ လွှတ်ကုန်လျက် ကောင်းကင် ဖြင့်လာ၍ ဘုရားလောင်း၏ အထံသို့ ရောက်လျှင် မုလေးကြက်ရုံး၊ ဂမုန်း၊ ဆတ် သွား၊ စံကား၊ ချရား၊ ရင်ခတ်၊ ဖက်စွက်၊ သရဖီ အစရှိသော နတ်ပန်းချည်းသာ ဖြစ်ကုန်၏။

(၅) ထို့နောင်မှ မီးကျိုးမိုးကို ရွာပြန်စေ၏။ ပေါက်ပွင့်အဆင်းကဲ့သို့ ရဲရဲညီ သော မီးကျိုးတို့သည် ကောင်းကင်ပြင်မှလာ၍ ဘုရားလောင်း၏ခြေရင်းတော်၌ စံပယ်၊ စံကား၊ ချရား၊ မဉ္ဇူ၊ ကက္ကရ၊ ရင်းမာ၊ မဟာလှေကား အစရှိသော နတ်ပန်း တို့ချည်းဖြစ်၍ ခြေတော်ရင်း၌ ဖရိုဖရဲကျလေကုန်၏။

(၆) ထို့နောင် ပြာပူမိုး ကိုရွာပြန်စေသဖြင့် အတိုင်းထက်အလွန်ပူသော မီးခဲအဆင်းရှိသော ပြာပူသည် ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍ ဘုရားလောင်း၏ ခြေတော် ရင်း၌ သရက္ခန်၊ စန္ဒကူး၊ နံ့သာမှုန့်တို့ချည်း ဖြစ်၍ကျလာလေကုန်၏။

(၇) ထို့နောက်မှ သဲမိုး ကိုရွာပြန်စေ၏။ အလွန်သိမ်မွေ့သော သဲတို့သည် အခိုးအလျှံလွှတ်ကုန်လျက် ကောင်းကင်ဖြင့်လာကုန်၍ ဘုရားလောင်း၏ခြေတော် ရင်း၌ မန္တာရဝစသော နတ်ပန်းတို့သည် ဖြစ်လေကုန်၏။

(၈) ထို့နောင်မှ ညွန်ပျောင်းမိုးကို ရွာပြန်စေ၏။ ထိုညွန်ပျောင်းသည် အခိုး အလျှံလွှတ်လျက် ကောင်းကင်ဖြင့်လာလတ်၍ ဘုရားလောင်း၏ ခြေတော်ရင်း၌ နတ်၏နံ့သာပျောင်းချည်းဖြစ်၍ ကျလေကုန်၏။

(၉) ထို့နောင်မှ “အမိုက်တိုက် ဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကို ဖြစ်စေလျက်

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို ပြေးစေအံ့” ဟု အမိုက်တိုက်ကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုအမိုက်တိုက်သည် အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အမိုက်ကဲ့သို့ ကြီးစွာသောအမိုက်တိုက်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်း၏ ခြေတော်ရင်းသို့ရောက်လျှင် နေ၏အရောင်ပျောက်ပျက်သကဲ့သို့ ကွယ်ပျောက်လေ၏။ ဤသို့မာရ်နတ်သားသည်-

- (၁) လေဖြင့်လွှတ်ခြင်း
- (၂) မိုးကြီးစွာရွာစေခြင်း
- (၃) ကျောက်ခဲမိုးရွာစေခြင်း
- (၄) လက်နက်မိုးရွာစေခြင်း
- (၅) မီးကျိုးမိုးရွာစေခြင်း
- (၆) ပြာပူမိုးရွာစေခြင်း
- (၇) သဲမိုးရွာစေခြင်း
- (၈) ညွန်ပျောင်းမိုးရွာစေခြင်း
- (၉) အမိုက်တိုက်ကိုပြုခြင်း

ဟုဆိုအပ်သော ကိုးပါးသော မိုးကြီးတို့ဖြင့် ဘုရားလောင်းကို ပြေးစိမ့်သော ငှာ မတတ်နိုင်ရကား “အချင်းတို့ အဘယ်ကြောင့် ရပ်၍နေကြကုန်ဘိသနည်း၊ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို ဖမ်းကုန်လော့၊ ပြေးစေကုန်လော့” ဟု မိမိ၏ပရိသတ်စစ်သည် ဗိုလ်ပါတို့ကို ဟစ်ကြော်နှိုးဆော်၏။ မိမိသည်လည်း ဂိရိမေခလာဆင်ကိုစီး၍ နတ်စက်လက်နက်ကို ကိုင်လျက် ဘုရားလောင်းသို့ ကပ်လာ၍ “သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဤပလ္လင်မှထလော့၊ ဤပလ္လင်သည် သင်၏အဖို့ဖြစ်လာသည်မဟုတ်၊ သင့်ဖို့ ရောက်လာသည်မဟုတ်၊ ဤပလ္လင်သည် ငါ၏အဖို့သာ ဖြစ်လာ၊ ရောက်လာသည်” ဟု မာရ်နတ်သားသည်ဆိုလေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမာရ်နတ်ဆိုသော စကားကိုကြား၍ “ဟယ်မာရ်နတ် သင်သည် ဆယ်ပါးသော အညံ့ဖြစ်သော ပါရမီတို့ကို လည်းမဖြည့်၊ အမြတ်ဖြစ်သော ဆယ်ပါးသော ဒသဥပပါရမီတို့ကိုလည်း သင်မဖြည့်၊ အလတ်ဖြစ်သော ဆယ်ပါးသော ဒသပရမတ္ထပါရမီတို့ကိုလည်း သင်မဖြည့်၊ စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါးတို့ကို လည်းသင်မစွန့်၊ အဆွေအမျိုးတို့၏ အကျိုးစီးပွားငှာ ကျင့်ခြင်းတည်းဟူသော ဉာတတ္ထစရိယကိုလည်း သင်မကျင့်၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တလောက၏အကျိုးစီးပွားငှာ ကျင့်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော လောကတ္ထစရိယကိုလည်း သင်မကျင့်၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်းတည်းဟူသော အကျိုးစီးပွားငှာ ကျင့်ခြင်း ဟုဆိုအပ်သော ဗုဒ္ဓတ္ထစရိယကိုလည်း သင်မကျင့်၊ ထိုပါရမီသုံးဆယ်၊ စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါး၊ စရိယသုံးပါးတို့ကို ငါသာလျှင်ဖြည့်ကျင့်သည်၊ ထိုသို့ဖြည့်ကျင့်သော ကြောင့် ဤပလ္လင်သည် သင် မာရ်နတ်သားအား မလာရောက်၊ ငါ့အားသာလျှင်

ဤပလ္လင်ရောက်သည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မာရ်နတ်သည် အမျက်ထွက်၍ ထွက်သော အမျက်ဟုန်ကို (သည်းမခံနိုင် ရကား ဘုရားလောင်းသို့ နတ်စက်လက်နက်ကို) လွှတ်၏။ ထိုသို့လွှတ်အပ်သော နတ်စက်လက်နက်သည် ပါရမီဆယ်ပါး တရားတို့ကို ဆင်ခြင်၍ နေတော်မူသော ဘုရားလောင်း၏ အထက်အဖို့၌ ပန်းဗိတာန်ဖြစ်၍တည်လေ၏။ ထိုမာရ်နတ် အမျက်ထွက်သဖြင့် လွှတ်အပ်သော ထက်လှစွာသော အသွားရှိသော ထိုနတ်စက် လက်နက်တို့သည် တစ်ခဲနက်ထူလှစွာသော ကျောက်တို့ကို မြက်နုကိုကဲ့သို့ရိတ် ရိတ်ဖြတ်လျက် သွားစွမ်းနိုင်၏။ ထိုသို့စွမ်းနိုင်လျက် ထိုလက်နက်တို့သည် ပန်းဗိ တာန်ဖြစ်၍ တည်ခဲ့လတ်သော် မာရ်နတ်မှကြွင်းသော မာရ်နတ်၏ ပရိသတ်ဗိုလ်ပါ သူရဲတို့သည် “ယခုပင်လျှင် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသည် ပလ္လင်မှထ၍ ပြေးရလိမ့်သတည်း” ဟု ထင်၍ ကြီးစွာသော ကျောက်တောင်ထွတ်တို့ကို လွှတ်ကုန်၏။ ထိုကျောက် တောင်ထွတ်တို့သည်လည်း ပါရမီဆယ်ပါး တရားမြတ်တို့ကို ဆင်ခြင်တော်မူသော ဘုရားလောင်းယောက်ျားမြတ်၏အထံတော်ဝယ် ပန်းကုံးအဖြစ်သို့ရောက်၍ မြေ၌ ကျကုန်၏။ စကြဝဠာ၌ တည်ကုန်သော နတ်တို့သည်လည်း ကိုယ်ဆန့် ကုန်၍ ဦးခေါင်းကိုချီကုန်၍ “အချင်းတို့ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏ တင့်တယ်လျောက်ပတ်စွာ သော အဆင်းရှိသော ကိုယ်ပျက်စီးခဲ့ပြီ၊ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကား အဘယ်သို့ပြုနိုင်ပါ လိမ့်မည်နည်း” ဟု ကြည့်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းက မာရ်နတ်ကိုဤသို့ဆို၏။ “ဟယ်မာရ်နတ် ပါရမီ ပြည့်ပြီးသော ဘုရားလောင်းတို့အား ဘုရားဖြစ်သည့်နေ့ ရောက်မြဲဖြစ်သော ပလ္လင် တော်သည် ငါ့အားသာ ရောက်တော့သည်ဟု သင်ဆိုသည်၊ ဤပလ္လင်ကိုလို၍ သင်အလှူပေးသည်ကို အဘယ်သူသက်သေရှိသနည်း” ဟု မေးတော်မူသော် “ဤဗိုလ်ပါအပေါင်းပင် သက်သေဖြစ်တော့သည်” ဟု မိမိ၏ စစ်သည်အပေါင်းကို ရှေးရှုလက်ညှိုးညွှန်ပြလျှင် “ငါသက်သေ၊ ငါသက်သေ” ဟု သက်သေခံကြသော အသံသည် မြေကြီးကြည်းဟီးသောအသံနှင့် တူ၏။ ထိုအခါ မာရ်နတ်သားသည် ဘုရားလောင်းအား ဤသို့ဆို၏။ “သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဤပလ္လင်ကိုလို၍ သင်အလှူ ပေးသောအဖြစ်ကို အဘယ်သူသိသနည်း၊ သက်သေကား အဘယ်သူနည်း” ဟု မေးလျှင် ဘုရားလောင်းသည် “မာရ်နတ်သား သင်က သဝိညာဏကဖြစ်သော သက်သေတို့ကိုပြုပြီ၊ ငါကပြစရာ ဤဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ သဝိညာဏကဖြစ်သော သက်သေတစ်ယောက်မျှမရှိ၊ ဝေဿန္တရာမင်း အဖြစ်မှတစ်ပါးသော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ ငါအလှူပေးသည်ကို ထားဘိဦး၊ ဝေဿန္တရာမင်းဖြစ်သောအခါ၌ ခုံနစ် ကြိမ်-ခုနစ်လီငါအလှူကြီးကိုပေးသောအဖြစ်၌ အဝိညာဏကဖြစ်သောဤမြေကြီး

ပင် သက်သေဖြစ်တော့သည်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ သင်္ကန်းတော်တွင်းမှ လက်ယာလက်တော်ကို ထုတ်တော်မူ၍ “ဝေဿန္တရာမင်းဖြစ်သည်က ခုနစ်ကြိမ် ခုနစ်လီ ငါအလှူကြီးကို ပေးသောအဖြစ်၌ သင်မြေကြီးသည်သက်သေဟုတ်၏ လော မဟုတ်လော” ဟု မြေကြီးသို့ ရှေးရှုလက်တော်ကိုဆန့်၏။

ထိုအခါ မဟာပထမဝိမြေကြီးသည် “ဝေဿန္တရာမင်းဖြစ်စဉ် အလှူပေးသော အခါ၌ ငါသက်သေပင်တည်း” ဟု အရာမျှလောက်သော မြည်သံဖြင့်လည်းကောင်း၊ အထောင်မျှလောက်သော မြည်သံဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသိန်းမျှလောက်သော မြည်သံဖြင့်လည်းကောင်း မာရ်စစ်သည်တို့ကို လွှမ်းမိုးဘိသကဲ့သို့ ပဲ့တင်ထပ်လေ၏။ ထိုသို့ မြေကြီးသက်သေခံလျှင် ယူဇနာတစ်ရာငါးဆယ်ရှိသော ဂိရိမေခလာဆင်သည် ပုဆစ်တုပ်လျက်ဝပ်လေ၏။ မာရ်နတ်လည်း ကိုးကွယ်ရာမရဝသဝတ္တီနတ် ပြည်သို့ သို့ပြေးလေ၏။ မာရ်စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့သည် အထူးထူးသော အရပ်မျက်နှာတို့သို့ ပြေးလေကုန်၏။ နှစ်ယောက်သောသူတို့သည် ခရီးတစ်ကြောင်းတည်းပြေးသည်ပင်မရှိ၊ တစ်ယောက်တခြား ဦးခေါင်း၌ဆင်သော တန်ဆာ၊ ကိုယ်၌ဝတ်သောအဝတ်တို့ကို စွန့်ပစ်၍ ရှေးရှုရာရာ မျက်နှာရှေ့တည်လျက် ပြေးလေကုန်၏။

မာရ်စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့ပျက်စီး၍ ပြေးလွှားကြသည်ကို နတ်အပေါင်းတို့ မြင်ကုန်၍ “မာရ်နတ်သားရှုံးပြီး သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားစစ်အောင်ပြီ၊ ငါတို့အောင်ပွဲပူဇော်ခြင်းကို ပြုကြကုန်အံ့” ဟု နတ်တို့သည် နတ်တို့အား၊ နဂါးတို့သည် နဂါးတို့အား၊ ဂဠုန်တို့သည် ဂဠုန်တို့အား၊ ဗြဟ္မာတို့သည် ဗြဟ္မာတို့အား နှိုးဆော်၍ နံ့သာပန်းအစရှိသည်လက်စွဲလျက် ဘုရားလောင်းအထံသို့လာကုန်၏။ ထိုသို့ နဂါးစသော သူတို့သည် ဘုရားလောင်းထံလာကြကုန်သော်တစ်သောင်းသော စကြဝဠာ၌ ဖျေကုန်သော နတ်အပေါင်းတို့လည်း နံ့သာပန်း စသည်ဖြင့် ပူဇော်၍ “ဤအောင်မြင်ခြင်းသည်ကား ဘုန်းကျက်သရေရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အောင်မြင်ခြင်းလျှင်တည်း၊ ဤရှုံးခြင်းသည်ကား ယုတ်မာသော (နှလုံးရှိသော) မာရ်နတ်မင်း၏ ရှုံးခြင်းတည်း” ဟု ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကုန်၍ ဘုရားလောင်း၏ အောင်ခြင်းကို ကြွေးကြော်ချီးမွမ်းကြလေကုန်၏။ ဤစကြဝဠာမှကြွင်းသော စကြဝဠာတစ်သောင်း၌နေကုန်သော နတ်တို့သည်လည်း နံ့သာ၊ ပန်း၊ လက်စွဲကုန်လျက်လာကုန်၍ ဘုရားလောင်းအား ပူဇော်ကုန်လျက် အထူးထူး အသီးသီး ချီးမွမ်းပြောပ၍ တည်လေကုန်၏။

* * *

mgjoe.com

၃၉။ အလောင်းတော်သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရခြင်း

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည် နေမဝင်မီလျှင်မာရ်စစ်သည်တို့ကို ဖျက်ဆီးအောင်မြင်တော်မူ၍ သင်္ကန်းတော်၏အထက်၌ ကျကုန်သော ဗောဓိရွက်ညွန့်တို့ဖြင့် နီလုစွာသော သန္တာရွက်ချပ်တို့ဖြင့် (ပူဇော်အပ်သကဲ့သို့) ပူဇော်အပ်သည်ဖြစ်၍ ညဉ့်ဦးယံတွင် ရှေး၌ဖြစ်ဖူးနေဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်ခြင်းတည်းဟူသော ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ် ကို အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့၍ သန်းခေါင်ယံ၌ နတ်မျက်စိနှင့်အမြင်တူသော ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို သုတ်သင်တော်မူ၍ မိုးသောက်ယံ၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုဆင်ခြင်ခြင်းတည်းဟူသော ဉာဏ်ကို သက်စေတော်မူ၍ ထိုသို့ သက်စေတော်မူသောအခါ၌-

- (၁) ယောက်ျားမြတ်၏ တစ်ဆယ့်နှစ်ပုဒ်ရှိသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အဖြစ်အပျက်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနုလောမပဋိလောမအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ သုံးသပ်တော်မူစဉ် တစ်သောင်းသောလောကဓာတ်သည် ရေအဆုံးရှိသည်ကိုပြု၍ တစ်ဆယ့်နှစ်ကြိမ်လှုပ်လေ၏။
- (၂) ယောက်ျားမြတ်သည်ကား တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်ကို ပဲ့တင်ထပ်စေ၍ နေအရုဏ်တက်သောအခါ၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရတော်မူသောအခါ အလုံးစုံတစ်သောင်းသော လောကဓာတ်သည် တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် စပ်သည်ဖြစ်၏။
- (၃) အရှေ့စကြဝဠာနား၌ စိုက်ထူအပ်သော တံခွန်တို့၏ အရွက်ဖျားတို့သည် အနောက်စကြဝဠာနားသို့ ခတ်မိလေကုန်၏။
- (၄) ထို့အတူ အနောက်စကြဝဠာ၌စိုက်ထူအပ်သော တံခွန်တို့၏အရွက်ဖျားတို့သည် အရှေ့စကြဝဠာနားသို့ ခတ်မိလေကုန်၏။
- (၅) တောင်စကြဝဠာနား၌ စိုက်ထူအပ်သော တံခွန်တို့၏အရွက်ဖျားတို့သည် မြောက်စကြဝဠာနားသို့ ခတ်မိလေကုန်၏။
- (၆) မြောက်စကြဝဠာနား၌ စိုက်ထူအပ်သော တံခွန်တို့၏ အရွက်ဖျားတို့သည် တောင်စကြဝဠာနားသို့ ခတ်မိလေကုန်၏။
- (၇) ဤမြေပြင်စကြဝဠာပြည်မျှ စိုက်ထူကြသော တံခွန်တို့သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်ကို ထိ၍ တည်ကုန်၏။
- (၈) ဗြဟ္မာ့ပြည်ကဆွဲထားအပ်သော တံခွန်ရွက်ဖျားတို့သည် မြေပြင်၌ထိ၍ တည်လေကုန်၏။
- (၉) တစ်သောင်းသော စကြဝဠာတိုက်တို့၌ အပွင့်ကို ဆောင်ကုန်သော သစ်ပင်တို့သည် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်ကုန်၏။

- (၁၀) အသီးကိုဆောင်ကုန်သော သစ်ပင်တို့သည်လည်း ပင်လုံးညွတ်မျှသီးကုန်၏။
- (၁၁) ပင်စည်ပဒုမ္မာ၊ အခက်ပဒုမ္မာ၊ နွယ်ပဒုမ္မာ၊ ကောင်းကင်၌ တွဲလျားဆွဲသော ပဒုမ္မာတို့သည်လည်း ပွင့်ကုန်၏။
- (၁၂) တစ်ခဲနက်သော ကျောက်ဖျာအပြင်ကိုခွဲ၍ အဆင့်ဆင့်များသော ရွက်ချပ်ရှိသော ဒဏ္ဍကမည်သော ပဒုမ္မာတို့သည် ပေါက်ကုန်၏။
- (၁၃) တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်သည် လိမ်၍လွတ်အပ်သော ပန်းကုံးကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာခင်းအပ်သော ပန်းအခင်းကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မုလေး၊ ကြက်ရုံး၊ ဂမုန်း၊ စံပယ်အစရှိသော ပန်းတို့ဖြင့် ပြွမ်း၏။
- (၁၄) စကြဝဠာတိုက်တို့၏ အကြားအကြား၌ ယူဇနာရှစ်ထောင်အကျယ်ရှိသော လောကန္တရိုက်ငရဲတို့သည် နေခုနစ်စင်းတို့၏ အရောင်ပင်လာငြားသော်လည်း မလင်းဖူးလေကုန်၊ ထိုအခါ၌ တစ်ခဲနက်အလင်းကို ရကြလေကုန်၏။
- (၁၅) ယူဇနာ ရှစ်သောင်းလေးထောင်အနက်ရှိသော မဟာသမုဒ္ဒရာရေသည် ချိုမြသောရေရှိ၏။
- (၁၆) မြစ်တို့သည်လည်း မစီးဘဲ တန့်ရပ်ကုန်၏။
- (၁၇) သူကန်းတို့သည်လည်း ရူပါရုံကို မြင်ရကုန်၏။
- (၁၈) ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် နားပင်းသော သူတို့သည်လည်း အသံကို ကြားရကုန်၏။
- (၁၉) ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဆွဲသောသူတို့သည်လည်း ခြေဖြင့်သွားနိုင်ကုန်၏။
- (၂၀) ထိတ်၊ သံခြေချင်း အစရှိသော အနှောင်အဖွဲ့၌ ခံနေရသော သူတို့သည်လည်း အနှောင်အဖွဲ့မှပြတ်၍ လွတ်ကုန်၏။

ဤသို့ မရေမတွက်နိုင် လွန်ကဲမြင့်မြတ်သော အသရေတော်၏တင့်တယ်ခြင်း ပူဇော်ထိုက်သောယောက်ျားမြတ်အား များစွာကုန်သော အံ့ဖွယ်သရဲတို့သည် ထင်စွာ ဖြစ်ကုန်လတ်သော် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုရ၍ ခပ်သိမ်းသော ဘုရားရှင်တို့သည် မစွန့်အပ်သော “အနေကဇာတိသံသာရံ” အစရှိသော ဥဒါန်းကို ကျူးတော်မူ၏။

- ၁။ အနေကဇာတိသံသာရံ၊ သန္တာဝိဿံ အနိဗ္ဗိသံ။
ဂဟကာရ ဂဝေသန္တော၊ ဒုက္ခာ ဇာတိ ပုနပ္ပုန်။ ။
- ၂။ ဂဟကာရက ဒိဋ္ဌောသိ၊ ပုန ဂေဟံ န ကာဟသိ။

သဗ္ဗာ တေ ဖာသုကာ ဘဂ္ဂါ၊ ဂဟကုဋ် ဝိသင်္ခိတံ။
ဝိသင်္ခါရဂတံ စိတ္တံ၊ တဏှာနံ ခယမဇ္ဈဂါ။ ။

၁။ ဤသို့ အတ္တကား-ဂဟကာရ၊ အတ္တဘောတည်းသောဟူ အိမ်ကိုပြု
တတ်သော တဏှာယောက်ျား။ တံ၊ သင့်ကို။ ဂဝေသန္တော၊ ရှာမှီးသော။ အဟံ၊
ငါသည်။ ယေနညဏေန၊ အကြင်သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဖြင့်။ တံ၊ သင့်ကို။ ဒုဋ္ဌံ၊ မြင်
ခြင်းငှာ။ သက္ကာ၊ တတ်ကောင်း၏။ တံဉာဏံ၊ ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို။ အနိဗ္ဗိသံ-
အဝိန္ဒန္တော၊ မရသည်ဖြစ်၍။ အနေကဇာတိသံသာရံ၊ များစွာသော ဘဝရှိသော
သံသရာကာလပတ်လုံး။ သန္တာဝိသံ-သံသရီ၊ ကျင်လည်ရလေပြီ။ ပုနပုနံ၊
အဖန်တလဲလဲ။ ဇာတိ၊ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းသည်။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲ၏။

၂။ ဂဟကာရက၊ အတ္တဘော တည်းဟူသော အိမ်ကိုပြုပြင်တတ်သော
တဏှာယောက်ျားလက်သမား။ ဣဒါနိ၊ ယခု။ တံ၊ သင့်ကို။ ဒိဋ္ဌော၊ မြင်အပ်
သည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ ဂေဟံ၊ အတ္တဘောတည်းဟူသောအိမ်ကို။
နကာဟသိ၊ သင်မပြုရလတ္တံ့။ တေ၊ သင်၏။ သဗ္ဗာ၊ အလုံးစုံသော။ ဖာသုကာ၊
အတ္တဘော တည်းဟူသောအိမ်၏ ကိလေသာတည်းဟူသော အခြင်ကို။ ဘဂ္ဂါ၊
ချိုးဖျက်အပ်ပြီ။ ဂဟကုဋ်၊ အတ္တဘောတည်းဟူသော အိမ်၏ အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော
အထွတ်ကို။ ဝိသင်္ခိတံ၊ ချအပ်ပြီ။ မေ၊ ငါ၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ ဝိသင်္ခါရဂတံ၊
ပြုပြင်ခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ပြီ။ အဟံ၊ ငါသည်။ တဏှာနံ၊ တဏှာ
တို့၏။ ခယံ၊ ကုန်ရာကုန်ကြောင်းဖြစ်သော အရဟတ္တမဂ်အရဟတ္တဖိုလ်သို့။
အဇ္ဈဂါ-အဓိဂတော၊ ရောက်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။

[ဤသို့ တုသိတာနတ်ပြည်မှ ဆင်းသက်တော်မူ၍ သိရိမဟာမာယာ၏ ဝမ်း၌
ကိန်းပိုက်သန္ဓေနေသည်ကစ၍ ဘုရားဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ပြဆိုအပ်သော မာလာ
လင်္ကာရကျမ်း၏ ပထမတွဲကား ဤတွင်ရွှေ့ပြီး၏။]

မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုတော်ကြီး ပထမတွဲပြီး၏။

mgyc.com

mgyc.com

ဒုတိယတွဲ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၄၀။ အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်းကို သုံးသပ်တော်မူ၍ ရောင်ခြည်တော်ထွန်းလင်းလာခြင်း

ဘုရားသခင်သည် ဗောဓိပင်အောက်ရွှေပလ္လင်၌ ကဆုန်လပြည့်နေ့ ပထမ ယာမ်တွင် ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်၊ မဇ္ဈိမယာမ်၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို သုံးသပ်တော်မူ၍ ပစ္ဆိမယာမ်၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလောမ၊ ပဋိလောမအားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူ ၍ အရုဏ်တက်ခါနီးကာလ၌ သဗ္ဗညုတအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ သဗ္ဗညုတ အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်၏ အခြားမဲ့၌ အရုဏ်တက်၏။ လပြည့်ကျော်တစ် ရက်နေ့မှစ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး^၁ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို နှလုံးသွင်းတော်မူလျက် တစ်ထက် ဝယ်တည်းဖြင့်သာလျှင် နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အချို့သောနတ်တို့သည် ဘုရား အဖြစ်သို့ ပြုတတ်ကုန်သောတရားတို့သည် ရှိကုန်သေးသည်ထင်၏ဟု ယုံမှား သံသယဖြစ်ကြကုန်၏။

ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ထိုသမာပတ်မှထတော်မူ၍ နတ်တို့၏ယုံမှားခြင်း ကို ဖျောက်အံ့သောငှာ ကောင်းကင်သို့ပျံတက်၍ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူ၍ နတ်တို့ယုံမှားခြင်းကို ဖျောက်ပြီးသော် ပလ္လင်တော်မှစဉ်းငယ်အရှေ့သို့မှီသော မြောက်အရပ်၌ ရပ်တော်မူလျက် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတို့ကာလပတ်လုံး ဖြည့်တော်မူအပ်သော ပါရမီတော်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် ရအပ်သောရွှေပလ္လင်ကိုလည်း ကောင်း၊ ဗောဓိပင်ကိုလည်းကောင်း မမှိတ်သောမျက်စိဖြင့် ကြည့်တော်မူလျက် ခုနစ်ရက်နေတော်မူ၏။ ထိုအရပ်သည် အနိမိသစေတီမည်၏။

၁။ ရှစ်ရက်ပတ်လုံး။

ထို့နောင်မှ ပလ္လင်၏လည်းကောင်း၊ ရပ်တော်မူရာအရပ်၏လည်းကောင်း၊ အကြား၌ အရှေ့အနောက် အလျားရှည်သောရတနာစင်္ကြံ၌ စင်္ကြံကြွတော်မူလျက် ခုနစ်ရက်ကို လွန်စေ၏။ ထိုအရပ်သည် ရတနာစင်္ကြံမစေတီ မည်၏။

ထို့နောင်မှ အနောက်အဖို့၌ နတ်တို့သည် ရတနာအတိပြီးသောအိမ်ကို ဖန်ဆင်းကြကုန်၏။ ထိုရတနာဃရရွှေအိမ်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူ၍ အဘိဓမ္မာ ခုနစ်ကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထိုခုနစ်ကျမ်းတို့တွင် “ကုသလာဓမ္မာ၊ အကုသလာဓမ္မာ၊ အဗျာကတာဓမ္မာ” အစရှိသည်တို့ဖြင့် ဓမ္မသင်္ဂဏီကျမ်းကို ရှေးဦးစွာ ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထိုဓမ္မသင်္ဂဏီကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်မှ ခြောက်ပါးသော ရောင်ခြည်တော်တို့သည် မထွက်ကုန်၊ ထို့နောင်မှ ဝိဘင်းကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထို့နောင်မှာ ဓာတုကထာကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထို့နောင်မှ ပုဂ္ဂလပညတ်ကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထို့နောင်မှ ကထာဝတ္ထုကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထို့နောင်မှ “ယေ ကေစိ ကုသလာဓမ္မာ၊ သဗ္ဗေ တေ ကုသလမူလာ” အစရှိသော ယမိုက်ဆယ်ကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ယမိုက်အဆုံးရှိသော ခြောက်ကျမ်းသော အဘိဓမ္မာတို့ကို ဆင်ခြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်မှ ခြောက်ပါးသော ရောင်ခြည်တော်တို့သည် မထွက်ကုန်သေး။ ထို့နောင်မှ “ဟေတုပစ္စယော၊ အာရမ္မဏပစ္စယော” အစရှိသော နှစ်ဆယ့်လေးပစ္စည်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ပဋ္ဌာန်းကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထိုသို့ တိကပဋ္ဌာန်း၊ ဒုကပဋ္ဌာန်းအစရှိသော ပဋ္ဌာန်းနှစ်ဆယ့်လေးကျမ်းကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား စင်စစ်အားဖြင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည် ပဋ္ဌာန်းကျမ်း၌သာလျှင် အခွင့်ရတော်မူ၏။

ဥပမာ ဆိုသော်ကား တိမိရ၊ တိပိင်္ဂလငါးကြီးတို့သည် ရှစ်သောင်းလေးထောင်ယူဇနာအနက်ရှိသော မဟာသမုဒ္ဒရာ၌သာလျှင် ကွန်မြူးခြင်းအခွင့်ကိုရသကဲ့သို့ ထို့အတူ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည်လည်း ဧကန်စင်စစ်အားဖြင့် ပဋ္ဌာန်းကျမ်း၌သာလျှင် ကွန်မြူးရာ ကျက်စားရာအခွင့်ရ၏။ ဤသို့ ရအပ်သော အခွင့်ရှိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် အလွန်သိမ်မွေ့လှစွာသော တရားအလိုတော်အတိုင်း သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်မှ ညိုသော ရောင်ခြည်တော်၊ ရွှေသော ရောင်ခြည်တော်၊ နီသောရောင်ခြည်တော်၊ ဖြူသောရောင်ခြည်တော်၊ မောင်းသော ရောင်ခြည်တော် ပြုံးပြုံးပြက်သော ရောင်ခြည်တော်-တည်းဟူသော ခြောက်ပါးသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ထိုခြောက်ပါးသော ရောင်ခြည်တော်တို့တွင်-

- (၁) ဆံတော်၊ မုတ်ဆိတ်တော်၊ မျက်လုံးတော်တို့၏ ညိုသောအရပ်တို့မှ

ညိုသော ရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ထိုအခါညိုသော ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့် အရပ်မျက်နှာတို့၌ အောက်မည်းညိုပွင့်မျက်စဉ်း မှုန်တို့ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တလွဲလွဲခပ်အပ်သော (ပတ္တမြားညိုယပ်ဝန်းကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာဖြန့်အပ်သော) ကျီးဥ ပုဆိုးကဲ့သို့လည်းကောင်း ညိုသော အဆင်းဖြစ်ကုန်၏။

(၂) ရွှေသောအဆင်းရှိသော မျက်လုံးတော်အရေတို့မှ ရွှေသော ရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ရွှေသော ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့် အရပ်မျက်နှာတို့သည် ရွှေရည်အတိ လွမ်းဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ရွှေပြားပုဆိုးကိုကောင်းစွာ ဖြန့်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မလ္လာကျိကျူမှုန်ဖြင့် ပြွမ်းဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မဟာလှေကားပန်းပွင့်တို့ကဲ့သို့လည်းကောင်း အရပ်မျက်နှာတို့သည် ထင်ကုန်၏။

(၃) အသားတော်၊ အသွေးတော်၊ နီသောအဆင်းရှိသော မျက်လုံးတော်တို့မှ နီသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ထိုအခါ အရပ်လေးမျက်နှာတို့သည် ကောင်းစွာနီမြန်းသော ကမ္မလာကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ လယ်ခေါင်ရန်းပွင့်၊ ပေါက်ပွင့်၊ မိုးစွေပွင့်တို့ဖြင့် ပြွမ်းကုန်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာနီမြန်းသော ချိပ်ရည်တို့ဖြင့် သွန်းဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း ထင်ကုန်၏။

(၄) သွားတော်၊ အရိုးတော်၊ ဖြူသော အဆင်းရှိသော မျက်လုံးတော်တို့မှ ဖြူသော ရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ထိုအခါ အရပ်မျက်နှာတို့သည် တလွဲလွဲခပ်အပ်သော ဖြူစင်စွာသော ငွေယပ်ဝန်းကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သင်းခွေ၊ ကြာဖြူ၊ ရေဥနှံ၊ မုလေး၊ ကြက်ရုံးအစရှိသော ပန်းဆိုင်ကဲ့သို့လည်းကောင်း ထင်ကုန်၏။

(၅) ခြေသည်းတော်၊ လက်သည်းတော်၊ ခြေဖဝါးတော်၊ လက်ဖဝါးတော် အစရှိသော ကိုယ်တော်အစိတ်မှ မောင်းသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ထိုအခါ အရပ်မျက်နှာတို့သည် အထူးထူးသော ပတ္တမြားနီစသော နီမောင်းသော ရတနာတို့ဖြင့် ပြွမ်းဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာ နီမောင်းသောကြာနီ၊ လယ်ခေါင်ရန်းစသော ပန်းတို့၏ ဝတ်မှုတို့ဖြင့် ပြွမ်းဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တလွဲလွဲခပ်အပ်သော ပတ္တမြားနီယပ်ဝန်းကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အလွန်နီမောင်းသော ချိပ်ရည်တို့ဖြင့် သွန်းဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း ထင်ကုန်၏။

(၆) နဖူးသင်းကျစ်တော်အစရှိသော အရပ်တို့မှ ပြိုးပြိုးပြက်သော ရောင်

ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ထိုအခါ အရပ်မျက်နှာတို့သည် လျှပ်စစ်နွယ်တို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ပြွမ်းဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ နေရောင်ကြောက်သော မှန်ရောင်၊ ဖန်ရောင်တို့ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ နေရောင်ကြောက်သော ဇမ္ဗူရဇ်ရွှေရောင်တို့ကဲ့သို့ လည်းကောင်းထင်ကုန်၏။

ဤသို့ခြောက်ပါးသော ရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၍ တစ်ခဲနက်သော မြေကို စွဲလမ်းကုန်၏။ နှစ်သိန်းလေးသောင်းအထုရှိသော ဤမြေကြီးသည် လှော်ပြီး၊ ဦးပြီးသော ရွှေစိုင်းတုံးကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဤမြေကြီးကို ခွဲ၍ မြေအောက်ကခံသောရေကို စွဲလမ်းကုန်၏။ ထိုအခါ မြေကြီးကိုခံသော လေးသိန်းရှစ်သောင်းအထုရှိသော ရေသည် ရွှေညွှန်ပျောင်းတို့ဖြင့် သွန်းဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ရေအထုကိုခွဲ၍ ရေအောက်ကခံသောလေကို စွဲလမ်းကုန်၏။ ကိုးသိန်းခြောက်သောင်း အထုရှိသောလေသည် ကောင်းစွာ ဆောက်အပ်သော ရွှေတုံးကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ထိုသို့ကိုးသိန်းခြောက်သောင်းအထုရှိသော လေကိုထုတ်ချင်း လျှိုသွား၍ အောက်အဋ္ဌာကာသ ဟင်းလင်းအပြင်သို့ ပြေးလေကုန်၏။

အထက်အဖို့ဖြင့်ကား ထိုခြောက်ပါးသော ရောင်ခြည်တော်တို့သည် တက်ကုန်၍ စတုမဟာရာဇနတ်ပြည်တို့သို့ စွဲလမ်းလေကုန်၏။ ထိုစတုမဟာ ရာဇနတ်ပြည်တို့ကို ထုတ်ချင်းလျှိုသွား၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်တို့ကို စွဲလမ်းကုန်၏။ (ထိုနောင်မှ) ယာမာ၊ ထိုနောင်မှ တုသိတာ၊ ထိုနောင်မှ နိမ္မာနရတီ၊ ထိုနောင်မှ ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီနတ်ပြည်ကို စွဲလမ်းကုန်၏။ ထိုနောင်မှ ဗြဟ္မာပါရိသဇ္ဇာ၊ ဗြဟ္မပုရောဟိတာ အစရှိသော ကိုးဘုံသော ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့ကို စွဲလမ်းကုန်၏။ ထိုနောင် ဝေဟပ္ဖိုလ်၊ ထိုနောင် သုဒ္ဓါဝါသငါးဘုံတို့ကို စွဲလမ်းကုန်၏။ သုဒ္ဓါဝါသငါးဘုံတို့ကို ထုတ်ချင်းလျှိုသွား၍ အာကာသာနဉ္စာယတန၊ ဝိညာနဉ္စာယတန အစရှိသော အရူပလေးဘုံတို့ကို စွဲလမ်းကုန်၏။ ထိုအရူပလေးဘုံတို့ကို ထုတ်ချင်းလျှိုသွား၍ အထက်အဋ္ဌာကာသကောင်းကင်ပြင်သို့ ပြေးလေကုန်၏။

ဖီလာဖြစ်သော အဖို့အားဖြင့်ကား အတိုင်းမသိ အဆုံးမရှိသော လောကဓာတ်တို့သို့ ပြေးလေကုန်၏။ ရောင်ခြည်တော်ထွန်းလင်းရာ အရပ်တို့၌ လဗိမာန်တို့သည် အရောင်အဝါမရှိကုန်၊ နေဗိမာန်တို့သည် အရောင်မရှိကုန်၊ နက္ခတ်၊ တာရာ၊ ကြယ်တကာတို့၏ အရောင်တို့သည် မထွန်းပနိုင်ကုန်၊ နတ်၏ဥယျာဉ်၊ ဗိမာန်၊ ပဒေသာ၊ တန်ဆာရောင်တို့သည်လည်း မရှိကုန်၊ စကြဝဠာကုဋေတစ်သိန်းတိုင်တိုင် ကိုယ်ရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းတောက်ပနိုင်သော ဗြဟ္မာကြီးတို့သည်လည်း နေထွက်သောအခါ ပိုးစုန်းကြူးကဲ့သို့ဖြစ်၏။ လ၊ နေ၊ နက္ခတ်၊ တာရာ၊ နတ်တို့၏ ဥယျာဉ်၊ ဗိမာန်၊ ပဒေသာတို့သည် အပိုင်းအခြားမျှသာ ထင်ကုန်၏။

ဤမျှလောက်သော အရပ်ဌာနတိုင်တိုင် ဘုရားရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့်သာလျှင် လွှမ်းမိုးအပ်သည်ဖြစ်၏။ ဤသို့သောရောင်ခြည်တော်တို့၏ ထွန်းလင်းတောက်ပခြင်းတို့သည် ဘုရားသဗ္ဗညုတို့အား ဓိဋ္ဌာန်တော်မူသော တန်ခိုးတော်တို့၏ အရာလည်းမဟုတ်။ ဘာဝနာဖြင့်ပြီးသော တန်ခိုးတော်၏အရာလည်းမဟုတ်။ အလွန်သိမ်မွေ့လှစွာသော ရတနာကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော်မူသော ဘုရားသခင်၏ အသွေးတော်သည် ကြည်၏။ ဟဒယဝတ္ထုရုပ်သည်လည်း ကြည်၏။ အရေအဆင်းတော်သည်လည်း ကြည်၏။ ထိုသို့ ကြည်ခြင်းကြောင့် ထွန်းပလေသတည်း။ ဤသို့ စမ္မသင်္ဂဏီအစ ပဋ္ဌာန်းကျမ်းအဆုံးရှိသော အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူလျက် ခုနစ်ရက်ကို လွန်စေ၏။ ထိုအရပ်သည် ရတနာဃရစေတီ မည်၏။

* * *

၄၁။ မာရ်နတ်သည် အရေးအကြောင်းကို မြေ၌ရေးသားသည်ကိုပြခြင်း

ဤသို့ ဗောဓိပင်၏အနီး၌ လေးသတ္တာဟကို လွန်စေပြီး၍ ငါးသတ္တာဟ မြောက်၌ ဗောဓိပင်မှ အရှေ့မျက်နှာအဖို့၌ အပေါလအမည်ရှိသော ဆိတ်ကျောင်းညောင်ပင်ရင်းသို့ ကပ်တော်မူ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဝိမုတ္တိရသာကို ခံစားတော်မူလျက် တစ်ထက်ဝယ်တည်းဖြင့် နေတော်မူ၏။ ထိုအပေါလ၌ နေတော်မူသောအခါ ယုတ်မာသော နှလုံးရှိသော မာရ်နတ်သားသည် “ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အစဉ်တစိုက်လိုက်၍ ယုတ်မာသော အဖြစ်ကို ကြည့်ရှုပါသော်လည်း ဤရဟန်းကြီး၌ တစ်စုံတစ်ခုမျှ ချော်ချွတ်သော အရာကို ငါမမြင်ချေ။ ဤရဟန်းကြီးသည် ငါ၏နိုင်ငံကို လွန်ရလေ၏” ဟု နှလုံးမသာခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ခရီးမ၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော အကြောင်းတို့ကို ကြံအောက်မေ့၍ မြေ၌ တစ်ဆယ့်ခြောက်ကြောင်းသော အရေးအကြောင်း တို့ကို ငင်၏။ ငင်ဟန်ကား-

- (၁) ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ ဒါနပါရမီကို ငါမဖြည့်ချေ။ ထိုသို့မဖြည့်ချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာ ငါမဖြစ်ရဟု အရေးအကြောင်းကိုငင်၏။
- (၂) ထို့အတူ ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သီလပါရမီ၊
- (၃) နိက္ခမပါရမီ၊
- (၄) ပညာပါရမီ၊
- (၅) ဝီရိယပါရမီ၊
- (၆) ခန္တီပါရမီ၊

mgyoe.com

- (၇) သစ္စာပါရမီ၊
- (၈) အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ၊
- (၉) မေတ္တာပါရမီ၊

(၁၀) ဥပေက္ခာပါရမီတို့ကို ငါမဖြည့်ရချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့် တူစွာ ငါမဖြစ်ရဟု ဆယ်ခုမြောက်သော အရေးအကြောင်းကို ငင်၏။

(၁၁) ထိုအတူ ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သူတစ်ပါးတို့နှင့် မဆက်ဆံသော သူတစ်ပါးတို့၏ ဣန္ဒြေရင့်ခြင်းကို သိတတ်သော ဣန္ဒြိယပရော ပရိယတ္တိ ဉာဏ်ကို ရခြင်း၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆယ်ပါးသော ပါရမီတို့ကို ငါမဖြည့်ချေ၊ ထိုသို့မဖြည့်ချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီး နှင့်တူစွာ ငါမဖြစ်ရဟု တစ်ဆယ့်တစ်ခုမြောက်သော အရေးအကြောင်းကို ငင်၏။

(၁၂) ထိုအတူ ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သူတစ်ပါးတို့နှင့် မဆက်ဆံသော အကြောင်းဟုတ်သည်၊ မဟုတ်သည်ကို သိတတ်သော အာသယာနုသယ ဉာဏ်ကို ရခြင်း၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ပါရမီဆယ်ပါးတရားတို့ကို ငါမဖြည့်ချေ၊ ထိုသို့မဖြည့်ချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာ ငါမဖြစ်ရဟု တစ်ဆယ့်နှစ်ခုမြောက်သော အရေးအကြောင်းကို ငင်၏။

(၁၃) ထိုမှတစ်ပါး ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သူတစ်ပါးတို့နှင့် မဆက်ဆံသော ဝဋ်၌ ကျင်လည်သော ဒုက္ခိတသတ္တဝါအပေါင်းကို အာရုံပြု၍ အလွန် သနားတတ်သော မဟာကရုဏာသမာပတ်တည်းဟူသော ဉာဏ်ကို ရခြင်း၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ပါရမီဆယ်ပါးတရားတို့ကို ငါမဖြည့်ချေ၊ ထိုသို့မဖြည့်ချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာ ငါမဖြစ်ရဟု တစ်ဆယ့်သုံးကြောင်းမြောက်သော အရေးကို ငင်၏။

(၁၄) ထိုမှတစ်ပါး ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သူတစ်ပါးတို့နှင့် မဆက်ဆံသော ပါရမီ၊ အစုံအစုံသော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ဖြစ်စေနိုင်သော ယမကပါဋိဟာရိယဉာဏ်ကို ရခြင်း၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ပါရမီဆယ်ပါးတရားတို့ကို ငါမဖြည့်ရချေ၊ ထိုသို့မဖြည့်ရချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာ ငါမဖြစ်ရဟု တစ်ဆယ့်လေးကြောင်းမြောက်သော အရေးကို ငင်၏။

(၁၅) ထိုမှတစ်ပါး ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သူတစ်ပါးတို့နှင့် မဆက်ဆံသော မြေ၊ တောင်၊ တိုက်၊ နံရံ အစရှိသည်တို့သည် ဆီးတားပိတ်ပင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သော အနာဝရဏဉာဏ်ကို ရခြင်း၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်

mgyoe.com

သောပါရမီဆယ်ပါး တရားတို့ကို ငါမဖြည့်ရချေ၊ ထိုသို့မဖြည့်ရချေ သောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာ ငါမဖြစ်ရဟု တစ်ဆယ့်ငါး ကြောင်းမြောက်သော အရေးကိုငင်၏။

(၁၆) ထိုမှတစ်ပါး ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သူတစ်ပါးတို့နှင့် မဆက်ဆံသော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို အကြွင်းမရှိမြင်သိနိုင်သော မဟာကြိယာ သောမနဿစိတ်နှင့်ယှဉ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရခြင်း၏ အထောက် အပံ့ဖြစ်သော ပါရမီဆယ်ပါး တရားတို့ကို ငါမဖြည့်ရချေ၊ ထိုသို့မဖြည့် ရချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့် တူစွာ ငါမဖြစ်ရဟု တစ်ဆယ့် ခြောက်ကြောင်းမြောက်သောအရေးကိုငင်လေ၏။

* * *

၄၂။ မာရ်မင်း၏ သမီးသုံးယောက်တို့သည် ဘုရားသခင်ကို ဖြားယောင်းသည်ကိုပြခြင်း

ဤသို့ မာရ်နတ်သားသည် ဤတစ်ဆယ့်ခြောက်ကြောင်းသော အရေးတို့ ကို ခရီးမ၌ငင်၍ နေလေ၏။ ထိုအခါ တဏှာမည်သော သမီးတစ်ယောက်၊ အရတီ မည်သော သမီးတစ်ယောက်၊ ရာဂါမည်သော သမီးတစ်ယောက် ဤသုံးယောက် သော မာရ်မင်း၏ သမီးတို့သည် အဘမာရ်မင်းကို မမြင်ရကား “ယခုအဘယ်မှာ နေသနည်း” ဟု ကြည့်ရှုကုန်သော် နှလုံးမသာခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ မြေကို အရေးအကြောင်းသားလျက်နေလေသော အခြင်းအရာကိုမြင်၍ အဘနေရာသို့ သွား ကုန်၍ “ဖခင် အဘယ့်ကြောင့် ဖခင်သည် ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ နှလုံးမသာရှိဘိ သနည်း” ဟု မေးကုန်၏။ “ချစ်သမီးတို့ ဤရဟန်းကြီးသည် ငါ၏ နိုင်ငံကိုလွန်လေ ၏။ ဤမျှလောက်သော အခါပတ်လုံး ယုတ်မာသောအပြစ်ကိုကြည့်ပါသော်လည်း ထိုရဟန်းကြီး၏ ယုတ်မာသောအပြစ်ကို မမြင်နိုင်၊ ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ နှလုံးမသာရှိသည်” ဟု ဆို၏။

“ဖခင် ယုတ်မာသော အပြစ်ကိုမမြင်နိုင်သည်ဖြစ်တုံအံ့၊ အထူးမကြံလင့်၊ ငါတို့ ထိုရဟန်းကြီးကို ဖခင်၏နိုင်ငံသို့ လိုက်ပါအောင်ပြု၍ ခေါ်ခဲ့ကုန်အံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။ “ချစ်သမီးတို့ ဤရဟန်းကြီးကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ငါ၏ နိုင်ငံသို့လိုက်ပါအောင် မတတ်နိုင်ကြ၍ ရဟန်းကြီးသည် မတုန်မလှုပ်သော သဒ္ဓါ ခြင်း၌ တည်သော ယောက်ျားမြတ်ပေတည်း” ဟု ဆို၏။ “ဖခင် ငါတို့မိန်းမတို့ မည်သည် ယခုပင်လျှင် ထိုရဟန်းကြီးကို ရာဂကျော့ကွင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ဆောင်ခဲ့ကုန်အံ့၊ ဖခင်မကြံကုန်လင့်” ဟု ဆို၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ကပ်လေကုန် ၍ “အရှင်ရဟန်း အရှင်ရဟန်း၏ ခြေတော်ရင်း၌နေ၍ ငါတို့လုပ်ကျွေးကုန်အံ့”

ဟု ဆိုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ထိုမာရ်မင်းသမီးတို့၏ စကားကို နှလုံးမသွင်း မျက်စိကို ဖွင့်၍ မကြည့်၊ အတုမရှိသော ကိလေသာ၏ ကုန်ရာနိဗ္ဗာန်ကိုသာ နှလုံး သွင်းသဖြင့် ဝိဝေကသုခကိုသာလျှင် ခံစားတော်မူလျက်နေတော်မူ၏။

တစ်ဖန်မာရ်မင်း၏သမီးတို့သည် “ယောက်ျားတို့၏ အလိုမည်သည် ကြီးကြီး၊ ငယ်ငယ်ကို အလိုရှိတတ်ကုန်သည်သာတည်း၊ အချို့သော ယောက်ျား တို့ကား နုနယ်သော သတို့သမီး၌ ချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်၏ (အချို့သောယောက်ျားတို့ သည်ကား ပထမအရွယ်၌ တည်သောမိန်းမတို့၌ ချစ်ခြင်းဖြစ်၏) အချို့သော ယောက်ျားတို့ကား မဇ္ဈိမအရွယ်၌ တည်သောမိန်းမတို့၌ ချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်၏၊ အချို့ သော ယောက်ျားတို့ကား ပစ္ဆိမအရွယ်၌ တည်သော မိန်းမတို့၌ ချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်၏။ ငါတို့သည် အထူးထူးအပြားပြားသော အရွယ်တို့ဖြင့် ဖြားယောင်းရမှုကားကောင်း လေစွ” ဟု တစ်ယောက်တခြားစီငယ်နုသော သတို့သမီးအသွင်အစရှိသဖြင့် မိမိတို့၏ကိုယ်ကို ဖန်ဆင်းကုန်၍ သတို့သမီး၏အသွင်၊ သားမဖွားသေးသော မိန်းမတို့၏အသွင်၊ တစ်ကြိမ်သားဖွားပြီးသော မိန်းမတို့၏ အသွင်၊ နှစ်ကြိမ်သား ဖွားပြီးသော မိန်းမတို့၏အသွင်၊ မဇ္ဈိမအရွယ်သို့ ရောက်သော မိန်းမတို့၏ အသွင်၊ ကြီးသော အရွယ်သို့ရောက်သော မိန်းမတို့၏အသွင်ဖြစ်ကုန်၍ ခြောက်ကြိမ်မြောက် မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ “အရှင်ဘုရား၏ ခြေရင်းတော်၌ နေကုန်၍ ငါတို့လုပ်ကျွေး ကုန်အံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုနတ်သမီးတို့ဆိုသော စကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား သည် နှလုံးသွင်းတော်မမူ၊ ကိလေသာ၏ ကုန်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကိုသာလျှင် နှလုံး သွင်းတော်မူ၏။

ဤအရာ၌အချို့သော ဆရာတို့က “မာရ်မင်း၏သမီးတို့သည် တန်ခိုးဖန်ဆင်း သော အဖြစ်ဖြင့် ကပ်လာသည်ကိုမြင်တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် “ထိုမိန်းမတို့သည် သွားကျိုးခြင်း၊ ဆံဖြူခြင်းတို့သည်ဖြစ်စေကုန်” ဟု ခိဋ္ဌာန်တော်မူသည်” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုစကားကို မယူအပ်၊ အဘယ့်ကြောင့် မယူအပ်သနည်းဟူမူကား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤကဲ့သို့ခိဋ္ဌာန်ခြင်းကို ပြုတော်မမူသောကြောင့် မယူအပ်သတည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် “သင်တို့သွားလေကုန်လော့၊ သင်တို့ အဘယ်အကျိုး ကိုမြင်ကုန်၍ ဤသို့လုံ့လပြုကုန်သနည်း၊ ဤသို့သဘောရှိသော အမူအရာမည် သည်ကို ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟအစရှိသော ကိလေသာမကင်းသော သူတို့၏ ရှေ့မှာသာလျှင် ပြုခြင်းငှာသင့်၏။ ဝိပဿီအစရှိသော ရှေးဘုရားတို့ကဲ့သို့ ကောင်း သောလာခြင်းရှိသော ငါဘုရားသည်ကား ရာဂကိုပယ်ပြီး၊ ဒေါသကိုပယ်ပြီး၊ မောဟကိုပယ်ပြီး” ဟု ကိုယ်တော်၏ ကိလေသာကို ပယ်တော်မူပြီးသည်ကို အကြောင်းပြု၍-

၁။ ယဿ ဇိတံ နာဝဇီယတိ၊
 ဇိတ မဿ နော ယာတိ ကောစိလောကေ။

တံ ဗုဒ္ဓ မနန္တဂေါစရံ၊
 အပဒံ ကေန ပဒေန နေဿထ။ ။

၂။ ယဿ ဇာလိနိ ဝိသတ္တိကာ၊
 တဏှာ နတ္ထိ ကုဟိဉ္စိ နေတဝေ။
 တံ ဗုဒ္ဓံ မနန္တ ဂေါစရံ၊
 အပဒံကေန ပဒေန နေဿထ။ ။

ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

၁။ ဤ၌အနက်ကား မာရမိတရော၊ မာရ်မင်း၏သမီးတို့။ ယဿယေနတထာဂတေန၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဇိတံ၊ အောင်အပ်သော ရာဂအစရှိသော ကိလေသာကို။ နာဝဇီယတိ၊ တစ်ဖန်မအောင်အပ်ပြီ။ အဿအနေနတထာဂတေန၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဇိတံ၊ အောင်အပ်ပြီးသော ရာဂအစရှိသော ကိလေသာကို။ လောကေ၊ လူ၌။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်။ နောယာတိ၊ လိုက်အောင်မတတ်နိုင်ပြီ။ အနန္တဂေါစရံ၊ အဆုံးမရှိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အာရုံရှိတော်မူထသော။ အပဒံ၊ ရာဂအစရှိသောအကြောင်းမှလည်းကင်းပြီးထသော။ တံဗုဒ္ဓံ၊ ထိုသဗ္ဗညုတဘုရားကို။ ကေနပဒေန၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်။ တုမှေ၊ သင်နတ်သမီးတို့သည်။ နေဿထ၊ ဆောင်နိုင်ကုန်လတ္တံ့နည်း၊ နနေဿထဇဝ၊ မဆောင်နိုင်ကုန်သည်သာတည်း။

၂။ မာရမိတရော၊ မာရ်မင်း၏သမီးတို့။ ယဿ-တထာဂတဿ၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားအား။ ဇာလိနိ၊ ဖွဲ့ယှက်တတ်သော ကွန်ရက်နှင့်လည်း တူထသော။ ဝိသတ္တိကာ၊ ရူပါရုံစသည်၌လည်း ပြန့်တတ်ထသော။ တဏှာ၊ တဏှာသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိပြီ။ တဿ-တထာဂတဿ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားအား။ ကုဟိဉ္စိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသောဘဝသို့။ နေတဝေ-နေတုံ၊ ဆောင်အံ့သောငှာ။ သက္ကာ၊ တတ်နိုင်ကုန်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိကုန်။ အနန္တဂေါစရံ၊ အဆုံးမရှိသော ဉာဏ်တော်၏ အာရုံလည်းဖြစ်ထသော။ အပဒံ၊ တဏှာတည်းဟူသော အကြောင်းလည်းကင်းပြီးထသော။ တံဗုဒ္ဓံ၊ ထိုသဗ္ဗညုတဘုရားကို။ ကေနပဒေန၊ အဘယ်အကြောင်းဖြင့်။ တုမှေ၊ သင်နတ်သမီးတို့သည်။ နေဿထ၊ ဆောင်နိုင်ကုန်အံ့နည်း။ နနေဿထဇဝ၊ မဆောင်နိုင်ကုန်သည်သာတည်း။

ဤသို့ဘုရားသခင် မိန့်တော်မူလတ်သော် ထိုမာရ်မင်း၏ သမီးသုံးယောက်တို့သည် “အဘမာရ်မင်းသည် အမှန်ဖွင့်ဆိုလိုက်ပေသည်၊ လူနတ်တို့၏ ပူဇော်

သက္ကာအထူးကို ခံထိုက်ပေ၏။ ကောင်းသောအလားရှိပေ၏။ လူအပေါင်းတို့သည် တပ်အပ်သောအရာတို့၌ ဆုံးမတော်မူနိုင်ပေ၏။ ဤသို့ အစရှိသော စကားတို့ကို ဆိုကုန်၍ အဖဖြစ်သော မာရ်မင်း၏ အထံသို့ ပြန်လေကုန်၏။

* * *

၄၃။ ဘုရားသခင်သည် မုစလိန္နာအိုင်ကျည်းပင်ရင်း၌ ခုနစ်ရက်စံတော်မူသည်ကို ပြခြင်း

ထိုအခါ မာန်အမျက်အားဖြင့် တဟုန်းဟုန်းပြုတတ်သော အလေ့ရှိသော အမျိုးအမည်အားဖြင့် မထင်ရှားသော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် ဘုရားရှိတော်မူရာ ကပ်ပြီး၍ ဘုရားသခင်နှင့် နှစ်လိုဝမ်းသာပြောဟော၍ နှစ်လိုအပ်သော၊ အသက် ထက်ဆုံး အောက်မေ့အပ်သောစကားကို ပြောဟောပြီး၍ ဘုရားမြတ်စွာကို-

(၁) “အရှင်ဂေါတမ... အဘယ်မည်သော အတိုင်းအရှည်ဖြင့် “ဗြာဟ္မဏ” မည်သနည်း။

(၂) “ဗြဟ္မဏ” ၏အဖြစ်ကို ပြတတ်ကုန်သာ အကြောင်းတရားတို့သည် အဘယ်တရားတို့နည်း” ဟု

မေးလျှောက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည် “ဗြာဟ္မဏ” သဒ္ဒါ၏ အနက်ကိုသိတော်မူ၍-

“အကြင်ရဟန္တာသည် အပပြုအပ်ပြီးသော မကောင်းမှုလည်းရှိ၏။ တဟုန်းဟုန်းမူတတ်သော မာန်အမျက်လည်းမရှိ၊ ကိလေသာ ဟူသော ဖန်ရည်လည်းမရှိ၊ ဘာဝနာဟူသော စီးဖြန်းခြင်းနှင့်လည်းယှဉ်၏။ မဂ်ဉာဏ်လေးပါးတို့ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ဟူသော အဆုံးသို့လည်းရောက်၏။ သုံးအပ်ပြီးသော မဂ်ဟူသော သီတင်းလည်းရှိ၏။ ထိုမကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရဟန္တာသည် ဟုတ်မှန်သောသဘောဖြင့် ငါ ဗြာဟ္မဏဟူသော စကားဖြင့်ဆို၏။ အကြင်ရဟန္တာအား လူအပေါင်း၌ တစ်ခုခုသော အာရုံ၌ ရာဂအစရှိသောကိလေသာတို့၏ ဖြစ်ခြင်းသည်မရှိ” ဤသို့မိန့်မြွက်တော်မူ၏။

ထိုနောင်မှ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် ထိုသမာဓိမှ ထတော်မူ၍ ဗောဓိပင်၏ အရှေ့တောင်အရပ်၌ တည်သော မုစလိန္နာအိုင်သို့ ကပ်တော်မူ၍ ကျည်းပင်ရင်း၌ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တစ်ထက်ဝယ်တည်းဖြင့် နေတော်မူလျက် ဝိမုတ္တိ ရသချမ်းသာကို ခံစားတော်မူ၏။ ထိုအခါ အခါမဲ့သည်ထန်စွာရွာသော မိုးကြီးသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးရွာ၏။ မိုးဖွဲလေကြမ်းတို့ဖြင့် နှိပ်စက်သောနေ့ရှိ၏။ ထိုအခါ မုစလိန္နာနဂါးမင်းသည် မိမိနေရာနဂါးပြည်မှ ထွက်ခဲ့၍မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို ခုနစ်ပတ်သောအခွေတို့ဖြင့်ပတ်၍ ဦးခေါင်းတော်အထက်၌ ကြီးစွာသော ပါးပျဉ်းကိုဖြန့်၍ “မြတ်စွာဘုရားကို အချမ်းအပူသည်လည်း မညှဉ်းဆဲစေလင့်။

ဖြုတ်၊ ခြင်၊ ယင်ရဲ့၊ လေနေပူ၊ တံလှုပ်၊ မြွေ၊ ကင်း၊ သန်း၊ အတွေ့တို့သည်လည်း မညှဉ်းဆဲစေလင့်” ဟု တည်၏။ ထိုနဂါးမင်းကား ရတနာအတိပြီးသော ပြာသာဒ် ကိုဖန်ဆင်းအံ့သောငှာ တတ်နိုင်လျက်မူလည်း မိမိ၏ ကိုယ်ဖြင့်ကောင်းမှုကို ပြုလို ရကား ကြီးစွာသော ကိုယ်ကို ဖန်ဆင်း၍ ဦးခေါင်းတော်၏ အထက်၌ ပါးပျဉ်း ဖြန့်၍နေသတည်း။ ထိုနဂါးမင်း၏ အခွေတွင်းကား လောဟပါသာဒပြာသာဒ်၏ အောက်အပြင်နှင့်တူသတတ်၊ အလယ်၌ရတနာပလ္လင်ကိုလည်းခင်းသတတ်၊ နံပါး လေးထောင့်တို့၌လည်း ဆီနံ့သာတို့ဖြင့် မီးထွန်းလျက် အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ စန္ဒကူးကြျတ်တို့ကိုထားသတတ်။

ထိုအခါ မုစလိန္နာနဂါးမင်းလည်း ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် အညစ်အကြေးကင်း သော တိမ်တိုက်ရှိသော ကောင်းကင်ကိုမြင်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်မှ အခွေ တို့ကို ဖြေ၍ မိမိအသွင်ကိုဖျောက်၍ လုလင်၏အသွင်ကို ဖန်ဆင်း၍ မြတ်စွာဘုရား ၏ ရှေ့တော်၌ လက်အုပ်မိုးလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက်တည်၏။ ထိုအခါ ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကိုသိတော်မူ၍-

သုခေါ ဝိဝေကော တုဋ္ဌဿ၊ သုတဓမ္မဿ ပဿတော။

ဤသို့အစရှိသော ဥဒါန်းစကားကို မြွက်တော်မူ၏။ ထိုဥဒါန်းစကားတော်၌ အဓိပ္ပာယ်ကား လေးပါးသော မဂ်ဉာဏ်တည်းဟူသော ရောင့်ရဲခြင်းဖြင့် ရောင့်ရဲ ထသော ထင်ပြီးသော သစ္စာလေးပါးတရားလည်းရှိထသော ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် ခပ် သိမ်းသော တရားတို့ကို မြင်ပြီးထသော ရဟန္တာအား နိဗ္ဗာန်ဟု ဆိုအပ်သော ဝိဝေကသည် ချမ်းသာ၏။ လူအပေါင်း၌ အမျက်မရှိသောအဖြစ်သည်လည်းချမ်း သာ၏။ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၌ မညှဉ်းဆဲသောအဖြစ်သည်လည်း ချမ်းသာ၏။ လူအပေါင်း၌ ငါကား ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို လွန်ခြင်းတည်းဟူသော ရာဂကင်း သော အဖြစ်သည်လည်း ချမ်းသာ၏။ ငါဟူသော မာန်ကိုလည်း အကြင်ဆုံးမခြင်း သည်ရှိ၏။ ထိုသို့ဆုံးမခြင်း၊ သည်းခံခြင်းသည်လျှင် စင်စစ်မြတ်သော ချမ်းသာ တည်း။ ဤသို့ဥဒါန်း စကားကို မြွက်တော်မူ၏။

၄၄။ တပုဿ၊ ဘလ္လိကကုန်သည်ညီနောင်တို့အား ဆံတော်ဓာတ်ကို သနားတော်မူခြင်း။

ထိုနောင်မှ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် ထိုသမာဓိမှထတော်မူ ၍ မုစလိန္နာမှသည် ဗောဓိပင်၏တောင်အဖို့၌တည်သော လင်းလွန်းပင်ရင်းသို့ ကပ်တော်မူ၍ လင်းလွန်းပင်ရင်း၌ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တစ်ထက်ဝက်တည်းဖြင့်နေ ဖော်မူ၍ ဝိမုတ္တိရသချမ်းသာကို ခံစားတော်မူ၏။ ထိုသမာဓိမှထတော်မူသောနေ့

အရုဏ်တက်သောအခါ၌လျှင် “ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စသည်ဖြစ်ရာ၏” ဟု သိကြားမင်းသည် သျှိသျှားသီးကိုကပ်၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း သုံးဆောင်တော်မူ၏။ သုံးဆောင်တော်မူကာမျှသာ သရီရကိစ္စဖြစ်၍ သိကြားမင်းသည် မျက်သစ်ရေကို လှူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း မျက်နှာသစ်တော်မူ၍ ထိုလင်းလွန်းပင်ရင်း၌ သာ နေတော်မူ၏။ ထိုရောအခါတပုဿ၊ ဘလ္လကအမည်ရှိသော ကုန်သည်ညီ နောင်တို့သည် ဥက္ကလာပအမည်ရှိသော ဇနပုဒ်မှ ဘုရားရှိရာ မဇ္ဈိမတိုက်အရပ်သို့ အခွန်ရှည်သော ခရီးကို သွားကုန်၏။

ထိုအခါ၌ တပုဿ၊ ဘလ္လကအမည်ရှိသော ကုန်သည်တို့၏ မိဆွေဖမျိုး ဖြစ်ဖူးသော နတ်သားတစ်ယောက်သည် ထိုကုန်သည်တို့၏ လှည်းဘီးစက်ကို မလည်စေနိုင်အောင်ပြု၏။ ထိုသို့ပြုသောကြောင့် ထိုကုန်သည်တို့၏ လှည်းဘီးစက်မလည်ရှိခဲ့သော် ထိုကုန်သည်တို့သည် “ဤအမှုသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း” ဟု ခရီးစောင့်နတ်တို့အား ဗလိနတ်စာကိုပြုကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ထိုနတ်သားသည် ကိုယ်ထင်ပြု၍ ထိုကုန်သည်တို့ကို ဤသို့ဆို၏။ “အချင်းတို့ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် လင်းလွန်းပင်ရင်း၌ နေတော်မူ၏။ ရှေးဦးစွာသစ္စာလေးပါးတရားကိုသိတော်မူ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူ၏။ သွားချေကုန်၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို မုန့်ကြွပ်ကျစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပျားမုန့်ဆုပ်ဖြင့်လည်းကောင်း လုပ်ကျွေးလေကုန်၊ ထိုသို့ လုပ်ကျွေးခြင်းသည် သင်တို့အား ရှည်ကြာစွာသော နေ့ညဉ့်တို့ပတ်လုံး အစီးအပွားများလတ္တံ့” ဤသို့သော စကားကိုဆို၏။

ထိုအခါ၌ ကုန်သည်တို့သည် မုန့်ကြွပ်ကျစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပျားမုန့်ဆုပ်ကိုလည်းကောင်း ယူ၍ ဘုရားရှိရာသို့ကပ်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ရပ်ပြီးသော် ဤသို့လျှောက်ကုန်၏။ “ဘုန်းတော်ကြီး မြတ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား... အကျွန်ုပ်တို့၏ မုန့်ကြွပ်ကျစ်ကိုလည်း ကောင်း၊ ပျားမုန့်ဆုပ်ကို လည်းကောင်း ခံတော်မူစေချင်၏။ ဤသို့ခံတော်မူခြင်းသည် အကျွန်ုပ်တို့အား ရှည်ကြာစွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး စီးပွားချမ်းသာဖြစ်ပါလတ္တံ့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားအား ဃဋိကာရ ဗြဟ္မာကပ်သော သပိတ်တော်သည် သုဇာတာ၏ နို့ဃနာဆွမ်းလှူခါနီး၌ ကွယ်လေ၏။ ခံတော်မူစရာ သပိတ်တော်မရှိလျှင် ဤသို့ အကြံတော်ဖြစ်၏။ “ရှေးဘုရားတို့သည် လက်တော်တို့ဖြင့် ခံဖူးလေကုန်သလော၊ သပိတ်တော်ဖြင့် ခံဖူးလေကုန်သလော၊ အဘယ်ဖြင့် ငါသည် ဤသူတို့၏ မုန့်ကြွပ်ကျစ်ကို လည်းကောင်း၊ ပျားမုန့်ဆုပ်ကို လည်းကောင်း ခံရအံ့နည်း” ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏။

ထိုသို့ကြံတော်မူသောခဏ၌ စတုမဟာရာဇ် နတ်သားလေးယောက်တို့

သည် မြတ်စွာဘုရား၏ နှလုံးတော်အကြံတော်ကိုသိ၍ လေးပါးသောအရပ်မျက်နှာ တို့မှ ဣန္ဒြေနိလာကျောက်ဖြင့်ပြီးကုန်သော လေးလုံးသော သပိတ်ကို ကပ်ကုန်၏။ ထိုသပိတ်တို့ကို မြတ်စွာဘုရားခံတော်မမူလျှင် ထို့နောင်မှပဲနောက် အဆင်းရှိသော ကျောက်ဖြင့်ပြီးကုန်သော လေးလုံးသော သပိတ်တို့ကို မြတ်စွာဘုရားအား ကပ်ကုန် ၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား... ဤသပိတ်တော်ကို ခံတော်မူ၍ ဤ သပိတ်တော်ဖြင့် မုန့်ကြွပ်ကျစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပျားမုန့်ဆုပ်ကို လည်းကောင်း ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသပိတ်တို့ကို ခံတော်မူ ၏။ ထိုသို့ခံတော်မူခြင်းသည် အလိုကြီးသောကြောင့် ခံတော်မူသည်မဟုတ်။ ထို နတ်သားတို့၏ ကြည်ညိုခြင်းကို စောင့်အံ့သောငှာသာ ခံတော်မူသည်။

ဤသို့ ခံတော်မူ၍ လေးလုံးသောသပိတ်တို့ကို တစ်လုံးတည်းဖြစ်အောင် ဓိဋ္ဌာန်တော်မူ၍ နှိပ်လျှင် အနာလေးရစ်နှင့်တကွ တစ်လုံးတည်းဖြစ်လေ၏။ လေး ယောက်သော နတ်သားတို့အားလည်း တူသောကောင်းမှု၏ အကျိုးသည်ဖြစ်၏။ ဤသို့ တစ်လုံးတည်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရားသည် အသစ်စက်စက်သော ကျောက် သပိတ်ဖြင့် မုန့်ကြွပ်ကျစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပျားမုန့်ဆုပ်ကိုလည်းကောင်း ခံတော်မူ ၍ သုံးဆောင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ တပုဿ၊ ဘလ္လိက ညီနောင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ လျှောက်ကုန်၏။

“အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ကုန်၏။ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ကုန် ၏။ ယနေ့ကိုအစပြု၍ အသက်ရှည်သော ကာလပတ်လုံး အကျွန်ုပ်တို့ကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ကုန်သော ဒါယကာတို့ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုညီနောင် နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း လောက၌ ရှေးဦးစွာ နှစ်ခွန်းသော ဆောက်တည်ခြင်းရှိသော ဒွေဝါစိက ဥပါသကာအဖြစ် သို့ ရောက်ကုန်၏။ ဤသို့ဥပါသကာအဖြစ်ကိုကြားပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ လျှောက်ကုန်၏။ “အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်သူအား ရှိခိုးခြင်း၊ လက် အုပ်ချီခြင်းကို ပြုပါရမည်နည်း” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဦးခေါင်းတော်ကို သုံးသပ်တော်မူသော် ဆံတော်တို့သည် လက်တော်၌ ငြိကုန်၏။ ထိုဆံတော်တို့ကို ကုန်သည်တို့အား “သင်တို့သည် ဤဆံတော်တို့ကို ဆောင်လေ ကုန်” ဟု ပေးတော်မူ၏။ ထိုကုန်သည်တို့သည်လည်း ဆံတော်ဓာတ်တို့ကိုရ၍ အလွန်ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုး၍သွားလေကုန်၏။

၄၅။ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်းတောင်းပန်၍ တရားဟောအံ့ဟုခွင့်ပြုခြင်း

ထို့နောင်မှ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသမာဓိမှထတော်မူ၍ လင်းလွန်းပင်မှ သည် အပေါလအရပ်သို့ တစ်ဖန်ကပ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့အကြံတော်သည်ဖြစ်၏။ “ငါသိတော်မူအပ်သော သစ္စာလေးပါးသည် နက်နဲ၏။ မြင်နိုင်ခဲ့၏။ (သိနိုင်ခဲ့၏။) ငြိမ်သက်၏။ မြတ်၏။ ကြံဆ၍သိနိုင်ခဲ့ကုန်၏။ သိမ်မွေ့လှ၏။ ပညာရှိတို့သာသိအပ်၏။ ဤသတ္တဝါအပေါင်းသည် စင်စစ်လျှင် ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌ မွေ့လျော်၏။ စင်စစ် ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် နှစ်သက်မွေ့လျော်သောသတ္တဝါ၌ အကြင်သင်္ခါရအစရှိသည်တို့၏ အကြောင်းဖြစ်သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားသည်ရှိ၏။ ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားသည် မြင်နိုင်ခဲ့၏။ အလုံးစုံသော သင်္ခါရတရားတို့၏ ငြိမ်းရာဖြစ်သော အကြင်နိဗ္ဗာန်သည် ရှိ၏။ ဤနိဗ္ဗာန်ဟူသော တရားသည်လည်း စင်စစ်မြင်နိုင်ခဲ့လှသည်။ ငါသည် စင်စစ်သဖြင့် တရားဟောအံ့၊ တစ်ပါးသောသတ္တဝါသည်လည်း ငါ၏တရားကို မသိနိုင်ရာ၊ ထိုသို့မသိနိုင်သော သူတို့အား ဟောခြင်းသည် ငါ့အားဆင်းရဲပင်ပန်းကာသာဖြစ်၏”။ ဤသို့အကြံတော်ဖြစ်၏။ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် ကြံစည်ဆင်ခြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်တော်သည် တရားဟောခြင်း၌ မညွတ်သည်ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားစိတ်တော်ကိုသိ၍ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်းသည် ဤသို့ ကြံ၏။ “အချင်းတို့ လူအပေါင်းသည် ဪ-ပျက်ခဲ့၏တကား၊ ဤလူ၌ ပူဇော်သက္ကာအထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော ခပ်သိမ်းကုန်သောတရားတို့ကို အလိုလိုသိတော်မူသော ဘုရားသခင်၏စိတ်တော်သည် တရားဟောခြင်း၌ ညွတ်တော်မမူ၊ ဤသို့ အကြံဖြစ်ပြီးသည့်နောက်မှ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်းသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ကွယ်ခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား၏ရှေ့တော်၌ ထင်ရှားစွာဖြစ်၏။ ထိုအခါ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်းသည် ကိုယ်ဝတ်စုလျားကို ပခုံးတစ်ဖက်၌ စမွယ်တင်သည်ကိုပြု၍ လက်ယာပုဆစ်ကိုမြေဝယ်တုပ်၍ ဘုရားရှိရာလက်အုပ်ညွတ်၍ ဤသို့လျှောက်၏။ “ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အမြိုက်တရားဟောကြားတော်မူပါ။ ပညာမျက်စိ၌ ကိလေသာဟူသော မြူနည်းသော သတ္တဝါတို့သည် ရှိပါကုန်၏။ တရားတော်ကို မကြားရချေလျှင် ယုတ်ချေကုန်၏။ တရားတော်ကို သိလွယ်သော ဝေနေယျသတ္တဝါတို့သည် ဖြစ်ပါကုန်လတ္တံ့။ အရှင်ဘုရား မဂဓရစ်တိုင်း၌ ရာဂအစရှိသော အညစ်အကြေးနှင့်တကွဖြစ်သော ဆသတ္တာရတို့သည် ကြံဆအပ်သော စင်ကြယ်ခြင်းမရှိသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတရားသည် ထက်ဝန်းကျင်မှ ပျံ့နှံ့သဖြင့် ထင်ရှားဖြစ်၏။ အမြိုက်တရား နိဗ္ဗာန်၏တံခါးဖြစ်သော အရိမဂ်ကို ဖွင့်လှစ်တော်မူပါ။”

[ဤသို့ စသောများစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တောင်းပန်လတ်သော သဟမ္ပတိဗြဟ္မာကား ကဿပဘုရားသာသနာတော်၌ သဟဿက အမည်ရှိသော^၁ ပထမဈာနလာဘီ ရဟန်းဖြစ်၍ ပထမဈာန်ဘုံ၌ တစ်ကမ္ဘာ အသက်ရှည်သော ဗြဟ္မာ ဖြစ်လေသတတ်။]

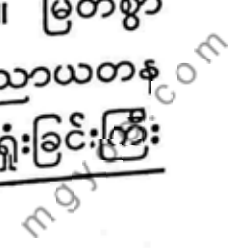
ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြဟ္မာမင်း၏ တောင်းပန်ခြင်းကို သိတော်မူ၍ သတ္တဝါတို့အား သနားတော်မူသော အဖြစ်ကိုစွဲ၍ ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ်၊ အာသယာနုသယဉာဏ်ဟု ဆိုအပ်သော ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် လောကကို ကြည့်တော်မူလတ်သော် ပညာမျက်စိ၌ ကိလေသာတည်းဟူသော များသောမြူရှိသောသတ္တဝါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပညာမျက်စိ၌ ကိလေသာတည်းဟူသော နည်းသောမြူရှိသောသတ္တဝါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ထက်သောဣန္ဒြေ၊ နံ့သောဣန္ဒြေရှိသောသတ္တဝါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဤသို့စသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်တော်မူလေ၏။ ထို့နောက် ဗြဟ္မာမင်းအား တရားဟောတော်မူအံ့ဟု ပဋိညာဉ်ကိုပေးတော်မူ၏။ ဗြဟ္မာကြီးသည်လည်း “မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောအံ့ဟု ခွင့်ပြုတော်မူပြီ” ဟု မြတ်စွာဘုရားကို လက်ယာရစ်လည်၍ ရှေ့တော်မှကွယ်ခဲ့၍ မိမိနေရာသို့ သွားလေ၏။

၄၆။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂယာသီသကြား၌ ဥပကတက္ကတွန်းနှင့်တွေ့ခြင်း

ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်၏ အကြံတော်သည် ဤသို့ဖြစ်၏။ “အဘယ်သူအား ငါဘုရားသည် ရှေးဦးစွာ ဟောတော်မူရအံ့နည်း၊ တရားတော်ကို အဘယ်သူသည်လျှင် သိလတ္တံ့နည်း” ဤသို့ အကြံတော်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ကြံတော်မူသောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သော အကြံတော် ဖြစ်ပြန်၏။ “ကာလာမအမျိုးဖြစ်သော ဤ အာဠာရရသေ့ သည် ပညာအဆင်အခြင်လျင်မြန်၏။ ပညာမျက်စိ၌ ကိလေသာဟူသော မြူနည်း၏။ ကာလာမအမျိုးဖြစ်သော အာဠာရရသေ့အား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရမူကား ထိုရသေ့သည် ငါဟောသောတရားကို လျင်စွာ သိလတ္တံ့” ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ နတ်သားတစ်ယောက်သည် ကိုယ်ထင်မပြုမူ၍ မြတ်စွာဘုရားအား “အရှင်ဘုရား ကာလာမမျိုးဖြစ်သော အာဠာရရသေ့သည် သေသည်မှာ ခုနစ်ရက်ရှိချေပြီ” ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားအားလည်း “အာဠာရ ရသေ့သေသည် ခုနစ်ရက်ရှိပြီ၊ အာကိဉ္ဇညာယတနဘုံ၌ ဖြစ်လေသည်ကို ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် မြင်တော်မူ၍ “အာဠာရရသေ့သည် ရုံးခြင်းကြီး

၁။ သဘာဂအမည်ရှိသော။

ရှုံးလေစွ၊ ငါ၏တရားကို နာရသည်ဖြစ်အံ့ လျင်စွာသိဖွယ်ရာရှိလေ၏” ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည် ဤသို့ အကြံတော် ဖြစ်ပြန်၏။ “အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ ဟောရအံ့နည်း၊ အဘယ်သူသည် လျင်စွာသိလတ္တံ့နည်း” ဟု အကြံတော်ဖြစ်ပြန်၏။ “ရာမမင်း၏ သားဖြစ်သော ဥဒကရသေ့သည် လျင်မြန်သော ဉာဏ်ရှိ၏၊ ငါဟောရမူကား လျင်စွာသိရာ၏၊ ထိုရသေ့အား ဟောရသော် ကောင်း၏” ဟု ကြံတော်မူသော် ထိုနတ်သားသည် “အရှင်ဘုရား... ဥဒကရသေ့သည် ယမန်နေ့ သန်းခေါင်ယံတွင် သေခဲ့ပြီ” ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားအားလည်း ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တော်သည် ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏။ “ဥဒကရသေ့သည် ဤလူ့ပြည်မှစုတေ၍ နေဝသညာနာသညာယတနာဘုံ၌ဖြစ်လေပြီ” ဟု မြင်တော်မူ၏။ ဥဒကရသေ့သည် ငါ၏တရားကိုနာရမူကား လျင်စွာသိလေရာ၏၊ ရှုံးခြင်းကြီး ရှုံးလေစွတကား” ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏။

ထို့နောင်မှ “အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ ဟောရအံ့နည်း၊ အဘယ်သူလျင်စွာ သိလတ္တံ့နည်း” ဟု အကြံတော်ဖြစ်ပြန်၏။ “ထိုပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ငါ့အား များစွာကျေးဇူးရှိကုန်၏၊ ထိုပဉ္စဝဂ္ဂီ ရဟန်းတို့အား (ဟောရအံ့) ယခုအဘယ်အရပ်၌ နေကုန်သနည်း” ဟု ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်တော်မူလေသော် မိဂဒါဝုန်တော၌ နေကြသည်ကိုမြင်တော်မူ၏။ ထို့နောင်မှ အပေါလအရပ်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ နေတော်မူပြီးမှ အစဉ်အတိုင်း ကြွတော်မူခဲ့၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရှေးရှု ကြွတော်မူလေသော် ဗောဓိပင်၏လည်းကောင်း၊ ဂယာသီသ၏လည်းကောင်း အကြား၌ ဥပကတက္ကတွန်း သည် မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်၏။

[ဗောဓိပင်နှင့်ဂယာသီသကား သုံးဂါဝုတ်ရှိ၏၊ ဗောဓိပင်နှင့် ဗာရာဏသီကား တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိ၏၊ ခပ်သိမ်းသောရှေးဘုရားတို့ကား ဓမ္မစကြာတရားဟောအံ့ဟု မိဂဒါဝုန်တောသို့ ကောင်းကင်ဖြင့် ကြွတော်မူကုန်၏၊ ငါတို့ဘုရားရှင်မူကား ဥပကကို အကြောင်းပြု၍ ခြေဖြင့်ကြွတော်မူသည်၊ ဥပကကား နောက်မှရဟန်းပြု၍ အနာဂါမ် ဖြစ်လတ္တံ့သတည်း။]

- (၁) “ငါ့ရှင်... သင်၏ ဣန္ဒြေတို့ကား ကြည်ညိုဖွယ်ရှိကုန်၏၊ စင်ကြယ်သော အရေအဆင်းရှိ၏၊ ပြုံးပြုံးပြက်ရှိ၏၊ သင်ကား အဘယ်သူကို ရည်၍ ရဟန်းပြုသနည်း။
 - (၂) သင်၏ဆရာကား အဘယ်သူနည်း။
 - (၃) အဘယ်တရားကို သင်နှစ်သက်သနည်း။
- ဤသို့ လျှောက်သည်ရှိသော် ဘုရားသခင်သည် “ဥပက... ငါကား ခပ်သိမ်း

သော တရားတို့ကို နှိပ်စက်၍တည်၏။ ခပ်သိမ်းသောဘုံလေးပါး၌ဖြစ်သော တရားတို့ကို သိတော်မူ၏။ တောဘုမ္မကတရားတို့၌ ရာဂအစရှိသော ကိလေသာဖြင့် လိမ်းကျခြင်းမရှိ၊ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဥပက...ငါ့အား ဆရာမရှိ၊ နတ်နှင့်တကွသော လူတို့၌ ငါနှင့်တူသူမရှိ၊ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ငါသည် ယုတ်မာကုန်သော အကုသိုလ်တရားတို့ကို အောင်အပ်သောကြောင့် ဇိနမည်၏။ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောအံ့သောငှာ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ငါသွားအံ့”။ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့်လည်းကောင်း မိန့်တော်မူသော် “အရှင်ဂေါတမ ဟုတ်ပေရာ၏” ဟု ဆို၍ ဦးခေါင်းကိုလှုပ်၍ ခရီးကိုလွှဲလျက် ဝင်္ကမည်သောရွာသို့ သွားလေ၏။

၄၇။ မိဂဒါဝုန်တော၌ ပဉ္စဝဂ္ဂိရဟန်းတို့အား ဓမ္မစကြာတရားဟောတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်းကြွတော်မူလေသည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်၏အနီး မိဂဒါဝုန်တော ပဉ္စဝဂ္ဂိရဟန်းတို့၏ နေရာသို့ ကြွတော်မူလေ၏။ ထိုအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အဝေးမှကြွတော်မူလာသည်ကို မြင်ကုန်၍ အချင်းချင်း ကတိကဝတ်ကိုပြုကြကုန်၏။ “ငါ့ရှင်တို့ ဤရဟန်းဂေါတမသည် လာလတ်ပြီ၊ ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်မှထွက်၍ သင်္ကန်းပစ္စည်းများခြင်း ငှာကျင့်၏။ ထိုသို့ ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်မှထွက်၍ သင်္ကန်းပစ္စည်းများခြင်းငှာ ကျင့်သော အရှင်ဂေါတမကို ရှိမခိုးအပ်၊ ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို မလှမ်းလင့်၊ စင်စစ်မူကား နေရာမှမထလင့်၊ အကယ်၍ အလိုရှိသည်ဖြစ်အံ့ ထိုင်လတ္တံ့”။ ဤသို့ ကတိကဝတ်ကိုပြုလင့်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂိရဟန်းတို့သို့ ကပ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကတိကဝတ်ကို မတည်နိုင်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားကိုခရီးဦးကြိုပြု၍ တစ်ဦးကား သင်္ကန်းကိုလှမ်းလင့်၏။ တစ်ဦးကား နေရာကိုခင်းလင့်၏။ တစ်ဦးကား ခြေဆေးရေကိုလည်းကောင်း၊ ခြေဆေးအင်းပျဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကိုလည်းကောင်း အနီး၌ထားလင့်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခပ်သိမ်းသောနေရာ၌ နေတော်မူပြီး၍ ခြေတော်ကိုဆေး၏။

ပဉ္စဝဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အာဝုသော-ဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ဆိုကုန်၏။ ဤသို့ဆိုသော် မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း “ရဟန်းတို့ ငါဘုရားကို အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အာဝုသောခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း မဆိုကုန်လင့်၊ ငါဘုရားသည် သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို အလိုလိုသိတော်မူပြီ၊ ဝိပဿီအစရှိသော ရှေးဘုရားတို့၏ လာခြင်းကဲ့သို့ ကောင်းသော လာခြင်းရှိသော ငါဘုရားကို အမည်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊

အာဝုသော ဟူသောခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်းမဆိုလင့်” ဤသို့အစရှိသည် ဖြင့် မိန့်တော်မူပြီး၍ “ရဟန်းတို့ နားထောင်ကြကုန်လော့၊ အမြိုက်တရားကို ငါရပြီ၊ ဆုံးမပေအံ့၊ တရားကိုဟောပေအံ့၊ ဆုံးမတိုင်းကျင့်သော သူတို့သည် မကြာမြင့်မီ ပင်လျှင် အရဟတ္တဖိုလ်၏အကျိုးငှာအမျိုးသားတို့သည် ကောင်းစွာသာလျှင် လူ၏ဘောင်မှ (ရဟန်း၏ဘောင်) ၌ ရဟန်းပြုကုန်အံ့၊ အတုမရှိသော မဂ်၏အဆုံး ဖြစ်သော ထိုအရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်သော ကိုယ်အဖြစ်၌လျှင် မိမိဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြု၍ နေကုန်လော့” ဤသို့မိန့်တော်မူသော် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့လျှောက်ကုန်၏။

“အရှင်ဂေါတမ... သင်သည် ထိုသို့ပြုခဲ့စွာသော ဣရိယာပုတ်ကိုဖြစ်စေ သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထိုသို့ပြုခဲ့စွာသောအကျင့်ကို ကျင့်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထိုသို့ပြုခဲ့စွာသော တစ်လက်ဆွမ်းသော အာဟာရကို ဘုဉ်းပေး၍ ကျင့်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ လူတို့ကုသိုလ်တရားထက်မြက်လှစွာသော အရိယာ၏အဖြစ်ကို ပြုစွမ်းနိုင်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ် (အမြင်အထူးကို မရတုံသေး၏ရှင့်၊ ယခုမူကား သင်ကံန်းစသည်တို့ဖြင့် များခြင်းငှာ ကျင့်ခဲ့ပြီ၊ ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်မှထွက်ခဲ့ပြီ၊ ပစ္စည်းတို့၏ များခြင်းငှာလည်းလာခဲ့ပြီ၊ လူတို့၏ ကုသိုလ်ထက်လွန်သော မြတ်လှစွာ သော အရိယာ၏အဖြစ်ကို) ပြုနိုင်စွမ်းသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်အမြင်အထူးကို အဘယ်မှာရှိလတ္တံ့နည်း” ဤသို့ဆိုသည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် သင်ကံန်းစသည်ဖြင့် များခြင်းငှာမကျင့်၊ ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်မှလည်း ငါမထွက်၊ ငါဘုရားသည် ဝိပဿီအစရှိသော ရှေးဘုရားတို့ကဲ့သို့ ကောင်းသောလာခြင်းရှိ တော်မူ၏၊ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို အလိုလိုသိတော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ နားထောင် ကုန်လော့၊ အမြိုက်တရားကို ဟောပေအံ့” ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် မိန့်တော်မူ သော် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရှေးအတူလျှင် တစ်ဖန်လျှောက်ကုန်၏။

ဘုရားသခင်သည်လည်း ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား သုံးကြိမ်မိန့်တော်မူပြီးသော် “ရဟန်းတို့ ဤအခါမှ ရှေးဒုက္ကရစရိယာကျင့်သောအခါ၌ ငါရဟန္တာတည်း၊ ဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးဟူသောစကားကို ငါနှုတ်မြှောက်ဖူးသည်ကို သင်တို့သိကုန်၏ လော” ဟု မေးတော်မူသော် “အရှင်ဘုရား ထိုသို့ဆိုဖူးသည်ကို အကျွန်ုပ်တို့ မသိပေ ကုန်” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ အား ဘုရားအဖြစ်ကို သိစိမ့်သောငှာတတ်နိုင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ သည် မြတ်စွာဘုရားစကားတော်ကို နာကုန်၏။ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဖြစ်စိမ့်သော ငှာစိတ်ကို ဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော် မူ၍-

ဒွေမေ ဘိက္ခုဝေ အန္တာ ပဗ္ဗဇိတေန န သေဝိတဗ္ဗာ။

အစရှိသော ဓမ္မစက္ကသုတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ အရှင်ကောဏ္ဍညသည် ကင်းသောက်လေသာတည်းဟူသော မြူရီသည်ဖြစ်၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ ဟောတော်မူသော ဓမ္မစက္ကတရားတော်ကို ကြားနာရကုန်သော ဘုမ္မစိုးနတ်တို့သည် “ဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတနမိဂဒါ ဝုန်တော၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏား၊ သိကြားဗြဟ္မာတို့သည် ဟောကြားဖော်ပြခြင်းငှာ မတတ်ကောင်းရာသော ဓမ္မစက္ကတရားတော်ကို ဟောတော်မူပေသည်ဟု အဆင့်ဆင့် ကြွေးကြော်ကုန်၏။ ဘုမ္မစိုးနတ်တို့၏အသံကို အဆင့်ဆင့် ကြား၍ စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့သည်လည်း အဆင့်ဆင့်ကြွေးကြော်ကုန်၏။ ဤအတူ တာဝတိံသာ၊ ယာမာ၊ တုသိတာ၊ နိမ္မာနရတီ၊ ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီ၊ ဗြဟ္မာပြည်တိုင်အောင် အဆင့်ဆင့် ကြွေးကြော်ကုန်၏။ တစ်ခဏခြင်းနှင့် ဘုမ္မစိုးနတ်တို့မှစ၍ ဗြဟ္မာပြည်တိုင်အောင် ကြွေးကြော်သံသည်နဲ့၍ တက်လေသည်။ တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်သည်လည်း တုန်လှုပ်လေ၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း-

အညာသိ ဝတ ဘော ကောဏ္ဍညော။

အစရှိသည်ဖြင့် ဥဒါန်းကျူးတော်မူ၏။

ဘော၊ အချင်းတို့။ ကောဏ္ဍညော၊ ကောဏ္ဍညသည်။ အညာသိဝတ၊ သိလေပြီတကား။ ဘော၊ အချင်းတို့။ ကောဏ္ဍညော၊ ကောဏ္ဍညသည်။ အညာသိဝတ၊ သိလေပြီတကား။ ဤသို့ဥဒါန်းကျူးတော်မူ၏။ ဤသို့သော ဥဒါန်းစကားကြောင့် အညာတကောဏ္ဍညဟူ၍ အမည်တွင်သတည်း။ ထိုအခါ၌ အညာတကောဏ္ဍညသည် မြင်အပ်ပြီးသော တရားရှိ (သည်၊ ရောက်အပ်ပြီးသော တရားရှိသည်၊) ဉာဏ်ဖြင့် သက်ပြီးသော တရားရှိသည်၊ ကူးမြောက်ပြီးသော ဝိစိကိစ္ဆာရှိသည်၊ သို့လော၊ သို့လောဟု ယုံမှားခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ ဘုရားသခင်သာသနာတော်၌ ရဲရင့်သော ဉာဏ်သို့ရောက်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားမှတစ်ပါး ယုံကြည်အပ်သော သူမရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့လျှောက်၏။ “အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရား၏ အထံတော်၌ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရချင်ပါ၏”ဟု လျှောက်လေသော် ဘုရားသခင်သည်လည်း-

ဧဟိ ဘိက္ခု သွာက္ခာတော ဓမ္မော၊ စရ ဗြဟ္မစရိယံ သမ္မာ ဒုက္ခဿ အန္တကိရိယာယာတိ။

ဟု ဧဟိဘိက္ခုခေါ်တော်မူ၏။

ဤ၌ အတ္တကား-ဘိက္ခု၊ ရဟန်း။ ဧဟိ၊ လာလှည့်။ ဓမ္မော၊ တရားတော်ကို။ သွာက္ခာတော၊ ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်ပြီ။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။ ဒုက္ခဿ၊

ဆင်းရဲ၏။ အန္တကိရိယာယ၊ အဆုံးကိုပြုခြင်းငှာ။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ သာသနာတော်ကို။ စရ၊ ကျင့်လှည့်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဘဂဝါ၊ သည်။ အဝေါစ၊ မိန့်တော်မူ၏။

[ဤကား အနက်တည်း၊ အရှင်ကောဏ္ဍည၏ ပဉ္စင်းခံခြင်းသည်ကား ဧဟိဘိက္ခု ဥပသမ္ပဒတည်း။]

ဤသို့ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို နာရသည်၏ အဆုံး၌ တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်မှ တစ်ဆယ့်ရှစ်ကုဋေသောနတ်ဗြဟ္မာတို့သည် အကျွတ်တရားကို ရလေကုန်၏။ လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့၌ အရှင်ဝပ္ပသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ နှစ်ရက်နေ့၌ အရှင်ဘဒ္ဒိယသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ သုံးရက်နေ့၌ အရှင်မဟာနာမ်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ လေးရက်နေ့၌ အရှင်အဿဇိသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ လပြည့်ကျော်ငါးရက်နေ့၌ ငါးဦးသော ရဟန်းတို့ကို တစ်ပေါင်း တည်းစည်းဝေးစေ၍-

ရူပံ ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ-

အစရှိသည်ဖြင့် အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ ဟောတော်မူ သည်၏ အဆုံး၌ ငါးဦးသော ရဟန်းတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေကုန် ၏။ ဤသို့ကောဏ္ဍညအစ အဿဇိအဆုံးရှိသော ငါးဦးသော အရှင်တို့သည် ဧဟိ ဘိက္ခုချည်း ဖြစ်ကုန်၏ ဆုံးမဩဝါဒ ပေးတော်မူသောအခါ၌ အညာတကောဏ္ဍည စသော အရှင်သုံးဦးတို့ ဆွမ်းခံချေ၍ ခြောက်ဦးသော အရှင်သခင်တို့မျှ၍ သုံး ဆောင်တော်မူကုန်သည်။ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်နှင့်တကွ လောက၌ ခြောက်ဦး သောရဟန္တာတို့သည် ထင်ရှားဖြစ်တော်မူကုန်၏။

* * *

၄၈။ သူဌေးသားယသ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရခြင်း

ထိုအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်တွင် ယသအမည်ရှိသော သူဌေးသားသည်ရှိ၏။ နူးညံ့သိမ်မွေ့၏။ ထိုသူဌေးသားအား ဟေမန္တ-ဆောင်းဥတု၌ စံသောပြာသာဒ်တစ် ဆောင်၊ ဂိမုန္တ-နွေဥတု၌စံသော ပြာသာဒ်တစ်ဆောင်၊ ဝဿန္တမိုးဥတု၌ စံသော ပြာသာဒ်တစ်ဆောင်၊ ဤသုံးဆောင်သော နန်းပြာသာဒ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ယောက်ျားမရှိဘဲ မိန်းမတို့သာ တီးမှုတ်အပ်သော တူရိယာမျိုးတို့ဖြင့် တီးမှုတ်လျက် မိုးလေးလ စံသော ပြာသာဒ်မှ (အောက်ပြာသာဒ်သို့) သက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ယသ သူဌေးသားသည် ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် စံပယ် ပျော်ပါးလျက် စောစော လျှင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ အခြွေအရံတို့သည်လည်း အိပ်ပျော်ခြင်းသို့

ရောက်ကုန်၏။ တစ်ညဉ့်ပတ်လုံး ဆီးမီးတို့သည် ထွန်းလင်းကုန်၏။ ယသသူဌေး သားသည် စောစောကနိုးလတ်၍ တစ်ယောက်သော မိန်းမကား လက်ကတီးကြား၌ စောင်းကို ပိုက်လျက်၊ တစ်ယောက်သော မိန်းမကား လည်ပင်း၌ မုရိုးစည်ကို လွယ်လျက်၊ တစ်ယောက်သော မိန်းမကား အာလမ္မရမည်သော စည်ကို ပိုက် လျက်၊ ယောင်ယမ်းကုန်လျက် ဖရိုဖရဲပြေသော ဆံရှိကုန်လျက် အရှက်အတင်မြင်၍ မျှမကောင်းအောင် အိပ်ပျော်ကြသည်ကို မြင်လေ၏။ ထိုသို့မြင်သောအခါ၌ ယသ သူဌေးသားသည်-

ဣဒံ ဥပဒ္ဓုတံ ဝတ ဘော၊ ဣဒံ ဥပဿဒ္ဓံ ဝတ ဘော။

ဟူသော ဥဒါန်းစကားကို ကျူးလေ၏။

ဤ၌ အတ္တကား-ဘော၊ အိုအချင်းတို့။ ဣဒံသဗ္ဗကာယဇာတံ၊ ဤအလုံး စုံသော ကိုယ်၏အဖြစ်သည်ကား။ ဥပဒ္ဓုတံဝတ၊ ဪ-နှိပ်စက်စွတကား။ ဘော၊ အိုအချင်းတို့။ ဣဒံသဗ္ဗကာယဇာတံ၊ ဤအလုံးစုံသော ကိုယ်၏အဖြစ်သည်။ ဥပဿဒ္ဓံဝတ၊ ဪ-ညှဉ်းဆဲအပ်စွတကား။

ဤသို့ ဥဒါန်းစကားကို ဆိုပြီးသောနောင်မှ ယသသူဌေးသားသည် ရွှေခြေ နင်းတို့ကို စီး၍ သွားလေသော် မိမိအိမ်တံခါးသို့ရောက်လေ၏။ ထိုအခါ နတ်တို့ သည် “သူဌေးသားအား တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ရဟန်းပြုခြင်း၌ အန္တရာယ် မပြုစေလင့်” ဟု တံခါးကို ဖွင့်ကုန်၏။ သူဌေးသားသည်လည်း သွား လေသော် မြို့တံခါးသို့ ရောက်ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ၌လည်း နတ်တို့သည် “သူဌေး သားရဟန်းပြုခြင်း၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် အန္တရာယ်မပြုစေလင့်ဟု တံခါးကို ဖွင့်ကုန်၏။ သူဌေးသားသည်လည်း အစဉ်အတိုင်း သွားလေသော် ဣသိပတနမိဂဒါဝုန် တောသို့ရောက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည် ထိုညဉ့် မိုးသောက်ထ၌ စောစောထ၍ လွင်ပြင်၌ စကြိုကြွ၍ နေတော်မူသဖြင့် အဝေး ကလာသော သူဌေးသားကို မြင်တော်မူလေလျှင် စကြိုမှ သက်၍ ခင်းအပ်သော ဘုရားနေရာတော်၌ နေတော်မူ၏။ ထိုသို့ နေတော်မူသောအခါ သူဌေးသားသည် ဘုရားသခင်၏ အနီး၌-

ဥပဒ္ဓုတံ ဝတ ဘော-

စသည်ဖြင့် ဤအလုံးစုံသော ကိုယ်၏အဖြစ်သည် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲစွဟူသော ဥဒါန်းစကားကိုဆို၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း-

ဣဒံ ခေါ ယသ အနုပဒ္ဓုတံ၊ ဣဒံ အနုပဿဒ္ဓံ၊ ဧဟိ ယသနိသီဒါ၊
ဓမ္မံ တေ ဒေသေဿာမိတိ။
ဟု ခေါ်တော်မူ၏။

mgyoer.com

ဤ၌ အတ္တကား-ယသ၊ အို-ယသ၊ ဣဒံ-အမတ်၊ ဤနိဗ္ဗာန်တရားသည်။
 ခေါ်၊ အဟုတ်လျှင်၊ အနုပဒ္ဒုတံ၊ မနိပ်စက်အပ်။ ဣဒံ-အမတ်၊ ဤနိဗ္ဗာန်တရား
 သည်။ အနုပဿဋ္ဌံ၊ မရွံရှာအပ်၊ ယသ၊ အို-ယသ။ ဧဟိ၊ လာလှည့်။ နိသီဒ၊
 နေ လော့။ တေ၊ သင့်အား။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ ဒေသေဿာမိ၊ ဟောပေအံ့။ ဣတိ၊
 ဤသို့။ အဝေါစ၊ မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ ဘုရားသခင် ခေါ်တော်မူသောအခါ၌ ယသသူဌေးသားသည် “ဤ
 နိဗ္ဗာန်မည်သည်ကား မညဉ်းဆဲသတတ်၊ မရွံရှာအပ်ဆိုချေသည်” ဟု ရွှင်လန်းဝမ်း
 မြောက်သည်ဖြစ်၍ ရွှေခြေနင်းတို့ကို ချွတ်၍ ဘုရားရှိရာသို့ ရိုသေစွာ ကပ်ပြီးသော်
 ရှိခိုးလျက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်ရာအရပ်၌နေလေ၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း
 အလှူ၏အကျိုး၊ သီလ၏အကျိုး၊ အိမ်ရာထောင်သောလူတို့ဘောင်၌ များစွာသော
 အပြစ်၊ ကာမဘောင်မှ ထွက်မြောက်ခြင်းအကျိုးတို့ကို ပြတော်မူ၏။ သူဌေးသား
 ၏စိတ်သည် နူးညံ့သည်၊ နီဝရဏကင်းသောစိတ်ရှိသည်၊ ဝမ်းမြောက်ကြည်ညို
 သော စိတ်ရှိသည်ကို ဘုရားသခင်သိတော်မူလေသော် ဒုက္ခသစ္စာကိုလည်းကောင်း၊
 သမုဒယသစ္စာကိုလည်းကောင်း၊ နိရောဓသစ္စာကိုလည်းကောင်း၊ မဂ္ဂသစ္စာကို
 လည်းကောင်း ပြတော်မူ၏။ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ သူဌေးသားသည် ဥပမာ
 အားဖြင့် အညစ်အမည်းကင်း၍ ဖြူစင်စွာသော ပုဆိုးသည်အနီ၊ အရွှေ စသော
 ဆိုးရည်ကို ခံရာသကဲ့သို့ ထိုခဏ၌ ကင်းသော ကိလေသာမြူရှိသည်ဖြစ်၍ သော
 တာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

ထိုအခါ အရှင်ယသ၏အမိသည် ပြာသာဒ်တို့ တက်လေသော် သူဌေးသား
 ကို မမြင်၍ အဘသူဌေးရှိရာသို့ သွားပြီးသော် “အရှင် သူဌေးသားကို မမြင်ပါ၊
 အဘယ်မှာနည်း” ဟု ဆိုပေလျှင် အဘသူဌေးသည်လည်း လေးမျက်နှာသောအရပ်
 တို့ကို မြင်းသည်တမန်တို့ကို စေလွှတ်လိုက်၍ မိမိကိုယ်တိုင် မိဂဒါဝုန်တောသို့
 သွားလေ၏။ ထိုအခါ သား၏ရွှေခြေနင်းရာကို မြင်၍ ခြေရာကို အစဉ်မှီးလျက်
 လိုက်လေ၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း အဝေးမှလာသော သူဌေးကိုမြင်၍ “ငါ၏
 အနီး၌နေသော ယသကိုမမြင်အောင် တန်ခိုးဖန်ဆင်းရသော် ကောင်း၏” ဟု ကြံ
 တော်မူသည်ဖြစ်၍ တန်ခိုးဖန်ဆင်းတော်မူ၏။ သူဌေးသည်လည်း ဘုရားရှိရာသို့
 ကပ်၍ “အရှင်ဘုရား ယသကို မြင်ပါသလော” ဟု လျှောက်လေသော် ဘုရားသခင်
 လည်း “သူဌေး ထိုင်ဦးလော့၊ ဤအရပ်၌ သူဌေးသားယသကို မြင်ရအံ့” ဟု
 ဆိုတော်မူ၏။ သူဌေးသည်လည်း “သားကို မြင်ရအံ့ဆိုလေသည်တကား” ဟု
 ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးလျက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်
 ရာအရပ်၌ နေ၏။

ဘုရားသခင်လည်း သူဌေးအား အစဉ်သောတရားစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ (သူဌေးသည်) သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်၍ သာသနာတော်၌ မဆုတ်မနစ် ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသဖြင့် “အရှင်ဘုရား အလွန်ကောင်းစွာတကား၊ ဥပမာကား မှောက်၍ထားသောအိုးကို လှန်ဘိသကဲ့သို့ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ဝတ္ထုကိုမူလည်း ဖွင့်ဘိသကဲ့သို့ ခရီးမှားသောသူတို့အား ခရီးကြားပေသကဲ့သို့ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောအမိုက်တိုက်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ထွန်းဘိသကဲ့သို့ မျက်စိအမြင်နှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် ရူပါရုံကိုမြင်ဘိသကဲ့သို့ ထို့အတူလျှင် အရှင်ဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တရားတော်ကို ဟောတော်မူပေသည်။ “အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားသခင်ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော် (ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။) သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ ယနေ့ကို အစပြု၍ အသက်ရှည်သရွေ့ ကာလပတ်လုံး ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်သောဒါယကာဟု အကျွန်ုပ်အားမှတ်တော်မူစေချင်ပါသည်” ဟု လျှောက်လေ၏။

[ထိုသူဌေးသည် လောက၌ ရှေးဦးစွာ တေဝါစိကသရဏဂုံတည်သော ဒါယကာတည်း]

ထိုခဏ၌ အဖသူဌေးအား တရားတော်ကို ဟောတော်မူစဉ် မြင်တိုင်း၊ သိတိုင်း သောအရာဖြင့် သိမြင်သောတရားကို ဆင်ခြင်သော ရှင်ယသအား တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အာရုံကို မယူမူ၍ အာသဝေါတရားတို့မှ စိတ်သည်လွတ်၏။

ယသသူဌေးသားကား သင်္ကန်းမဝတ်သေးဘဲလျှင် လူရဟန္တာ ဖြစ်လင့်သတည်း။

ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ဤသို့အကြံတော်ဖြစ်သတည်း။ အဖသူဌေးအား တရားဟောခိုက် မြင်တိုင်း၊ သိတိုင်းသောတရားကို ဆင်ခြင်သော ယသသည် အာသဝေါကုန်၍ ရဟန္တာဖြစ်ပြီ။ ယသသည် လူထွက်၍ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားခြင်းငှာမထိုက်ပြီ။ တန်ခိုးတော်ကို ငြိမ်းစေရသော်ကောင်း၏ဟု အကြံတော်ဖြစ်ပြီး၍ တန်ခိုးတော်ကို ရုပ်၏။ သူဌေးသည်လည်း အနီး၌နေသောသား ရှင်ယသကိုမြင်၍ “ချစ်သား သင်၏အမိသည် စိုးရိမ်ခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်းကြီးစွာဖြစ်သည်။ အမိအား အသက်ရှည်ခြင်းကို ပေးလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ရှင်ယသသည် ဘုရားသခင်ကို မော်ကြည့်၍ ဘုရားသခင်သည်လည်း သူဌေးကို ဤသို့မိန့်တော်မူ၏။ “သူကြွယ် ငါမေးလတ္တံ့သည်ကို အဘယ်သို့အောက်မေ့သနည်း။ သင်မြင်သကဲ့သို့ ယသသည် သေကွဉာဏ်အမြင်ဖြင့် သစ္စာတရားကိုမြင်ပြီ။ မြင်တိုင်း၊ သိတိုင်း တရားကို ဆင်ခြင်သော ယသအား တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုသောအာရုံကို မယူမူ၍ အာသဝေါတရားမှလွတ်ပြီ။ သူကြွယ် ယသသည် လူဖြစ်၍ ရှေးလူ

ဖြစ်သောအခါကဲ့သို့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားခြင်းငှာ ထိုက်မည်လော” ဟု မေးတော်မူသော် “အရှင်ဘုရား ဤစကားကို ဆိုခြင်းငှာမသင့်ပေ၊ မလျှောက်ပတ် ချေ၊ အရှင်ဘုရား...ယသသူဌေးသား၏ ရအပ်သောကျေးဇူးတို့သည် ရတော်ပေစွ၊ အရှင်ဘုရား အကြင်ကျေးဇူးတို့ဖြင့် သားယသ၏အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်သည် အာ သဝေါတရားမှလွတ်၏၊ ထိုသီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟူသော ကျေးဇူးတို့ကို ရှင်ယသ ၏ ရခြင်းတို့သည် ရတော်ပေစွ၊ အရှင်ဘုရား ယနေ့ ကောင်းမှုအကျိုးငှာ သားရှင် ယသကို နောက်လိုက်ရဟန်းပြု၍ အကျွန်ုပ်ဆွမ်းကို ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း ဆိတ်ဆိတ်ဖြင့် သည်းခံတော်မူ၏။

သူဌေးသည်လည်း ဘုရားသခင်၏ သည်းခံတော်မူခြင်းကိုသိ၍ နေရာမှ ထပြီးသော် ရှိခိုး၍ လက်ယာရစ်လှည့်၍ သွားလေ၏၊ သူဌေးသွား၍ မကြာမြင့်မီ “အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရားအထံတော်၌ ရှင်၏အဖြစ်၊ ရဟန်း၏ အဖြစ်ကို ရလိုပါသည်” ဟု လျှောက်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း-

ဧဟိ ဘိက္ခု သွာက္ခာတော ဓမ္မော၊ စရ ဗြဟ္မစရိယံ။

ဟု ဧဟိ ဘိက္ခုခေါ်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ အရှင်ယသ၏ ရဟန္တာအဖြစ်သည် ပြည့်စုံသတည်း၊ ထိုအခါ လောက၌ ခုနဦးသောရဟန္တာတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း နံနက်အခါ၌ သင်းပိုင်ကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်၊ သင်္ကန်း ကို ယူ၍ အရှင်ယသသည် ပစ္စာသမဏဖြစ်၍ သူဌေးအိမ်သို့ကြွတော်မူပြီးသော် ခင်းအပ်သော ဘုရားနေရာ၌ နေတော်မူ၏၊ ထိုသို့နေတော်မူသောအခါ အရှင်ယသ ၏ အမိသည်လည်းကောင်း၊ အရှင်ယသ၏ မယားသည်လည်းကောင်း ဘုရားရှိရာ သို့ ကပ်ပြီးသော် ရိုသေစွာရှိခိုး၍ လျှောက်ပတ်စွာနေကုန်၏၊ ဘုရားသခင်သည် လည်း ထိုမိန်းမတို့အား ဒါနကထာ၊ သီလကထာ (သဂ္ဂကထာ) စသော ဟောမြဲ သော ဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူ၏၊ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ ကင်းသည်ဖြစ်၍သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ဤသို့ရောက်အပ်ပြီးသော် ထူးသောတရားရှိကုန်သော ထိုဒါယိကာမတို့သည် “အရှင်ဘုရား... အလွန် ကောင်းစွ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟု ဆည်းကပ်ပါကုန်၏၊ တရားတော်ကိုလည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ကိုလည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာဟု ဆည်း ကပ်ပါကုန်၏။ ယနေ့ကို အစပြု၍ အကျွန်ုပ်တို့ကို ရတနာသုံးပါးအား ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်သူဟု မှတ်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

[ထိုဒါယိကာမတို့သည် လောက၌ ရှေးဦးစွာ တေဝါစိကသရဏဂုံ တည်ကုန်၏။]

ထိုအခါ အရှင်ယသ၏ အမိ၊ အဖ၊ မယားတို့သည် ဘုရားသခင်ကိုလည်း ကောင်း၊ အရှင်ယသကိုလည်းကောင်း မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ကိုယ် တိုင်လုပ်ကျွေးကုန်၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် သင့်တင့်ရာအရပ်၌ နေကုန်၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုသူတို့အား တရားဒေသနာကို ဟောတော်မူ၍ ကြွတော် မူလေ၏။

* * *

၄၉။ ဝိမလ၊ သုဗဟု၊ ပုဏ္ဏဇိ၊ ဂဝမ္ပတိသူဌေးသားတို့ ရဟန်းဖြစ်သည်ကိုပြခြင်း

ထိုအခါ အရှင်ယသ၏ လူက အပေါင်းအဖော်ဖြစ်ကုန်သော ဗာရာဏသီ ပြည်၌ သူဌေးအဆက်ဆက်တို့၏ သားဖြစ်ကုန်သော ဝိမလ၊ သုဗဟု၊ ပုဏ္ဏဇိ၊ ဂဝမ္ပတိဟူသော လေးယောက်ကုန်သော သူဌေးသားတို့သည်လည်း ယသသူဌေး သားသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကိုချ၍ ဖန်ရည်စွန်းသောသင်္ကန်းကို ဝတ်၍ ရဟန်းပြုသည် ဟု ကြားကုန်၏။ ထိုသို့ကြားကုန်ပြီးသော် သူဌေးသားတို့အား ဤသို့အကြံဖြစ် ကုန်၏။ “ဤသုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်း၌ ရှင်ယသသည် အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်းပြု၏။ ထိုဝိနည်းတရား၊ ရဟန်းပြုခြင်း၏ အဖြစ်တို့သည် စင်စစ်အားဖြင့် ယုတ်သည်မဖြစ်ရာ” ဟု ဤသို့သောအကြံဖြစ်ကုန် ၏။ ထိုလေးယောက်သော သူဌေးသားတို့သည် အရှင်ယသရှိရာသို့ကပ်ကုန်ပြီး သော် ရိုသေစွာရှိခိုး၍ သင့်တင့်ရာ၌ ရပ်ကုန်၏။ ထိုအခါ၌ အရှင်ယသသည် လေးယောက်သော သူဌေးသားတို့ကိုယူ၍ ဘုရားရှိရာကပ်ပြီးသော် ရိုသေစွာရှိခိုး ၍ သင့်တင့်ရာ၌နေ၏။ ထိုသို့နေပြီးသော် ရှင်ယသသည် မြတ်စွာဘုရားကို-

“အရှင်ဘုရား ဝိမလ၊ သုဗဟု၊ ပုဏ္ဏဇိ၊ ဂဝမ္ပတိ ဟူသော ဗာရာဏသီပြည်၌ သူဌေးအဆက်ဆက်တို့၏သားဖြစ်ကုန်သော ဤလေးယောက်သော သူတို့သည် အကျွန်ုပ်၏ ရှေးလူဖြစ်စဉ်ကာလက အဆွေခင်ပွန်းအကျွမ်းတဝင် ချစ်ခင်ကြသော သူတို့တည်း။ ဤလေးယောက်သောသူတို့ကို အရှင်ဘုရားသည် ဆုံးမဩဝါဒပေး တော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုသူဌေးသားတို့အား ဒါနကထာ၊ သီလကထာ၊ သဂ္ဂကထာ၊ မဂ္ဂကထာ အစရှိသော ဒေသနာတို့ကို ပြ တော်မူ၏။ ထိုသူတို့သည် သိမ်မွေ့နူးညံ့သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နိဝရဏကင်းပြီး သော် သစ္စာလေးပါးတရားကို ပြတော်မူပေ၏။ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို ပြတော် မူသည်၏အဆုံး၌ လေးယောက်သောသူဌေးသားတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌ လေးယောက်သော သူဌေးသားတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားကို “အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ဘုရားအထံတော်၌ ရှင်ရဟန်း

အဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း-

ဧထ ဘိက္ခုဝေါ သွာက္ခာတောဓမ္မော၊ စရထ ဗြဟ္မစရိယံ သမ္မာဒုက္ခဿ
အန္တကိရိယာယ။

ဟု ဟောတော်မူ၏။ ထိုလေးယောက်သော သူဌေးသားတို့သည် ဧဟိဘိက္ခု
ရဟန်းချည်း ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ထိုရဟန်းတို့ကို တရား
နှင့်လျော်သော ဆုံးမဩဝါဒကို ပေးတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း အာသဝေါ
တရားကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍ ရဟန္တာချည်း ဖြစ်ကြလေကုန်၏။ ထိုအခါ လောက
ဝယ် တစ်ကျိပ်တစ်ယောက်သောရဟန္တာတို့သာဖြစ်ကုန်၏။

* * *

၅၀။ လောကဝယ်ခြောက်ကျိပ်တစ်ယောက်သော ရဟန္တာတို့ကိုပြခြင်း

ထို့နောင်မှ ဇနပုဒ်၌နေကုန်သော ငါးကျိပ်အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော အရှင်
ယသ၏ အချစ်အခင်ဖြစ်ကုန်သော လူစဉ်ကာလက အပေါင်းအဖော်ဖြစ်ကုန်သော
အမျိုးသားတို့သည် အရှင်ယသသည် ဆံ၊ မုတ်ဆိတ်ကိုချ၍ ဖန်ရည်စွန်းသော
အဝတ်ကိုဝတ်လျက် အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်မှ ထွက်မြောက်၍ ရဟန်း
ပြုပြီဟု ကြားကုန်၍ ထိုငါးကျိပ်သော အမျိုးသားတို့အား- “ရှင်ယသသည် အိမ်
ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်မှ ထွက်မြောက်၍ ရဟန်းပြု၏။ ထိုဝိနည်းတရားသည်
လည်း ယုတ်သည် မဖြစ်ရာ၊ ရဟန်းအဖြစ်သည်လည်း ယုတ်သည်မဖြစ်ရာ”
ဤသို့ အကြံဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ငါးကျိပ်သော အမျိုးသားတို့သည် အရှင်ယ
သရှိရာသို့ ကပ်ကုန်၍ ရိုသေစွာ ရှိခိုးလျက်သင့်တင့်ရာ၌ ရပ်ကုန်၏။

ရှင်ယသသည်လည်း ထိုငါးကျိပ်သော အမျိုးသားတို့ကိုယူ၍ ဘုရားရှိရာ
ကပ်လေပြီးသော် ရိုသေစွာ ရှိခိုးဦး၍ “အရှင်ဘုရား... ဤငါးကျိပ်သောသူတို့သည်
အကျွန်ုပ်လူဖြစ်စဉ်ကာလက အဆွေခင်ပွန်းတို့တည်း။ ဤသူတို့အား ဆုံးမဩဝါ
ဒပေးတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုသူတို့အား ဒါန၊
သီလအစ သစ္စာလေးပါးအဆုံးရှိသော ဟောမြဲသော ဒေသနာတော်ကို ပြတော်
မူသည်၏အဆုံး၌ ငါးကျိပ်သောအမျိုးသား တို့သည် ထိုနေရာ၌ကင်းသော မြူရို
သည်ဖြစ်၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီးသော် “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်တို့
သည် အရှင်ဘုရားအထံတော်၌ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏” ဟု တောင်းပန်
လတ်သော်-

ဧထ ဘိက္ခုဝေါ သွာက္ခာတော ဓမ္မော၊ စရထ ဗြဟ္မစရိယံ သမ္မာ ဒုက္ခ
ဿ အန္တ ကိရိယာယ။

ဟု ခေါ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ ငါးကျိပ်သော အမျိုးသားတို့သည် ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း အမျိုးသားတို့အား တရားနှင့်လျော်စွာ ဩဝါဒပေးတော်မူရာ၌ အမျိုးသားတို့လည်း ရဟန္တာချည်းဖြစ် ကုန်၏။ ထိုအခါ၌ လောကဝယ် ခြောက်ကျိပ်တစ်ယောက်သော ရဟန္တာတို့သည် ဖြစ်ကြကုန်၏။

* * *

၅၁။ ဘုရားသခင်သည် သေနိဂုံးသို့ ကပ်တော်မူခြင်း

ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ “ငါ၏ချစ်သားတို့ နတ်တို့၏ ကာမဂုဏ်ငါးပါး၌ ဖြစ်ကုန်သော အကြင်လောဘတည်းဟူသော ကျော့ ကွင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ လူတို့၏ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌ ဖြစ်ကုန်သော အကြင်လောဘတည်းဟူသော ကျော့ကွင်းတို့သည်လည်းကောင်း (ရှိကုန်၏။) ထို ခပ်သိမ်းသောလောဘတည်းဟူသော ကျော့ကွင်းတို့မှ ငါဘုရားသည် လွတ် တော်မူပြီ။ ချစ်သားရဟန်းတို့ သင်တို့သည်လည်း ထိုလောဘတည်းဟူသော ခပ် သိမ်းကုန်သော ကျော့ကွင်းတို့မှ လွတ်မြောက်ကုန်ပြီ။ ချစ်သားရဟန်းတို့ များစွာ ကုန်သော လူတို့၏ စီးပွားချမ်းသာကို ပြုခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ နတ်တို့၏ စီးပွား ချမ်းသာကိုပြုခြင်းငှာလည်းကောင်း ဒေသစာရီသွားလေကုန်၊ ခရီးတစ်ကြောင်း တည်းဖြင့် နှစ်ဦးသောရဟန်းတို့သည် မသွားကြလေကုန်လင့်။ ချစ်သားရဟန်းတို့ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးသော ကောင်းခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော အနက်သဒ္ဓါနှင့် လည်း ပြည့်စုံသော အလုံးစုံသောကောင်းခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော တရားတော်ကို ဟော လေကုန်၊ စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသော မြတ်သောအကျင့်ကိုလည်းပြလေကုန်၊ ပညာ ဟည်းဟူသော မျက်စိ၌ ရာဂအစရှိသော ကိလေသာမြူနည်းသော သဘောရှိကုန် သော သတ္တဝါတို့သည် ရှိကုန်၏။ တရားတော်ကို မကြားရသောကြောင့်ယုတ်ကုန် ၏။ တရားတော်ကို သိလွယ်သောသူတို့သည် ရှိသည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ချစ်သားရဟန်း တို့ ငါလည်း ဥရုဝေလတော၏အနီး သေနအမည်ရှိသော နိဂုံးရွာသို့ ကပ်တော်မူ လတ္တံ့”။ ဤသို့ မိန့်တော်မူလေ၏။

* * *

၅၂။ မာရ်နတ်သည် ဘုရားသခင်ကို ငါ၏နိုင်ငံမှ မလွတ်ဟု လျှောက်ခြင်း

ထိုအခါ၌ ယုတ်မာလှစွာသော မာရ်နတ်သားသည် “ဗဒ္ဒေါသိ သဗ္ဗပါသေဟိ” အစရှိသော ဂါထာဖြင့် ဤသို့လျှောက်လေ၏။ “အိုရှင်ရဟန်း... နတ်တို့၏ ကာမ

ဂုဏ်ငါးပါးတို့၌ဖြစ်ကုန်သော အကြင်လောဘတည်းဟူသော ကျော့ကွင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ လူတို့၏ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌ဖြစ်ကုန်သော အကြင်လောဘတည်းဟူသော ကျော့ကွင်းတို့သည် လည်းကောင်းရှိကုန်၏။ ထိုခပ်သိမ်းသော လောဘတည်းဟူသော ကျော့ကွင်းတို့ဖြင့် ဖွဲ့အပ်သည်ဖြစ်၏။ ကြီးစွာသော ကိလေသာတည်းဟူသော နှောင်ဖွဲ့ခြင်းဖြင့် နှောင်ဖွဲ့အပ်၏။ ရှင်ရဟန်းသည် ငါ၏နိုင်ငံမှမလွတ်”ဟု ဤသို့ လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း “မုတ္တောဟံ သဗ္ဗပါသေဟိ” အစရှိသော ဂါထာဖြင့် “ဟယ်မာရ်ယုတ်... ငါကား နတ်တို့၏ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌ဖြစ်ကုန်သော အကြင်ကိလေသာတည်းဟူသော ကျော့ကွင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ လူတို့၏ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌ဖြစ်ကုန်သော အကြင်ကိလေသာတည်းဟူသော ကျော့ကွင်းတို့သည်လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။ ထိုခပ်သိမ်းသော ကိလေသာတည်းဟူသော ကျော့ကွင်းတို့မှ လွတ်မြောက်ပြီ၊ ဟယ်မာရ်ယုတ် သင်ကားရှုံးပြီ၊ ဤသို့မိန့်တော်မူ၏။

ထို့နောင်မှ မာရ်မင်းသည် “အန္တလိက္ခစရောပါသော” အစရှိသော ဂါထာဖြင့် “ရှင်ရဟန်း ကောင်းကင်၌ သွားသော သူကမလွတ်ဖွဲ့ယှက်တတ်သော နှလုံး၌ဖြစ်သော အကြင်ကိလေသာတည်းဟူသော ကျော့ကွင်းသည်ရှိ၏။ ထိုကျော့ကွင်းဖြင့် သင့်ကိုညှဉ်းဆဲအံ့၊ သင်ကား ငါ၏နိုင်ငံမှ လွတ်ရသည်မရှိ” ဟု လျှောက်ပြန်၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း “ရူပါ သဒ္ဓါရသာ ဂန္ဓာ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာ” အစရှိသောဂါထာဖြင့် “ဟယ်မာရ်ယုတ် ပုထုဇဉ်တို့အား နှလုံးမွေ့လျော်ပျော်ဖွယ်ရှိကုန်သော အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာနှင့်အတွေ့ဟူသော ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့သည်ရှိကုန်၏။ ထိုကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌ တပ်ခြင်းရာဂကင်းကုန်ပြီ၊ ဟယ်မာရ်ယုတ်၊ သင်ကား ရှုံးလေပြီ” ဤသို့မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မကောင်းသော သူတို့အောက် မကောင်းစွာသော မာရ်နတ်သည် “မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ငါ့ကို သိတော်မူလေ၏” ဟု နှလုံးဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်လေ၏။

* * *

၅၃။ ဘုရားသခင်သည် ရဟန်းပွင်းရှင်အဖြစ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အထူးထူးသော အရပ်မျက်နှာတို့မှလည်းကောင်း၊ အထူးထူးသော ဇနပုဒ်တို့မှလည်းကောင်း ရှင်ရဟန်းပြုလိုကုန်သောသူတို့ကို “ဘုရားသခင်သည် ရှင်ရဟန်းပြုလတ္တံ့” ဟု ဆောင်ခွဲကုန်၏။ ထိုသို့ဆောင်ခွဲကုန်သည်ရှိသော် “ချစ်သားရဟန်းတို့သည်လည်း ပင်ပန်းကုန်လတ္တံ့၊ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို ငဲ့သောသူတို့သည်လည်း ပင်ပန်းကုန်လတ္တံ့၊ ယခုအခါ၌ သင်တို့အလိုလိုလျှင်

ထိုထိုသို့သော အရပ်မျက်နှာနေပုဒ်တို့၌ ရဟန်းပဉ္စင်းပြုလေကုန်ဟု ခွင့်ပြုတော်မူရသော် ကောင်း၏” ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏။

ထိုသို့အကြံတော်ဖြစ်ပြီးသည်၏နောက်မှ ဘုရားသခင်သည် ညချမ်းသော အခါ ကိုယ်တော်အထီးတည်းကိန်းအောင်းတော်မူရာမှ ထတော်မူ၍ ထိုနိဒါန်း၌ တရားစကားကိုဖြစ်စေ၍ ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၏။ “ချစ်သားရဟန်းတို့ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်တော်မူသည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်အထီးတည်းကိန်းအောင်းတော်မူသောငါဘုရားအား ဤသို့ စိတ်အကြံတော်ဖြစ်၏။ (ရဟန်းတို့သည်) အထူးထူးသော အရပ်မျက်နှာနေပုဒ်တို့မှ ရဟန်းပဉ္စင်းအဖြစ်ကိုငဲ့ကုန်သောအမျိုးသားတို့ကို ဘုရားသခင်သည် ရဟန်းပြုပါလတ္တံ့ဟု ဆောင်ခွဲကုန်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းရိက္ခာကုန်လတ္တံ့၊ အမျိုးသားတို့သည်လည်း ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ သင်တို့ကိုယ်တိုင်သာလျှင် ထိုထိုသောအရပ်မျက်နှာနေပုဒ်တို့၌ ရဟန်းပဉ္စင်းပြုလေကုန်ဟု ခွင့်ပြုတော်မူရသော်ကောင်း၏” ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏။ ဤသို့မိန့်တော်မူပြီး၍-

အနုဇာနာမိ ဘိက္ခဝေ တုမှေဝ ဒါနိ တာသု တာသု ဒိသာသုတေသု တေသု ဇနပဒေသု ပဗ္ဗာဇေထ ဥပသမ္မာဒေထ။

ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် “ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ သင်တို့အလိုလိုသာလျှင် ထိုထိုသော အရပ်မျက်နှာတို့၌လည်းကောင်း၊ ထိုထိုသောနေပုဒ်တို့၌လည်းကောင်း ရဟန်းပြုလေကုန်၊ ပဉ္စင်းခံလေကုန်၊ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသို့ ရဟန်းပဉ္စင်းပြုအပ်၏။ ရှေးဦးစွာ ဆံမုတ်ဆိတ်ကိုချ၍ ဖန်ရည်စွန်းသောသင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်စေ၍ ရဟန်းတို့၏ ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုးစေ၍ ဆောင့်ကြောင့်နေစေ၍ လက်အုပ်ချီစေ၍-

- ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- ဒုတိယမ္ပိ။ ပ။ ဂစ္ဆာမိ။
- တတိယမ္ပိ။ ပ။ ဂစ္ဆာမိ။

ဟု ဆိုအပ်၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသရဏဂုံသုံးပါးတို့ဖြင့် ရဟန်းပဉ္စင်းကို ပြုစီမံသောငှာ ငါဘုရားခွင့်ပြုတော်မူ၏”။ ဤသို့ဘုရားသခင်သည် တပည့်သား သံဃာတော်တို့အား သုံးပါးသော သရဏဂုံတို့ဖြင့် ရဟန်းပဉ္စင်းဖြစ်စီမံသောငှာ ခွင့်ပြုတော်မူလေ၏။ ဘုရားသခင်သည် ရှေးဦးစွာ သရဏဂုံတို့ဖြင့် ရဟန်းပဉ္စင်းခံခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူသည်၏ နောက်မှ ဥတ္တိစတုတ္ထကံကို ခွင့်ပြုတော်မူ

ပြန်သည်။ ဘုရားသခင်သည် ဝါကျွတ်ပြီးသော် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါ၏ ပညာဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ အသင့်အားဖြင့် ကောင်းသောလုံ့လကြောင့်လည်းကောင်း (အတုမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ငါဘုရားသည်ရောက်အပ်ပြီ) အတုမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့သည်လည်း အတုမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ငါကဲ့သို့ရောက်ကုန်လော့၊ အတုမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို ငါကဲ့သို့ မျက်မှောက်ပြုကုန်လော့” ဤကဲ့သို့ မိန့်တော်မူ၏။

* * *

၅၄။ ဘုရားသခင်သည် မင်းသားသုံးကျိပ်တို့ကို တရားဟောတော်မူခြင်း

ထိုအခါ၌ ယုတ်မာစွာသော မာရ်နတ်သည် ဘုရားရှိရာသို့ကပ်ပြီးသော် “ဗဒ္ဒေါသိ မာရ ပါသေန” အစရှိသောဂါထာဖြင့် ရှေးအတူ၎င်းလျှောက်၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း “မုတ္တောဟံမာရပါသေန” အစရှိသောဂါထာဖြင့် မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါမာရ်နတ်သည်လည်း “ငါ့ကို ဘုရားသခင်သိလေပြီ” ဟု ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ဗာရာဏသီပြည်မိဂဒါဝုန်တော၌ ပထမဝါကျွတ်တော်မူပြီး၍ ထိုအရပ်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ နေတော်မူပြီးလျှင် ဥရုဝေလတောသို့ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူလေ၏။ (ထိုအခါ ခရီးမှဖဲ၍ တစ်ခုသော တောအုပ်သို့ ကပ်တော်မူလေ၍) ထိုတောအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်ပြီးသော် တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ နေတော်မူ၏။

ထိုသို့နေတော်မူသောအခါ၌ သုံးကျိပ်အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ကုန်သော အတူတကွ ချမ်းသာဆင်းရဲဘက် ဖြစ်ကုန်သော ကောသလမင်းကြီး၏ သားဖြစ်ကုန်သော လှပသော အရောင်အဆင်းရှိကုန်သော ကောင်းသောစိတ်နှလုံးရှိကုန်သော ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသားသုံးကျိပ်တို့သည် မယားနှင့်တကွ ချည်း ထိုတောအုပ်၌ မွေ့လျော်စံပျော်၍ နေကုန်သတတ်၊ တစ်ယောက်သောမင်းသားအား မယားမရှိ၍ ထိုမင်းသား၏ အကျိုးငှာ ပြည့်တန်ဆာမကို ဆောင်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ထိုပြည့်တန်ဆာမသည် ထိုမင်းသားတို့ မွေ့လျော်စံပယ်ကုန်စဉ် (အိပ်ပျော်ကုန်စဉ်လျှင်) ဥစ္စာကို ယူ၍ပြေးလေ၏။ ထိုသို့ပြေးသောအခါ၌ အချစ်အခင်အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော မင်းသားတို့သည် ထိုမင်းသားမယားကို လိုက်ရှာလှည့်ပတ်ကုန်သည်ရှိသော် တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ နေတော်မူလင့်သော ဘုရားသခင်ကို မြင်လေ၍ ဘုရားသခင်ရှိရာသို့ ကပ်ပြီးသော် “ရှင်ပင်ဘုရား... မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်ပါသလော” ဟု မေးလျှောက်ကုန်၏။

“မင်းသားတို့ သင်တို့သည် မိန်းမကို အဘယ့်ကြောင့် ရှာကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူသော် “ရှင်ပင်ဘုရား... ဤတောအုပ်၌ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ အမည်ရှိကုန်သော အပေါင်းအဖော်ဖြစ်ကုန်သော အကျွန်ုပ်တို့ မင်းသားသုံးကျိပ်တို့သည် မယားနှင့် တကွ မွေ့လျော်စံပယ်ကုန်၏။ တစ်ယောက်သော မင်းသားအား မယားမရှိ၍ ထိုသူဖို့ ပြည့်တန်ဆာမကို ဆောင်ပါကုန်သည်။ ထိုမိန်းမသည် အကျွန်ုပ်တို့အိပ်ပျော်ကြ ခိုက် ဥစ္စာဘဏ္ဍာကိုယူ၍ ပြေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် အဆွေခင်ပွန်း ဝတ်ကိုပြုလျက် ထိုမိန်းမကို ရှာလို၍ ဤတောအုပ်သို့ လှည့်ပတ်သွားလာပါကုန် သည်” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ “မင်းသားတို့ ငါမေးမည်။ ထိုမိန်းမကိုရှာခြင်းသည် မြတ်သလော၊ မိမိကိုယ်ကိုယ်ရှာခြင်းသည် မြတ်သလော” ဟု မေးတော်မူသော် “အရှင် ဘုရား... အကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ကိုယ် ရှာခြင်းသာလျှင်မြတ်၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ “မင်းသားတို့... ထိုသို့တပြီးကား သင်တို့နေကုန်ဦးလော့၊ သင်တို့အား တရားဟော ပေအံ့” ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် “အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုမင်းသားတို့အား တရားဒေသနာကို ဟော တော်မူပေ၏။ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ အချို့သောတာပန်၊ အချို့သကဒါဂါမ်၊ အချို့အနာဂါမ် (အဖြစ်၌တည်၍ ဧဟိဘိက္ခု) ဖြစ်ကုန်၏။

[ထိုမင်းသားသုံးကျိပ်တို့သည် တုဏ္ဏိလဇာတ်၌ သေသောက်ကြူး သုံး ကျိပ်ဖြစ်ကုန်၍ ဘုရားအလောင်း တုဏ္ဏိလအဆုံးအမ၌ တည်၍ ပဉ္စသီ-သီတင်းကို စောင့်ကုန်၏။ ဤသည်ကား ရှေးအခါ မင်းသားတို့၏ ကောင်းမှုတည်း]

၅၅။ ဘုရားသခင်သည် ဥရုဝေလတော၌ ရသေ့ညီနောင်သုံးယောက်တို့ကိုချွတ်တော်မူခြင်း ထို့နောင်မှ ဘုရားသခင်သည် အစဉ်သဖြင့် ဒေသစာရီ ကြွတော်မူလေသော် ဥရုဝေလအရပ်သို့ရောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥရုဝေလတော၌ ဥရုဝေလကဿပ၊ နဒီကဿပ၊ ဂယာကဿပဟု ရသေ့ညီနောင် သုံးယောက်တို့သည် နေကုန်၏။ ဥရုဝေလကဿပကား ငါးရာသောရသေ့တို့၏ အမှူးဖြစ်၏။ နဒီကဿပသည် ကား သုံးရာသော ရသေ့တို့၏ အမှူးဖြစ်၏။ ဂယာကဿပသည်ကား နှစ်ရာသော ရသေ့တို့၏အမှူးဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ဥရုဝေလကဿပရသေ့၏ သင်္ခမ်းသို့ကပ်၍ ဤသို့မိန့်တော်မူလေ၏။ “ကဿပ သင်သည် အကယ်၍ ဝန်မ လေးမှုကား တစ်ညဦးမျှ မီးတင်းကုပ်၌နေလိုပါ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “ရဟန်းကြီး ငါ့အား ဝန်မလေး၊ ဤမီးတင်းကုပ်၌ နဂါးမင်း သည် ခက်ထန်စွာ တန်ခိုးကြီး၏။ လျင်သောအဆိပ်ရှိ၏။ (ကြမ်းသောအဆိပ်ရှိ၏။) ထိုနဂါးမင်းသည် သင့်ကိုညှဉ်း

ဆဲလေအံ့၊ မညှဉ်းဆဲစေနှင့်” ဟု လျှောက်၏။ “ကဿပ ငါ့ကို စင်စစ်မညှဉ်းဆဲရာ၊ သင်သည် မီးတင်းကုပ်ကိုသာ ခွင့်ပြုပါ” ဟု မိန့်တော်မူလေသော် “ရဟန်းကြီး ချမ်းသာစွာ နေလော့” ဟု ခွင့်ပြုလေ၏။

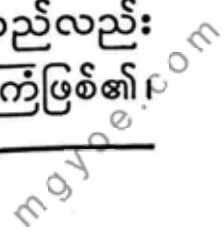
ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် မီးတင်းကုပ်သို့ ဝင်တော်မူ၍ မြက်အခင်းကို ခင်း၍ ထက်ဝယ်ဖွဲ့၍ ဖြောင့်စွာသော ကိုယ်တော်ကို တည်စေ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှုသော သတိကိုဖြစ်စေ၍ နေတော်မူ၏။ ထိုသို့ နေတော်မူသော အခါ၌ နဂါး မင်းသည် ဘုရားသခင် ဝင်တော်မူသည်ကိုမြင်၍ နှလုံးမသာ ဖြစ်ရကား အခိုးလွှတ် ၏။ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်၏ အကြံတော်သည် ဤသို့ ဖြစ်သတတ်။ “ငါသည် နဂါးအပေါ်ရေကိုလည်းကောင်း၊ အတွင်းရေကိုလည်းကောင်း၊ အသားကို လည်း ကောင်း၊ အကြောကိုလည်းကောင်း၊ အရိုးကိုလည်းကောင်း၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီကို လည်းကောင်း မပျက်စေမူ၍ ငါ၏ တန်ခိုးအားဖြင့် နဂါး၏တန်ခိုးကို (အကယ်၍) ခန်းစေရသော်ကောင်း၏” ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏။ ထိုနောင်မှ ဘုရားသခင်သည် လည်း ထိုသို့ကြံတော်မူတိုင်းသောတန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်းကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၍ အခိုး လွှတ်၏။ ထိုသို့လွှတ်သော် နဂါးသည် ကျေးဇူးချေခြင်းကို သည်းမခံနိုင်ရကား အလျှံလွှတ်၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း တေဇောကသိုဏ်းဈာန်ကို ဝင်စားတော် မူ၍ အလျှံလွှတ်၏။ နဂါးအလျှံ၊ ဘုရားအလျှံ နှစ်ပါးတောက်ကုန်လတ်သော် မီးတင်းကုပ်သည် မီးတောက်အလျှံနှင့်တကွ လောင်သကဲ့သို့ဖြစ်၏။

ထိုအခါ၌ ထိုရသေ့တို့သည် မီးတင်းကုပ်ကို ဝန်းရံ၍ ဤသို့ ဆိုကြကုန်၏။ “အချင်းတို့ ဤရဟန်းကြီးသည် အလွန်အဆင်းလှလေစွ၊ နဂါးညှဉ်းဆဲလေတော့ သည်” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ထိုညဉ့်ကုန်သဖြင့် ထိုနဂါး၏ အပေါ်ရေ၊ အတွင်းရေ စသည်တို့ကို မပျက်စေမူ၍ တန်ခိုးတော်ဖြင့် ထိုနဂါး၏ အပေါ်တန်ခိုးကို ကုန်စေ၍ သပိတ်တော်၌ထည့်၍ ဥရုဝေလကဿပအား ပြတော် မူ၏။ “ကဿပ ဤသည်ကား သင်၏နဂါးပင်တည်း၊ နဂါး၏တန်ခိုးကို ငါ၏တန် ခိုးဖြင့်ကုန်စေပြီ” ဟု ပြတော်မူလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဥရုဝေလကဿပ အကြံသည် ကား ဤသို့ဖြစ်၏။ “ဤရဟန်းကြီးကား အဟုတ်အဟတ် တန်ခိုးအာနုဘော်ရှိ၏။ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော နဂါးမင်း၏ တန်ခိုးကိုလျက် မိမိ၏တန်ခိုးဖြင့် ကုန်စေ နိုင်ပေ၏။ ငါကဲ့သို့ရဟန္တာ မဟုတ်ပါသည်သာ” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် ဘုရားသခင်၏ ဤသို့သော တန်ခိုးတော်ကိုမြင်၍ အလွန်ကြည်ညိုရကား ဘုရားသခင်အား ဤသို့လျှောက်၏။ “ရဟန်းကြီး ဤအရပ် ၌သာလျှင် နေပါလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် ရှင်ရဟန်းကြီးအား အမြဲဆွမ်းလုပ်ကျွေး ပါမည်” ဟု လျှောက်၏။ [ပထမပါဠိဟာရိယ။]

ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ဥရုဝေလကဿပ၏ သင်္ခမ်းနှင့် မနီးမဝေးသော တောအုပ်အရပ်၌ နေတော်မူ၏။ ထိုသို့ နေတော်မူသောအခါ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် ညဉ့်ဦးယံအလွန် သန်းခေါင်ယံ၌ အလွန်နှစ်လိုဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံထက်ဝန်းကျင်သောတောအုပ်ကို ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါဖြင့် ထွန်းလင်းစေလျက် ဘုရားရှိတော်မူရာသို့ ကပ်ကုန်ပြီး၍ ရှိခိုးလျက် လေးမျက်နှာသော အရပ်တို့မှ မီးပုံကြီးကဲ့သို့ ရပ်ကုန်၏။ ဥရုဝေလကဿပသည်လည်း ထိုညဉ့်ကုန်မြောက် မိုးသောက်ကာလ၌ ဘုရားသခင်အထံသို့ ကပ်ပြီးသော် “ရဟန်းကြီး ဆွမ်းချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်၍ပြီးပြီ၊ ကြွလော့၊ ရဟန်းကြီး၊ ညဉ့်ဦးယံအလွန် သန်းခေါင်ယံ၌ အလုံးစုံသော ထက်ဝန်းကျင်တောအုပ်ကို ထွန်းလင်းစေလျက် အရပ်လေးမျက်နှာမှ မီးပုံကြီးတို့ကဲ့သို့ ရပ်ကုန်သည်ကား အဘယ်အကြောင်းနည်း” ဟု လျှောက်၏။ “ကဿပ... ထိုလေးယောက်ကုန်သောသူတို့ကား စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးတို့တည်း၊ တရားနာအံ့သောငှာ ငါဘုရားရှိရာသို့ ဆည်းကပ်လာကုန်သတည်း” (ဟု မိန့်တော်မူ၏။) ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပသည် ဤသို့ ကြံ၏။ “ဤရဟန်းကြီးကား တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးပေစွ၊ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးတို့သည်လည်း ဆည်းကပ်ကုန်သည်၊ ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ဥရုဝေလကဿပရသေ့၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌ပင်လျှင် နေတော်မူ၏။ [ဒုတိယပါဠိဟာရိယ။]

ထိုနောင်မှ သိကြားမင်းသည် ညဉ့်ဦးယံအလွန် သန်းခေါင်ယံ၌အလွန်နှစ်လိုဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံထက်ဝန်းကျင်သော တောအုပ်ကို မီးပုံကြီးကဲ့သို့ ရှေး၌ တောက်ပသောအရောင်တို့ထက် အလွန်အကျူး တောက်ပစေလျက်ရပ်၏။ ဥရုဝေလကဿပသည်လည်း ထိုညဉ့်ကုန်မြောက်မိုးလင်းသောက်၌ ဘုရားရှိတော်မူရာသို့ ရိုသေစွာကပ်ပြီး၍ “ကြွလော့ရဟန်းကြီး ဆွမ်းချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်၍ပြီးပြီ၊ ရဟန်းကြီး သန်းခေါင်ယံ၌ မီးပုံကြီးကဲ့သို့ ရှေး၌ထွန်းလင်းသော အရောင်တို့ထက် လွန်ကျူး၍ ထွန်းလင်းလျက် ဆည်းကပ်လာသည်ကား အဘယ်သူနည်း” ဟု လျှောက်၏။ “ကဿပ... ထိုသူကား သိကြားမင်းတည်း၊ တရားနာလို၍ ငါဘုရားရှိရာသို့ ဆည်းကပ်လာသတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ကဿပရသေ့သည် ဤရဟန်းကြီးကား တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးပေစွ၊ သိကြားမင်းသည်လည်း ဆည်းကပ်ရချေသည်၊ ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ” ဟု စိတ်အကြံဖြစ်၏။

၁။ ထိုသို့ ညဉ့်ဆဲကုန်သဖြင့်။

ဘုရားသခင်သည်လည်း ကဿပရသေ့၏ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်
၌သာလျှင် နေတော်မူ၏။ [တတိယပါဠိဟာရိယ။]

ထို့နောင် သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် သန်းခေါင်ယံ၌ အလုံးစုံသော တောအုပ်
ကို မီးပုံကြီးကဲ့သို့ ရှေးနှစ်ကြိမ်ထက်လွန်သော ကိုယ်ရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းစေ၍
ဘုရားရှိရာသို့ ဆည်းကပ်ပြီးသော် ရှိခိုးလျက် လျှောက်ပတ်ရာ၌ ရပ်လာ၏။
ကဿပသည်လည်း ထိုနေ့မိုးသောက်ထ၌ ဘုရားသခင်ရှိရာသို့ ကပ်ပြီးသော်
“ရဟန်းကြီး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်၍ပြီးပြီ၊ ကြွတော်မူလော့၊ ရဟန်း
ကြီး သန်းခေါင်ယံ၌ ရှေးနှစ်ကြိမ်ထက်လွန်၍ ထွန်းတောက်ပသော အရောင်အဝါ
တို့ဖြင့် ဆည်းကပ်လာသည်ကား အဘယ်သူနည်း” ဟု လျှောက်၏။ “ကဿပ
သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်းတည်း၊ တရားနာလို၍ ငါဘုရားရှိရာသို့ ဆည်းကပ်လာ
သတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ကဿပရသေ့သည်လည်း “ဤရဟန်းကြီးကား
တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးပေ၏။ ဗြဟ္မာမင်းလည်းဆည်းကပ်လာချေသည်။ သို့ရာတွင်
တန်ခိုးကြီးသော်လည်း ငါကဲ့သို့ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ” ဟု စိတ်အကြံဖြစ်၏။
ဘုရားသခင်သည်လည်း (ကဿပရသေ့၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတော
အုပ်၌သာလျှင် နေတော်မူ၏။) [စတုတ္ထပါဠိဟာရိယ။]

(ထိုအခါ၌ ဥရုဝေလကဿပရသေ့အားကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာကို စီရင်
၏။ အလုံးစုံသော အင်္ဂတိုင်း၊ မဂဓတိုင်း၌ နေကုန်သောသူတို့သည်) များစွာသော
ခဲဖွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုလည်းကောင်း ယူခဲ့၍ လာခြင်းကိုအလိုရှိကုန်
၏။ ထိုအခါ၌ ကဿပရသေ့အား ဤသို့အကြံဖြစ်၏။ “ယခုအခါ၌ ငါ့အား ကြီး
စွာသော ပူဇော်သက္ကာကိုစီရင်၏။ အလုံးစုံသော အင်္ဂတိုင်း၊ မဂဓတိုင်း၌ နေကုန်
သော သူတို့သည်လည်း များစွာသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ယူ၍ လာကုန်အံ့။
ရဟန်းကြီးသည် များစွာသော လူတို့အလယ်၌ တန်ခိုးပြာဠိဟာကိုပြလတ္တံ့။ ရဟန်း
ကြီးအား လာဘ်ပူဇော်သက္ကာ ပြန့်ပွားလတ္တံ့။ ငါ့အား လာဘ်ပူဇော်သက္ကာ ဆုတ်
ယုတ်လတ္တံ့။ နက်ဖြန်၌ ရဟန်းကြီးမလာဘဲနေပါသော်ကား ကောင်း၏” ဟု အကြံ
ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ကဿပရသေ့၏ အကြံကိုသိတော်မူ၍ ဥတ္တရ
ကုရုကျွန်းသို့ ကြွတော်မူ၍ ထိုကျွန်းမှဆွမ်းကို ဆောင်တော်မူလျက် အနဝတတ်အိုင်
နား၌ ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် နေနေခြင်းကို ပြုတော်မူ၍ (နေရာမြဲ
သို့ရောက်၏။)

ကဿပရသေ့သည် ထိုနေ့လွန်သဖြင့် ဘုရားရှိရာကပ်ပြီးသော် “ရဟန်းကြီး
ကြွတော်မူလော့၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်၍ပြီးပြီ၊ ရဟန်းကြီး...ယမိန်
နေ့က အဘယ့်ကြောင့် မလာနေဘိသနည်း၊ ငါတို့ကား သင့်ကို “ရဟန်းကြီးသည်

အဘယ့်ကြောင့် မလာဘဲနေသနည်း” ဟု အောက်မေ့ကြသည်။ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကိုလည်း သင့်ဖို့ထားလင့်သည်” ဟု လျှောက်ပေသော် “ကဿပ သင်သည် ဤသို့ကြံသည်မဟုတ်လော၊ ယခု နေ့ငါ့အားကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာကိုစီရင်အံ့၊ အလုံးစုံသောအင်္ဂတိုင်း၊ မဂဓတိုင်း၌ နေကုန်သောသူတို့သည် များစွာသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ယူ၍လာကုန်လတ္တံ့၊ ရဟန်းကြီးသည် များစွာသော လူတို့၏ အလယ်၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာကိုပြချေလျှင် ရဟန်းကြီးအား လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရများချေအံ့၊ ငါ့အား လာဘ်ပူဇော်သက္ကာဆုတ်ယုတ်ချေအံ့၊ နက်ဖြန်ကာလ၌ ရဟန်းကြီးမလာပါမူကား ကောင်းလေစွဟု သင်ကြံအောက်မေ့သည်မဟုတ်လော၊ ကဿပ... ငါသည် သင်၏ စိတ်အကြံကိုသိတော်မူ၍ ဥတ္တရကုရုကျွန်းသို့သွားချေ၍ ထိုကျွန်းမှ ဆွမ်းကို ဆောင်ချေလျက် အနဝတတ်အိုင်နား၌ ဘုဉ်းပေးပြီးသော်ထို၌ပင်လျှင် နေနေခဲ့သည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ကဿပရသေ့လည်း ရဟန်းကြီးသည် အလွန်တန်ခိုးကြီး၏၊ ငါကြံသည်ကိုပင် သိပေသည်၊ အာနုဘော်ရှိပေ၏၊ ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ” ဟု စိတ်အကြံဖြစ်၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း ကဿပရသေ့၏ ဆွမ်းကိုဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် နေတော်မူ၏။ [ပဉ္စမပါဠိဟာရိယ။]

ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်အား ပုံသကူသင်္ကန်း သည်ရတော်မူ၏။ ထိုသို့ရတော်မူသောအခါ၌ “ငါဘုရားသခင် ပုံသကူသင်္ကန်းကို ဘယ်အရပ်၌ဖွပ်ရအံ့နည်း” ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏။ ထိုအကြံတော်ကို သိကြားမင်းသိ၍ မိမိလက်ဖြင့် လေးထောင့်ကန်ကိုတူး၍ “အရှင်ဘုရား ဤရေကန်၌ ပုံသကူသင်္ကန်းကို ဖွပ်တော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်၏။ ထို့နောက်မှ “ငါဘုရားသည် ပုံသကူသင်္ကန်းကို အဘယ်အရပ်၌ နယ်ရအံ့နည်း” ဟု အကြံတော်ဖြစ်ပြန်၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း စိတ်အကြံတော်ကိုသိ၍ ကျောက်ဖျာကြီးကို အနီး၌ထား၍ “အရှင်ဘုရား ပုံသကူသင်္ကန်းကို ဤကျောက်ဖျာ၌ နယ်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ထို့နောင်မှ “ငါဘုရားသည် ဤသင်္ကန်းကို အဘယ်မှာတန်းဆွဲ၍ ရအံ့နည်း” ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ ရေခံတက်ပင်စောင့်နတ်သိ၍ ရေခံတက်ကိုင်းကို ညွတ်စေပြီးသော် “အရှင်ဘုရား ဤရေခံတက်ကိုင်း၌ ဆွဲ၍ တန်းတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ထို့နောင်မှ “ငါဘုရားသည် ဤသင်္ကန်းကို အဘယ်အရပ်၌ ဖြန့်ရအံ့နည်း” ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ သိကြားမင်းသည် အကြံတော်ကိုသိ၍ ကြီးစွာသော ကျောက်ဖျာအနီး၌ ထားပြီးသော် “အရှင်ဘုရား... ဤကျောက်ဖျာ၌ ဖြန့်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ၌ ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည်လည်း ထိုည၌ ကုန်မြောက်မိုးသောက်ထ၌ ဘုရားရှိရာသို့ ကပ်ပြီးသော် ရဟန်းကြီး ကြွတော်မူလော့၊ ဆွမ်းဘုဉ်း

ပေးချိန်သင့်ပြီး ဆွမ်းပြင်၍ပြီးပါပြီ” ဟု လျှောက်၏။ “ရဟန်းကြီး ရှေးကာလက ဤအရပ်တွင် ရေကန်မရှိ၊ ယခုရှိချေသည်။ ကျောက်ဖျာလည်း ဤအရပ်တွင်မရှိ၊ ယခုရှိချေသည်။ အဘယ်သူသည် ဤရေကန်ကို တူးလာသနည်း၊ အဘယ်သူသည် ဤကျောက်ဖျာကိုထားလာသနည်း၊ ရှေးအထက်ကာလ၌ ဤရေခံတက်ပင်၏ အကိုင်းသည် မညွတ်စဖူး၊ ယခုညွတ်ခြင်းအကြောင်းသည် အသို့တုံနည်း” ဟု လျှောက်ပေသော် “ကဿပ ပုံသကူသင်္ကန်းကိုရ၍ ဤသင်္ကန်းကို အဘယ်အရပ်၌ ဖွပ်လျှော်ရအံ့နည်း စိတ်အကြံဖြစ်လျှင် သိကြားမင်းသိ၍ မိမိလက်ဖြင့် ရေကန်တူး ပြီးသော် အရှင်ဘုရား ဤရေကန်၌ ဖွပ်တော်မူပါဟု လျှောက်သည်။ ဤရေကန်ကို သိကြားတူးသည်။ ကဿပ၊ အဘယ်၌ ဤသင်္ကန်းကို နယ်ရအံ့နည်းဟု ကြံတော်မူ လျှင်သိကြားမင်းသည်သိ၍ ကျောက်ဖျာကြီးကို အနီး၌ထားပြီးသော် အရှင်ဘုရား ဤကျောက်ဖျာ၌ နယ်တော်မူပါဟု လျှောက်သည်။ ဤကျောက်ဖျာကိုလည်း သိကြားမင်းထားလာသည်။ ကဿပ ငါ့အား အဘယ်၌တန်း၍ ဆွဲရအံ့နည်းဟု အကြံတော်ဖြစ်လေသော် ရေခံတက်ပင်စောင့်နတ်သည် ရေခံတက်ကိုင်းကို ညွတ်စေ ပြီးသော် အရှင်ဘုရား ဤရေခံတက်ကိုင်း၌ဆွဲ၍ တန်းတော်မူပါဟုလျှောက်၏။ ကဿပ ထို့နောင်မှငါ့အား ဤသို့ကြံပြန်သတည်း၊ ဤသင်္ကန်းကို အဘယ်မှာ ဖြန့်ရအံ့နည်းဟု အကြံတော်ဖြစ်လတ်သော် ကျောက်ဖျာကြီးကို အနီး၌ထား၍ အရှင်ဘုရား ဤကျောက်ဖျာကြီး၌ ဖြန့်တော်မူပါဟု လျှောက်၏။ ဤကျောက်ဖျာ လည်း သိကြားထားသော ကျောက်ဖျာပင်တည်းဟု မိန့်တော်မူပေသော် ဥရဝေ လကဿပသည်လည်း ဤသို့ကြံလေ၏။ “ဤရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးလှပေသည်။ သိကြားမင်းသည်ပင်လျှင် အမှုကြီးငယ်ကို ဆောင်ရွက်ရသည်။ သို့ရာတွင် တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးသော်လည်း ငါ့ကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်” ဟု အကြံ ဖြစ်လေ၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း ဥရဝေလကဿပ၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ ၍ ထိုတောအုပ်၌ပင်လျှင် နေတော်မူ၏။

ဥရဝေလကဿပသည်လည်း ထိုည၌ကိုလွန်သဖြင့် ဘုရားရှိတော်မူရာ အရပ်သို့ ကပ်ပြီး၍ “ရဟန်းကြီး ကြွလော့၊ ဆွမ်းစားချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်၍ပြီးပြီ” ဟု အခါကို ကြားပေ၏။ “ကဿပ...သွားလော့၊ ငါ့သည်လည်း လာအံ့”ဟု ဥရဝေ လကဿပရသေ့ကို လွှတ်လိုက်၍ ကျွန်းဦး ဇေယျသပြေသီးကိုယူခဲ့၍ ရှေးဦးစွာ ကြွတော်မူလာ၍ မီးတင်းကုပ်၌နေတော်မူလင့်၏။ ကဿပရသေ့သည် နေတော်မူ လင့်သော မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုမြင်၍ “ရဟန်းကြီး... အဘယ်ခရီးဖြင့် ကြွခဲ့ သနည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် ရှေးဦးစွာလာခဲ့သည်။ ရဟန်းကြီးကားနောက်မှလာ၍ အလျင်ရောက်နှင့်သည်တကား” ဟု လျှောက်၏။ “ကဿပ ယခုအခါ၌ သင့်ကို

လွတ်လိုက်၍ ဇမ္ဗူသပြေပင်မှ အသီးကိုယူခဲ့ပြီးသော် ရှေးဦးစွာရောက်၍ မီးတင်းကုပ်၌နေ၏။ ကဿပ... ဇမ္ဗူသပြေသီးသည် အနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အလိုရှိလျှင် သုံးဆောင်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “ရဟန်းကြီး ဤဇမ္ဗူသပြေသီးသည် အကျွန်ုပ်တို့နှင့်မထိုက်ပေ။ အရှင်ရဟန်းကြီးသာ သုံးဆောင်တော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ၌ ကဿပရသေ့၏အကြံသည် ဖြစ်သထက်။ “ရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးပေ၏။ ငါ့ကိုမူကား ရှေးဦးစွာလွတ်လိုက်၍ ဇမ္ဗူသပြေပင်မှ သပြေသီးကို ဆောင်ယူခဲ့ပြီးသော် ရှေးဦးစွာဤမီးတင်းကုပ်သို့ ရောက်နှင့်ပေသည်။ တန်ခိုးကြီးပေစွ၊ သို့ရာတွင် ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည်၊ ကဿပရသေ့၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌ပင်လျှင် နေတော်၏။

ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် ထိုည၌ကိုလွန်၍ မိုးသောက်သောအခါ၌ ဘုရားရှိရာကပ်ပြီးသော် ရှေးအတူဆွမ်းဘုဉ်းပေးပင့်ပြန်၏။ “ကဿပ... သွားလော့၊ ငါသည်ကြွအံ့” ဟု ကဿပကိုလွတ်လိုက်၍ ကျွန်းဦးသပြေပင်၏ အနီး၌ သရက်ပင်သည်ရှိ၏။ ထိုသရက်ပင်မှ အသီးကိုဆောင်တော်မူခဲ့၍ ရှေးနည်းအတူနေတော်မူလင့်၏။ တစ်နေ့သ၌လည်း ဇမ္ဗူသပြေပင်၏ အနီး၌ သျှိုသျှားပင်သည်ရှိ၏။ ထိုသျှိုသျှားပင်မှအသီးကို ဆောင်တော်မူခဲ့၍ ရှေးနည်းအတူနေတော်မူလင့်၏။ တစ်နေ့သ၌လည်း ဇမ္ဗူသပြေပင်၏အနီး၌ရှိသော သဖန်းခါးပင်မှ အသီးကို ဆောင်တော်မူခဲ့၍ ရှေးနည်းအတူနေတော်မူလင့်၏။ တစ်နေ့သ၌လည်း တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ကြွတော်မူ၍ ပင်လယ်ကသစ်ပွင့်ကို ဆောင်တော်မူခဲ့၍ ရှေးဦးစွာ ကြွလာ၍ မီးတင်းကုပ်၌နေတော်မူလင့်လျက် “ကဿပ ဤပင်လယ်ကသစ်ပွင့်သည် အဆင်း၊ အနံ့နှင့်ပြည့်စုံ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ကဿပသည်လည်း “ဤသို့ အကြံဖြစ်သတည်း၊ ဤရဟန်းကြီးသည် ငါ့ကို ရှေးဦးစွာ လွတ်လိုက်ပြီးသော် တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဝယ် ပင်လယ်ကသစ်ပွင့်ကိုဆောင်ချေပြီးမှ အလျင်ရောက်လာပေသည်။ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးပေစွ၊ သို့ရာတွင် ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ကဿပရသေ့၏ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌ပင်လျှင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ရသေ့တို့သည် မီးကိုလုပ်ကျွေးလိုကုန်သည်ရှိသော် ထင်းခွဲခြင်း ငှာမတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုအခါကဿပရသေ့သည် ဤသို့ကြံ၏။ “ဤရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးကြီးလေစွ၊ ငါတို့မူကား ဤထင်းကိုခွဲနိုင်ခြင်းငှာမတတ်နိုင်ကုန်” ဟု အကြံဖြစ်သတတ်။ ဘုရားသခင်သည်လည်း “ကဿပရသေ့ ထင်းခွဲပါလော့” ဟု မိန့်တော်မူပေသော် “ရဟန်းကြီး ခွဲပါလော့” ဟု လျှောက်လျှင်တစ်ကြိမ်

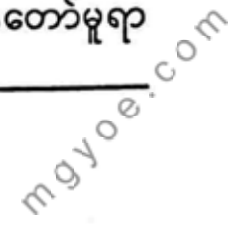
တည်းဖြင့် “ငါးရာသောထင်းတို့ကို ကွဲစေ၏။ ထိုအခါ ကဿပရသေ့သည်လည်း ဤသို့ကြံပြန်၏။ ရဟန်းကြီးကား တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးပေစွ၊ ငါးရာသောထင်း တို့ကို တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် ကွဲစေနိုင်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ် သည်သာ” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ရသေ့တို့သည် မီးကိုလုပ်ကျွေးလိုကုန်ပါသော် မီးကိုတောက်စေ ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရှိကုန်၏။ ထိုအခါ၌ရသေ့တို့အား ဤသို့ကြံကုန်၏။ “ဤရဟန်း ကြီးသည် စင်စစ်တန်ခိုးကြီးလေ၏။ ငါတို့မူကား မီးကိုမျှတောက်စေအောင် မတတ် နိုင်ကြကုန်” ဟု အကြံဖြစ်ကုန်၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း “ကဿပရသေ့... မီးညှိပါလော့” ဟု မိန့်တော်မူလေသော် “ရဟန်းကြီး ညှိပါလော့” ဟု လျှောက် လေလျှင် တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် ငါးရာသော မီးတို့ကို တောက်စေကုန်၏။ ထိုအခါက ကဿပရသေ့သည်လည်း ဤရဟန်းကြီးကား တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးပေစွ၊ ငါးရာ သောမီးတို့ကို တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် တောက်စေနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ ရသေ့တို့သည် မီးကိုငြိမ်း အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ရှေးအတူလျှင် ဘုရားသခင်၏ တန်ခိုးတော် ကို တောင့်တကုန်၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် ငါးရာသော မီးတို့ကို ငြိမ်းစေ၏။ ကဿပရသေ့လည်း ငါကဲ့သို့ရဟန္တာမဟုတ်ဟူသောအကြံ ကို ကြံမြဲကြံ၏။

ထိုအခါ၌ ရသေ့တို့သည် ရှေးကာလကပင် တပို့တွဲလ၊ တပေါင်းလတို့၏ အကြားဖြစ်ကုန်သော ဆောင်းဥတုဖြစ်ကုန်သော ဆီးနှင်းကျသောအခါ၌ နေရဉ္စရာ မြစ်၌ ငုပ်ခြင်း၊ ပေါ်ခြင်းကို ပြုကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ငါးရာသော မီးမယ်ဖျူးတို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။ ထိုရသေ့တို့သည် ရေမှတက်ကုန်၍ မီးလှုံ ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရသေ့တို့အား ဤသို့အကြံဖြစ်ကုန်၏။ “ရဟန်းကြီးကား စင်စစ် တန်ခိုးကြီးပေ၏။ ငါးရာသော မီးမယ်ဖျူးတို့ကို ဖန်ဆင်းနိုင်ပေသည်” ဟု အကြံဖြစ်ကုန်၏။ ကဿပရသေ့သည်ကား ဤသို့ ကြံ၏။ “ရဟန်းကြီးကား အဟုတ်အဟတ်တန်ခိုးကြီးပေ၏။ ငါးရာသော မီးမယ်ဖျူးတို့ကို ဖန်ဆင်းနိုင်ပေ သည်။ သို့ရာတွင်ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ အခါမဲ့ သည်းထန်စွာရွာသောမိုးကြီးသည် ရွာလတ်သည်နှင့် သည်းထန်စွာသော ရေအဟုန်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဘုရားသခင်နေတော်မူရာ

၁။ အထူးထူးအပြားပြားသော အလိုရှိရာခပ်သိမ်းတို့ကို။
၂။ လေ၏အထက်၌

အရပ်ကိုမူကား ရေမလွှမ်းနိုင်၊ ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည်လည်း ဤသို့ကြံတော်မူ၏။ “ထက်ဝန်းကျင်မှရေကို ရှားပယ်စေ၍ အလယ်၌ မြူမုန့်တထောင်းထောင်းလွင့်အောင်ပြု၍ စကြံသွားရမူကား ကောင်း၏” ဟု ကြံတော်မူတိုင်း ထက်ဝန်းကျင်မှ ရေအယဉ်ကိုရှားစေ၍ အလယ်မြူမုန့် တထောင်းထောင်းလွင့်သောမြေဝယ် စကြံကြွတော်မူ၏။ ဥရဝေလကဿပရသေ့သည် ရဟန်းကြီးကို ရေ၌မမျောပါစေလင့်” ဟု လှေဖြင့်များစွာကုန်သော ရသေ့တို့နှင့်တကွ ဘုရားရှိတော်မူရာသို့သွားလေသော် ကဿပရသေ့သည် ထက်ဝန်းကျင်မှရေကိုရှားစေလျက် အလယ်၌ မြူမုန့်တထောင်းထောင်းလွင့်သော မြေဝယ်စကြံကြွတော်မူသော ဘုရားသခင်ကိုမြင်၍ “ရဟန်းကြီး ဤအရပ်၌ရပ်သည်ကား ရဟန်းကြီးပင်လော” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း “ဤအရပ်၌ ရပ်သည်ကား ငါပင်ဟုတ်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဘုရားသခင်သည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်တော်မူပြီး၍ လှေ၏အထက်၌ တည်တော်မူလေ၏။ ကဿပရသေ့သည်လည်း “ရဟန်းကြီးကား တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးပေ၏။ ရေသည်လည်း မညှဉ်းဆဲနိုင်ချေ၊ သို့ရာတွင်ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည်လည်း ဤသို့ ကြံတော်မူ၏။ “ကဿပရသေ့သည် မိမိကိုယ်ကိုယ်သာ ရဟန္တာဟုထင်မှတ်၍ ရဟန်းကြီးကား တန်ခိုးကြီး၏။ ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်ဟူသော စိတ်အကြံရှိသည်ကား ကြာမြင့်ပြီ။ ယခု ဤရသေ့ကို ထိတ်လန့်စေရမူကား ကောင်း၏” ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ကြံပြီးသည့်နောက်မှ ကဿပရသေ့ကို ဤသို့မိန့်တော်မူ၏။ “ကဿပ... သင်ကား ရဟန္တာမဟုတ်တကား၊ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သသူလည်း သင်မဟုတ်၊ ရဟန္တာဖြစ်ရာ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ရာအကျင့်လည်းသင့်မှာမရှိ”။ ဤသို့မိန့်တော်မူပေသော် ကဿပရသေ့သည် ဘုရားသခင်၏ခြေတော်ရင်း၌ ဦးခေါင်းပျပ်ဝပ်၍ ဤသို့လျှောက်၏။ “အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရား၏ အထံတော်၌ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

“ကဿပ သင်သည်၊ ငါးရာသော ရသေ့တို့ကို ဆုံးမပေတတ်သော ရသေ့တကာတို့ထက်မြတ်သော ရသေ့တကာတို့၏ ရှေ့သွားအကြီးဖြစ်သော ဆရာပေတည်း။ ထိုရသေ့တို့ကိုမူလည်း ပန်ကြားချေဦးလော့၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်မူလည်း အောက်မေ့ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအခြင်းဖြင့် ပြုကုန်လတ္တံ့” ဟု မိန့်တော်မူပေသော် ကဿပရသေ့သည်လည်း တပည့်ရသေ့တို့နေရာသို့ ကပ်လေ၍ “အချင်းတို့ ငါသည် ရဟန်းကြီးအထံ၌ မြတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်လိုသည်၊ အကြင်အခြင်းဖြင့် ဘုရားသခင်ကိုအောက်မေ့၏။ ထိုအခြင်းဖြင့် ပြုစေတော့” ဟု ဆိုပေသော် “အို

ဆရာရသေ့ ကြာမြင့်စွာကျင့်သော ရဟန်းကြီး၌ အလွန်ငါတို့ ကြည်ညိုကုန်၏။ အကယ်၍ ဆရာသည် ရဟန်းကြီးအထံ၌ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လိုအံ့၊ ငါတို့ အလုံးလည်း ရဟန်းကြီးထံ၌ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လိုကုန်၏။” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုသို့ဆိုကုန်ပြီးသော် နောင်မှ ထိုရသေ့တို့သည် ဆံကျစ်၊ ပြာစစ်၊ ထမ်းပိုး၊ မီးမွှေးယောက်မတို့နှင့် ရောသော ရသေ့တို့၏ အသုံးအဆောင်ကို ရေ၌မျှောလိုက်၍ ဘုရားရှိရာကပ်ကုန်ပြီးသော် ဘုရားသခင်၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဦးတိုက်ကုန်လျက် “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ဘုရား၏အထံတော်၌ ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်သည်” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း-

ဧထ ဘိက္ခဝေါ သွာက္ခာတော ဓမ္မော၊ စရထ ဗြဟ္မစရိယံသမ္မာ ဒုက္ခဿ အန္တကိရိယာယ။

ဟူ၍ ဧဟိဘိက္ခုခေါ်တော်မူ၏။ ဥရုဝေလကဿပ အစရှိသော ငါးရာသော ရသေ့တို့သည် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

နဒီကဿပသည်လည်း ဆံကျစ်၊ ပြာစစ်၊ ထမ်းပိုး၊ မီးမွှေးယောက်မ အစရှိသော ရသေ့တို့၏ အသုံးအဆောင်များကို မြစ်ဝယ် မျောလာသည်ကို မြင်၍ “ငါ၏နောင်တော် ဘေးရန်မရှိပါစေလင့်” ဟု အကြံဖြစ်၍ ရသေ့တို့ကို လွှတ်လိုက်၏။ “သွားချေကုန်၊ ငါ၏နောင်တော်ကို သိအောင်ပြုချေကုန်” ဟု စေလိုက်၏။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း သုံးရာသော ရသေ့တို့နှင့်တကွ “ဥရုဝေလကဿပရှိရာသို့ကပ်၍ ဥရုဝေလကဿပကို ဤသို့ဆို၏။ “နောင်တော်ကဿပ... ဤအကျင့်သည် မြတ်သလော” ဟု ဆိုပေသော် “ဤအကျင့်သည် မြတ်ပေသည်” ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ဆိုလတ်သော် ထိုရသေ့တို့သည်လည်း ရသေ့ပရိက္ခရာ၊ ပြာစစ်၊ ထမ်းပိုး အစရှိသည်တို့ကို မျှောလိုက်၍ ဘုရားရှိရာကပ်ပြီးသော် ဘုရားခြေရင်းတော်၌ ဦးဖြင့်ခိုက်၍ “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ဘုရား၏ အထံတော်၌ ရှင်၏အဖြစ်၊ ရဟန်း၏အဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်သည်” ဟု လျှောက်ကုန်သော်-

ဧထ ဘိက္ခဝေါ သွာက္ခာတော ဓမ္မော၊ စရထ ဗြဟ္မစရိယံသမ္မာ ဒုက္ခဿ အန္တကိရိယာယ။

ဟူ၍ ဧဟိဘိက္ခုခေါ်တော်မူ၏။ နဒီကဿပအစရှိသော သုံးရာသောရသေ့တို့သည် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ဂယာကဿပရသေ့သည်လည်း ရေဝယ်မျောလာသော အရောရောသော ပရိက္ခရာများစွာကို မြင်၍ ရသေ့နှစ်ရာနှင့်တကွ ရှေးအတူလာရောက်ကြသော် ဥရုဝေလကဿပရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ “နောင်တော်ကဿပ ဤအကျင့်သည် သင့်တင့်လျှောက်ပတ်၊ မြတ်ပေသလော” ဟု မေးလတ်သော် “မြတ်သောအကျင့်ပေတည်း”

ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ၌ ထိုရသေ့တို့သည်လည်း ရသေ့ပရိက္ခရာတို့ကို မြစ်ရေဝယ်မျှာ လိုက်၍ ဘုရားရှိရာကပ်ပြီးသော် ခြေတော်ရင်း၌ဦးဖြင့် ခိုက်၍ “အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ဘုရားအထံတော်၌ ရှင်၏အဖြစ်၊ ရဟန်း၏ အဖြစ်ကို ရလိုပါသည်” ဟု လျှောက်ကုန် လတ်သော် “ဧထဘိက္ခဝေါ” စသောနည်းဖြင့် ခေါ်တော်မူက ရဟန်းအဖြစ်သို့ချည်း ရောက်လေကုန်၏။

[ဘုရားသခင် အဓိဋ္ဌာန်တော်ကြောင့် ငါးရာသော ထင်းတို့သည် မကွဲနိုင်ကုန်၊ ငါးရာသော ထင်းတို့သည် ကွဲနိုင်ပြန်ကုန်သည်၊ ငါးရာသော မီးတို့သည် မတောက်နိုင် ကုန်၊ ငါးရာသော မီးတို့သည် တောက်နိုင်ပြန်ကုန်သည်၊ ငါးရာသော မီးတို့သည် မငြိမ်းနိုင်ကုန်၊ ငါးရာသောမီးတို့သည် ငြိမ်းနိုင်ပြန်ကုန်သည်၊ ငါးရာသော မီးမယ်ဖျူး တို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူသည်၊ ဤနည်းဖြင့် သုံးထောင့်ငါးရာကုန်သော ပြာဋိဟာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ နဂါးကို ဆုံးမတော်မူသည်မှစ၍ တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော ပြာဋိဟာကို ကား ဤ၌မဆို၊ ထိုပြာဋိဟာနှင့်တကွသော်ကား သုံးထောင့်ငါးရာတစ်ဆယ့်ခြောက်ပါး တည်း။]

* * *

၅၆။ ဂယာသီသသို့ကြွတော်မူ၍ အာဒိတ္တပရိယာယ သုတ်ကိုဟောတော်မူခြင်း

ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ဥရုဝေလတော၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ နေ တော်မူပြီးလျှင် ဥရုဝေလ စသော တစ်ထောင်သောရဟန်းတို့နှင့်တကွ ဂယာသီသ ရွာသို့ ကြွတော်မူ၍ ထိုရွာ၌ တစ်ထောင်သော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ နေတော်မူ၏။

[ထိုရွာကား ဂယာမြစ်နား၌ တည်ရကား ဂယာမည်၏။ ထိုရွာ၏ အနီးဖြစ်သော တောင်ကားဆင်ဦးကင်းနှင့်တူသော ကြီးစွာသောကျောက်ဖျာရှိသောကြောင့် “ဂယာ သီသ” တွင်သတည်း၊ ထိုကျောက်ဖျာကား ရသေ့တစ်ထောင်ဆန့်သတတ်။]

ထိုသို့ နေတော်မူသောအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ

၍-

၁။ သဗ္ဗံ ဘိက္ခဝေ အာဒိတ္တံ၊ ကိဉ္စ ဘိက္ခဝေ သဗ္ဗံ အာဒိတ္တံ၊ စက္ခု အာဒိတ္တံ၊ ရူပါ အာဒိတ္တံ၊ စက္ခုဝိညာဏံ အာဒိတ္တံ၊ စက္ခုသမ္ပ သော အာဒိတ္တော၊ ယဒိဒံ စက္ခုသမ္ပဿပစ္စယာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒယိ တံ သုခံဝါ ဒုက္ခံ ဝါ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ တံပိ အာဒိတ္တံ၊ ဧကေန အာဒိတ္တံ၊ ရာဂဂ္ဂိနာ ဒေါသဂ္ဂိ နာ မောဟဂ္ဂိနာ အာဒိတ္တံ၊ ဇာတိယာ ဇရာယမရဏေန သောကေဟိ ပရိဒေဝေဟိ ဒုက္ခေဟိ ဒေါမန သေဟိ ဥပါယာသေဟိ အာဒိတ္တန္တိ ဝဒါမိ။

၁။ ဂယာသီမြစ်နား၌။

၂။ သောတံ အာဒိတ္တံ၊ သဒ္ဓါ အာဒိတ္တာ၊ သောတဝိညာဏံ အာဒိတ္တံ၊
 သောတသမ္ပဿော အာဒိတ္တော၊ ယဒိဒံ သောတသမ္ပဿ
 ပစ္စယာဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ ဝါ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊
 တံပိအာဒိတ္တံ။ ဧကေန အာဒိတ္တံ၊ ရာဂဂ္ဂိနာ ဒေါသဂ္ဂိနာ မောဟဂ္ဂိနာ
 အာဒိတ္တံ၊ ဇာတိယာ ဇရာယ မရဏေန သောကေဟိ ပရိဒေဝေဟိ
 ဒုက္ခေဟိ ဒေါမနဿေဟိ ဥပါယာသေဟိ အာဒိတ္တန္တိ ဝဒါမိ။

၃။ ဃာနံ အာဒိတ္တံ၊ ဂန္ဓာ အာဒိတ္တာ၊ ဃာနဝိညာဏံ အာဒိတ္တံ၊
 ဃာနသမ္ပဿော အာဒိတ္တော၊ ယဒိဒံ ဃာနသမ္ပဿပစ္စယာ
 ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ ဝါ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ တံပိ
 အာဒိတ္တံ၊ ဧကေနအာဒိတ္တံ၊ ရာဂဂ္ဂိနာ ဒေါသဂ္ဂိနာ မောဟဂ္ဂိနာ
 အာဒိတ္တံ၊ ဇာတိယာဇရာယ မရဏေန သောကေဟိ ပရိဒေဝေဟိ
 ဒုက္ခေဟိ ဒေါမနဿေဟိ ဥပါယာသေဟိ အာဒိတ္တန္တိ ဝဒါမိ။

၄။ ဇိဝှါအာဒိတ္တာ၊ ရသာ အာဒိတ္တာ၊ ဇိဝှါဝိညာဏံ အာဒိတ္တံ၊ ဇိဝှာ
 သမ္ပဿော အာဒိတ္တော၊ ယဒိဒံ ဇိဝှာသမ္ပဿပစ္စယာ ဥပ္ပဇ္ဇတိဝေဒ
 ယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ ဝါ၊ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ တံပိ အာဒိတ္တံ။ ဧကေန
 အာဒိတ္တံ၊ ရာဂဂ္ဂိနာ ဒေါသဂ္ဂိနာ မောဟဂ္ဂိနာ အာဒိတ္တံ၊ ဇာတိယာ
 ဇရာယမရဏေန သောကေဟိ ပရိဒေဝေဟိ ဒုက္ခေဟိ ဒေါမန
 ဿေဟိ ဥပါယာသေဟိ အာဒိတ္တန္တိ ဝဒါမိ။

၅။ ကာယော အာဒိတ္တော၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာ အာဒိတ္တာ၊ ကာယဝိညာဏံ
 အာဒိတ္တံ၊ ကာယသမ္ပဿော အာဒိတ္တော၊ ယဒိဒံ ကာယသမ္ပဿ
 ပစ္စယာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ ဝါ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊
 တံပိ အာဒိတ္တံ။ ဧကေန အာဒိတ္တံ၊ ရာဂဂ္ဂိနာ ဒေါသဂ္ဂိနာမောဟဂ္ဂိနာ
 အာဒိတ္တံ၊ ဇာတိယာ ဇရာယ မရဏေန သောကေဟိ ပရိဒေဝေဟိ
 ဒုက္ခေဟိ ဒေါမနဿေဟိ ဥပါ ယာသေဟိ အာဒိတ္တန္တိ ဝဒါမိ။

၆။ မနော အာဒိတ္တော၊ ဓမ္မာ အာဒိတ္တာ၊ မနောဝိညာဏံ အာဒိတ္တံ၊
 မနော သမ္ပဿော အာဒိတ္တော၊ ယဒိဒံ မနောသမ္ပဿပစ္စယာဥပ္ပဇ္ဇ
 တိ ဝေဒယိ တံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ ဝါ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ တံပိအာဒိတ္တံ၊
 ဧကေန အာဒိတ္တံ၊ ရာဂဂ္ဂိနာ မောဟဂ္ဂိနာ ဒေါသဂ္ဂိနာ အာဒိတ္တံ၊
 ဇာတိယာ ဇရာယ မရဏေန သောကေဟိ ပရိဒေဝေဟိ ဒုက္ခေဟိ
 ဒေါမနဿေဟိ ဥပါယာသေဟိ အာဒိတ္တန္တိ ဝဒါမိ။

၇။ ဧဝံ ပဿံ ဘိက္ခဝေ သုတဝါ အရိယသာဝကော စက္ခုသ္မိပိ နိဗ္ဗိန္ဒ